

DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

F.W. Grant

DE BRIEF AAN
DE ROMEINEN

De numerieke structuur van de Schrift

De brief aan de Romeinen

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

De brieven van Paulus	8
De brief aan de Romeinen	18
Reikwijdte en indeling van de Romeinen	18
De verdeling is dan deze vier.	21
Opmerkingen	21
Afdeling 1. (Rom. 1 - 5:11)	22
Onderverdeling 1. (Rom. 1:1-17)	24
Onderverdeling 2. (Rom. 1:18 - 3:20).	33
Sectie 1. (Rom. 1:18 - 2:16).	34
Sectie 2. (Rom. 2:17 - 3:20).	47
Onderverdeling 3. (Rom. 3:21 - 5:11).	54
Sectie 1. (Rom. 3:21-31)	55
Sectie 2. (Rom. 4:1-12)	64
Sectie 3. (Rom. 4:13-25)	69
Sectie 4. (Rom. 5:1-11)	74
Afdeling 2. (Rom. 5:12 - 8)	81
Onderverdeling 1. (Rom. 5:12-21)	83
Onderverdeling 2. (Rom. 6)	101
Onderverdeling 3. (Rom. 7 - 8:4)	121
Onderverdeling 4. (Rom. 8:5-27)	148

Onderverdeling 5. (Rom. 8:28-39)	166
Afdeling 3. (Rom. 9 - 11)	172
Onderverdeling 1. (Rom. 9)	174
Onderverdeling 2. (Rom. 10)	188
Onderverdeling 3. (Rom. 11)	194
Afdeling 4. (Rom. 12-16)	204
Onderverdeling 1. (Rom. 12)	205
Onderverdeling 2. (Rom. 13)	216
Onderverdeling 3. (Rom. 14 - 15:7).	220
Onderverdeling 4. (Rom. 15:8-33)	226
Onderverdeling 5. (Rom. 16)	231
Bijlagen	237
Bron	237
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	238
Betekenis van de cijfers	239

De brieven van Paulus

De brieven van Paulus zijn al gekarakteriseerd als de Levitische afdeling van de nieuwtestamentische Pentateuch. Zij zijn dit als het binnenbrengen in het heiligdom - in de tegenwoordigheid van God; en daarvoor het verklaren van de kracht en de waarde van het werk dat het heiligdom opent en de ziel haar vermogen geeft om voor Hem te staan. De offers staan dus op de voorgrond van Leviticus; de opening van het heiligdom door hen op de verzoendag neemt het centrale deel van dat boek in beslag. Maar in die tijd kon dat slechts voor een ogenblik zijn: zowel de offers als het heiligdom waren slechts 'beelden van het ware'; de bedeling was die van de wet, en zelfs de hogepriester, die als enige het heilige binnenging, kon niet naderen; de ware weg tot God kon nog niet openbaar worden gemaakt. Paulus stond van het begin af aan, zoals de Handelingen ons laten zien, in het licht van de geopende hemelen - nu werkelijk geopend; en het evangelie van de heerlijkheid van Christus was dat waardoor hij zich bekeerde, omdat het die heerlijkheid was die hem aantrok, en hem als zijn enige doel gaf Christus te winnen en in Hem gevonden te worden. Voor al het andere was zijn verlangen en doel dit, om een ieder volmaakt te maken in Christus Jezus.

Als dienaar van Christus waren hem twee bijzondere gebieden toegewezen: hij was in een aparte en bijzondere zin 'dienaar van het evangelie' (Kol. 1:23), niet 'een' dienaar, zoals de gewone versie luidt; zoals hij ook in een specifieke zin 'dienaar van de gemeente' was (vers

25). Aan de ene kant verklaart geen van de geïnspireerde schrijvers de waarheid van de rechtvaardiging en de plaats in Christus; hoewel Johannes in beide opzichten inderdaad zeer dicht bij hem in de buurt komt, en de gelijkenis van de tollenaar het eerste inluidt, zonder het uit te werken (Lukas 18:13-14). Wij vinden deze als grondslagen in de eerste van Paulus' brieven. Alleen Paulus spreekt over de Gemeente als het Lichaam van Christus, of ontwikkelt haar relatie als Bruid tot Hem.

De brieven groeperen zich in twee series. Ze zijn veertien in getal; dat heeft natuurlijk zijn betekenis, zoals alles wat het woord van God betreft, en toont in de dubbele zeven wat reeds gezegd is als kenmerkend voor zijn getuigenis: hij is de getuige van de volmaaktheid van het volbrachte werk. Toch betekent dit niet dat zijn geschriften zich noodzakelijkerwijs op deze gescheiden wijze ordenen, en in feite doen ze dat ook niet. Zij hebben de pentateuchale vorm die zo kenmerkend is voor de structuur van de Schrift en vallen uiteen in twee afdelingen van elk vijf delen. De eerste afdeling omvat wat we kunnen aanduiden als de positie-brieven, die voor het grootste deel de individuele positie en de gevolgen daarvan behandelen; terwijl de tweede afdeling de associatieve of collectieve relaties behandelt.

In de eerste reeks staan dus Romeinen, Galaten, Efeziërs, Kolossenzen (met Philemon als aanvulling) en Filippenzen. In de tweede hebben we de twee brieven aan de Tessalonicenzen, de twee aan de Korintiërs, Hebreëen, de twee aan Timotheüs en Titus. Het kan op het eerste gezicht lijken alsof Efeziërs hier evenveel met de tweede als met de eerste afdeling te maken heeft, aangezien de Gemeente daarin zo'n grote plaats inneemt, en de waarheid daarover zelfs in sommige

opzichten vollediger is uitgewerkt dan elders. Maar hoewel we op deze manier een sterk verband met Korinthe moeten toegeven, is het verschil tussen beide even duidelijk, en zal het dat tussen de twee afdelingen illustreren, juist waar ze elkaar het meest benaderen. Korinthe spreekt duidelijk over de Gemeente in haar orde en werkzaamheden op aarde; Efeziërs geeft haar als voorwerp van het geloof eenvoudigweg haar hemelse karakter.

Het is dus echt een individuele positie ten opzichte van haar die wij in deze brief innemen. Dat er overal in de Schrift een verband is van de verschillende waarheden (of delen van de waarheid) met elkaar, is natuurlijk evident, en dat verbanden tussen deze verschillende delen dus overal te vinden zijn. De Schrift zelf is dus, als het levende ding dat zij is, een organisme; en wij kunnen geen enkel boek van de Schrift geheel scheiden van de rest. Het zal ons voortdurende doel zijn deze levende banden aan te tonen en op hun waarde te schatten; terwijl zelfs met dit doel de individualiteit van elk boek, en elke werkelijke verdeling die de Schrift vertoont, moet worden gehandhaafd; zoals in alle fysiologie de organen, en ook de weefsels waaruit de organen bestaan, eerst moeten worden aangetoond, voordat we deze levende onderlinge afhankelijkheden überhaupt opsporen. De toepassing hiervan op de Schrift vindt nog niet de volledige en hartelijke erkenning die zij zou moeten hebben om haar waarde op de juiste wijze te ervaren.

Wij zullen ons voorlopig beperken tot Paulus' eerste pentateuch, omdat dit ons nog geruime tijd zal bezighouden. De centrale gedachten en relaties van de boeken moeten kort worden uiteengezet - in de eerste plaats heel kort - opdat een nadere beschouwing een

echte uitbreiding van de gedachten zou zijn, en geen verwarring of verlegenheid. En hier, hoe dwaas het idee ook is om de Schrift in de concordantie te bestuderen, iedere ware student ervan zal graag de hulp erkennen die de concordantie geeft bij het duidelijk onderscheiden van de centrale gedachten van de afdelingen; en misschien wel het meest in de brieven. Wij moeten natuurlijk zoals altijd door de Geest worden onderwezen, om niet op een dwaalspoor te komen, en moeten een juist onderscheid maken ten aanzien van het materiaal dat zij ons ter hand stelt. Er is geen manier van kennis die ons in staat stelt de noodzaak van arbeid te ontlopen: arbeid is een voorwaarde voor alle vruchtbaarheid die een wijze en heilige God ons heeft gegeven als een juk dat zeer nuttig is in onze gevallen staat, maar dat ook zijn overvloedige beloning heeft in de winsten langs de weg, en in de vreugde van een activiteit, die als het ware de levendigheid van het leven zelf is, en dit in stand houdt.

1. Een blik op een concordantie leert ons hoe groot de plaats is die de gedachte aan gerechtigheid in Rome inneemt. Opvallend afwezig in het praktische en onderwijzend vierde deel, komt het in de rest van de brief voortdurend voor; terwijl de rechtvaardiging, de verklaring van gerechtigheid als tegenwerping van beschuldiging, verhoudingsgewijs bijna een even grote plaats inneemt.¹ Zo is het funderende karakter van de brief ten volle zichtbaar; en het fundament is, mag men zeggen, van gehouwen stenen. Deze woorden komen in verschillende

1 'Rechtvaardigheid' (dikaiosune) komt zesendertig keer voor; het dichtst in de buurt komt de tweede Korintiërs, zeven keer. 'Rechtvaardig' (dikaios) zeven keer; dat wordt alleen overtroffen door Mattheüs en Lukas van de Evangelien, terwijl in de brieven de eerste Johannes de volgende is met vijf voorkomens. 'Rechtvaardigen', 'rechtvaardiging', komt achttien keer voor; Galaten volgt met acht keer.

toepassingen voor, maar in hetzelfde belang, dat van de redding van de zondaar die in Jezus gelooft.

Zo is het gebrek (en hopeloze gebrek) van de mens aan gerechtigheid volledig tegen hem bewezen; maar daarbij komt de gerechtigheid van God in de rechtvaardiging; dat de gerechtigheid zonder werken wordt toegerekend; dat het een gerechtigheid van het geloof is; een rechtvaardiging door het bloed van Christus; en hoe de gerechtigheid van het leven daardoor wordt verzekerd. Romeinen is dus een volledige en nauwkeurige evangeliieverhandeling; maar het gaat verder dan veel christenen in staat zijn te volgen, zelfs tot een plaats in Christus verbonden met een nieuw leven in Hem, waarvan Adam slechts het contrasterende type was. Deze twee dingen dan, gerechtigheid en een plaats in Christus, kan men zeggen als het tweeledige thema van de eerste brief. De rechtvaardigheid van God in de huidige verwerping van Israël als natie (Rom. 9-11) is een argument dat heel natuurlijk bij de hoofdthema's wordt gevoegd; hoewel ook hier de rechtvaardigheid nog steeds de grondtoon is, en natuurlijk in overeenstemming met de numerieke plaats van de brief.

2. Galaten staat in nauw verband met Romeinen, omdat het een steun is voor de leer van de rechtvaardiging door het geloof; maar in wezen is het, in overeenstemming met de tweede plaats waarin het staat, een controversie. Judaïsme en christendom, wet en genade, blijken in absolute tegenstelling te staan, nu het geloof openlijk wordt verkondigd als Gods beginsel, de heerschappij van de schoolmeester voorbij is, en de kinderen van God thuis zijn bij God, omdat zij de Geest der aanneming hebben ontvangen. Het 'kruis', 'gekruisigd', 'vloek van de wet', zijn kenmerkende woorden: de wet als beginsel

lag in de weg van zegening, en om een Verlosser te zijn moet Christus de vloek ervan op zich nemen, om die van ons weg te nemen. Alleen zo kan de geest van slavernij worden weggenomen, en de vrijheid worden bereikt waarmee Christus ons vrij heeft gemaakt. Maar ook deze bevrijding is zowel van de wereld als van de wet: het kruis is het stempel van de vijandschap van de wereld tegen Christus; en wij, als gekruisigd met Hem, zijn gekruisigd aan de wereld. Voor God telt nu niets anders dan die nieuwe schepping, waartoe wij als in Christus behoren.²

3. Efeziërs is kenmerkend de brief van de hemelse gewesten. Daarin wordt het heiligdom geopend, niet alleen om het licht van de heerlijkheid naar buiten te laten, hoe heerlijk de zegen daarvan ook is, maar een opgestane en verheerlijkte Mens is daar binnengegaan en gaan zitten, en Hij de Vertegenwoordiger van de mensen zijn volk is. Wij zijn dus samen met Hem levend gemaakt, opgestaan en in Hem gezeten in de hemelse gewesten waar Hij zit. Dat is het hoogtepunt van de christelijke positie; hoger kan men zich niet voorstellen.

Maar er volgt nog meer; want door de inwoning van de Geest, de vrucht van de verlossing, zijn wij met Hem verbonden als leden van een Lichaam waarvan Hij het Hoofd is; de Gemeente is dus Zijn Volheid (of aanvulling), die Zelf alles in allen vervult. Dit is een mysterie, lang verborgen, dat nu wordt verteld; bovendien blijkt de Gemeente ook de Eva te zijn van de laatste Adam, de vervulling van het vroegste type van deze relaties, waarmee op het allereerste moment voor de uitdrukking ervan het goddelijke hart overloopt! Opnieuw is de Gemeente als door de Geest omgeven de woonplaats

2 'Onze oude mens is met Hem gekruisigd' staat eenmaal in Rom. 6:6.

van God en groeit zij uit tot een heilige tempel in de Heer; aan God komt de heerlijkheid toe in de Gemeente door Christus Jezus tot in alle geslachten van het tijdperk der eeuwen! In elke waarheid hier vervult Efeziërs zonder twijfel zijn numerieke plaats; en wat een ontrolling van heerlijkheden is het! Moet alleen al het noemen ervan onze harten niet vervullen met aanbidding?

4. Kolossenzen volgt leerstellig op Efeziërs. Sommigen willen dat het eraan voorafgaat; maar het verband ermee, dat niet kan worden betwijfeld, ligt werkelijk aan de andere kant. Het heeft het karakter van zijn vierde plaats, en spreekt over de wandel op aarde in de kracht van de waarheden die reeds ontvouwd zijn. Daarom wordt enerzijds het zitten in de hemelse gewesten niet genoemd, en hebben wij anderzijds de verbanden met Romeinen en Galaten die voor de tussenpositie ervan zijn aangevoerd. De hemel is de plaats waar de hoop is gevestigd, terwijl wij van de aarde worden losgesneden om ongehinderd daarheen te kunnen gaan.

Deze positie van de Kolossebrief verklaart misschien ook wat in de tussenliggende brief onverklaarbaar lijkt, namelijk dat de Geest van God slechts eenmaal wordt genoemd. In de eerste drie brieven is het heel anders; en ook hier moeten we waarschijnlijk rekening houden met het objectieve karakter van de brief om het weglaten te verklaren. Het gaat niet om de kracht die in ons werkt, wat al voldoende is aangetoond, maar om de objectieve waarheden die het hart beheersen en bezitten. Het is de inrichting van de weg die hier voor ons ligt - het eerste deel van Numeri, en niet de ervaring van de weg in het tweede deel. En hier komt een prachtig karakter van de brief naar voren, dat het Christus en zijn volheid is die de inrichting

is. Zo is de centrale tekst hier zeker (Kol. 2:9-10): ‘Want in Hem woont al de volheid van de Godheid lichamelijk; en in Hem zijn wij vervuld.’ We zien dit in de hele brief op verschillende manieren toegepast en aangevuld.

Een bijzonder lijkende aanvulling op Kolossenzen wordt gevonden in Philemon; maar zelfs het historische verband is zeer nauw. Onesimus wordt genoemd in Kolossenzen, en werd teruggestuurd in de tijd van die brief, waarbij Philemon zelf ook tot Kolosse behoorde. Het is in feite vreemd dat het van die brief wordt gescheiden, behalve dat het aan een individu is geschreven en niet aan een groep, zoals in het laatste geval.

Ook het onderwerp lijkt ongetwijfeld anders. Toch is het heel mooi verbonden als bijlage, zoals we gemakkelijk zullen zien. Want het is opvallend dat adressen van meesters en knechten (samen met andere relaties in het leven,) zowel in Efeziërs als in Kolossenzen voorkomen; tot meesters, in Paulus’ brieven, nergens anders; dus dit adres aan een meester volgt passend.

Een reden ook voor deze toespraken in deze twee brieven is zeker deze, dat de gedachte aan de plaats in Christus, en aan het nieuwe leven waarvan zij spreken, niet enthousiast moet worden opgevat om de relaties van het heden weg te doen: een reëel gevaar, zoals gebleken is, voor sommigen.

Nu toont Philemon praktisch aan hoe voor de apostel deze relaties blijven bestaan. Onesimus is door zijn bekering veel meer dan een knecht, een geliefde broeder, maar toch stuurt Paulus hem terug naar zijn meester, hoewel hij hem graag had behouden, maar

zonder zijn geest zou hij niets doen. De brief toont zo treffend de ware verheffende, kracht van het christendom, niet bedoeld om te ontheffen van de plichten of nadelen van een aardse plaats, - niet om een hefboom te zijn om in aardse positie of gemak te verheffen, - maar om te vullen met een bekwaamheid om te dienen in het laagste en minste, zoals Hij die wij allen dienen.’ (Numerieke structuur van de Schrift.) Philemon sluit dus duidelijk aan bij het onderwerp van Kolossenzen, de aardse weg van het hemelse volk.

5. Tenslotte neemt Filippenzen in deze reeks zijn plaats in als een groots en gezegend Deuteronomisch overzicht van voorwaarden en resultaten. De weg en het einde worden op een heerlijke manier samengebracht, zoals gevonden in de ervaring van de apostel zelf; niemand is zeker bekwaamer om ze ons te geven! Het is die kant van de ervaring die we in Kolossenzen als afwezig hebben opgemerkt, maar die nu wordt ontwikkeld in een praktische opsomming van alles wat eraan vooraf is gegaan. De les van Romeinen wordt getoond als geleerd in het vermogen om verder te gaan in vrijheid van de wet der zonde, waarbij het vlees wordt verworpen omdat het er geen vertrouwen in heeft. Het vertelt over het kruis als voor Christus het einde van een weg van vernedering, die uit de wereld leidt, en naar de hoogste plaats bij God in alles waarin wij, als Zijn gezindheid hebbende, vermaand worden Hem te volgen: dat is de les van Galaten. Het spreekt ook over Christus als in de plaats die Hij bereikt heeft, een hemels Voorwerp voor het hart, zoals in Efeziërs en (vooral) Kolossenzen. Dan vertelt het ons ter afsluiting over het praktische resultaat voor iemand die het ten volle heeft beproefd, - van de bekwaamheid van Christus zo gekend en voorgeleefd, te midden van alle oefeningen en alle omstandigheden: ‘Ik weet zowel

hoe ik vernederd moet worden als hoe ik overal overvloedig moet zijn en in alle dingen ben ik onderricht zowel om vol te zijn als om hongerig te zijn, zowel om overvloedig te zijn als om nood te lijden: Ik kan alles doen door Christus, die mij versterkt.’ Dat is geen theoretische conclusie, maar een bewuste ervaring.

In hun onderlinge verhouding is het duidelijk dat deze brieven een progressieve reeks vormen, met het pentateuchale zegel er volledig op. Zij geven ons positie en het resultaat van positie bekend en genoten. Het is niet nodig om hier nu verder op in te gaan; dit kan in zijn details alleen goed worden beseft als we de boeken achter elkaar opnemen.

De brief aan de Romeinen

Reikwijdte en indeling van de Romeinen

De Romeinen heeft duidelijker de regelmaat van een specifieke verhandeling dan misschien enig andere brief. Alles wat daarin naar voren wordt gebracht, wordt beargumenteerd en gerechtvaardigd tegen de bezwaren die ertegen kunnen worden ingebracht; want hoe kostbaarder en fundamenteeler de waarheid, hoe meer het ongelooft en de trots van de mensen alle krachten van hun intellect zullen oproepen om haar omver te werpen; de god van deze wereld verblindt het verstand van hen die niet geloven, opdat het licht van het evangelie van de heerlijkheid van Christus niet in hen schijnt. Het thema van Romeinen is het pure evangelie; om daarvoor plaats te maken noemt de apostel schepping en wet (het eigen geweten van de mens getuigt ook) als bewijs dat zowel Jood als heiden gelijk zijn onder de zonde en niet in staat om stand te houden in het oordeel. Vervolgens toont hij aan dat de gerechtigheid van God, waarvoor de veroordeelde zondaar juist bang is, integendeel, zoals geopenbaard in het offerwerk van Christus, nu de toevlucht en beschutting is voor de mens als zondaar, en het schild over allen die in Jezus geloven.

Het is dan het geloof waardoor wij gerechtvaardigd worden, niet de wet, hoewel deze de wet bevestigt: die getuigt in Abraham, de vader van het wettige volk van God, en in de besnijdenis het zegel van de

gerechtigheid van het geloof in hem, en het teken van het met hem gesloten verbond. Iets anders: God toonde zich in hem als de God van de opstanding, waarvan de vervulling van de belofte afhing. Ook wij geloven in de God van de opstanding, waarvan alles voor ons afhangt: Hij heeft Jezus opgewekt, overgeleverd aan de dood voor onze misdaden, en wiens opstanding daarom onze rechtvaardiging is. Vrede met God, een onveranderlijke positie in de genade, en de heerlijkheid van God als onze hoop, zijn de vruchten hiervan, in staat om alle beproevingen van de weg tot zegen te keren, onze hoop veiliggesteld in de liefde van God die aan ons geopenbaard is in Christus als vijanden, en die ons met Zichzelf verzoend heeft door Hem. Zo wordt God zelf onze vreugde.

De kracht van het bloed van Christus voor de zondaar wordt aldus getoond in het eerste deel; in het volgende hebben wij de plaats in Christus die het deel is van de heilige, en de zegeningen die op deze wijze de zijne worden. We worden hier teruggevoerd naar de eerste Adam en de gevolgen van zijn val, in verval van de natuur, met dood en dreigend oordeel, voor zijn nageslacht; de wet komt binnen, niet als verlosser, maar om de zonde te verrekenen en te veranderen in openlijke overtreding. Aan de andere kant is Christus op hetzelfde principe van de één die de velen betreft, een nieuw Hoofd voor bevrijding geworden, waarvan Adam slechts het type was in tegenstelling, en in wie we een grotere zegen hebben dan verloren was, - een nieuw leven waaraan rechtvaardiging is verbonden, zoals veroordeling aan het vorige; genade regeert nu waar voorheen de zonde regeerde.

Zo zijn wij voor God in Christus, en niet in Adam, omdat de dood van Christus voor ons de kruisiging van de oude mens is geweest, zodat het lichaam van de zonde nietig is verklaard en wij de zonde niet meer dienen. Met Christus gestorven aan de zonde, in Zijn dood daaraan voorgoed, zijn wij in Hem voor altijd levend voor God. Dit is positie, geen ervaring; maar het resultaat is, als het geloof dit heeft aanvaard, dat wij niet in zonde kunnen leven. Maar de kwestie van de macht moet nog worden opgelost; en dit houdt een andere in - die van de wet. Door de dood van Christus zijn wij zowel aan de wet als aan de zonde gestorven, opdat wij vruchten voor God zouden voortbrengen. Ervaring onder de proef van de wet leert dat wat lust als zonde verbiedt, maar haar toch uitlokt, de zonde doet herleven en dood voor mij is, en in mij een wet van de zonde ontdekt waaraan ik gebonden ben. Gods bevrijding is door de levenswet van de Geest in Christus Jezus, die in ons de gerechtigheid van de wet vervult, onmogelijk voor de wet zelf. Zo wordt een wandel in de Geest mogelijk, hoewel het lichaam nog steeds dood is door de zonde. Door de Geest geleid, versterving wij zijn daden en verwachten wij zijn verlossing, reeds bewust kinderen van God, en in afwachting van de openbaring van zijn zonen, waarop de gehele schepping kreunend wacht. Maar onze hoop is zeker, en wij wachten in geduld: als God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn?

Dit sluit de leer met betrekking tot de positie. Er volgt de kwestie van de beloften aan Israël, en hoe deze worden beïnvloed. Paulus betoogt dat zij altijd zijn vervuld naar het soevereine welbehagen van God, aan Izaäk en niet aan Ismaël, aan Jakob en niet aan Esau. Zullen zij klagen? In de woestijn zouden zij allen zijn afgesneden zonder dit beginsel; en soevereine genade is de enige hoop van de

mens. Israël is gestruikeld over de struikelsteen, en heeft de weg van de gerechtigheid door het geloof verworpen voor de onuitvoerbare gerechtigheid van de wet. Israëls falen was aangekondigd door hun eigen profeten, hoewel ze niet helemaal terzijde zijn geschoven. Een verkiezing van genade blijft altijd bestaan, en God heeft hun val terzijde geschoven om de heidenen te zegenen. Maar laten ook de heidenen oppassen: als zij niet in Zijn goedheid blijven, zullen ook zij terzijde worden gesteld, en zal Israël worden binnengehaald; en dit zal opnieuw tot grotere zegen zijn voor de hele wereld.

Praktische vermaningen sluiten de brief af.

De verdeling is dan deze vier

1. Romeinen 1 - 5:11 - Gerechtigheid van God in Christus jegens allen.
2. Romeinen 5:12 - 8 - Bevrijding van zonde en wet, als dood met Christus en in relatie met de Bevrijder.
3. Romeinen 9 - 11 - Israëls bijzondere beloften en hun vervulling.
4. Romeinen 12 - 16 - De wegen die passen bij de barmhertigheden die ons zijn getoond.

Opmerkingen

Afdeling 1. (Rom. 1 - 5:11)

Gerechtigheid van God in Christus tegenover allen, en over alle gelovigen.

De gerechtigheid van God in Christus is het thema van de eerste afdeling van Romeinen; het gerechtigheids karakter van de brief past zowel bij de mensen die worden aangesproken als bij het onderwerp. Rome betekent 'kracht' of 'macht'; en voor de vele lijdens onder haar heerschappij lijkt het misschien alleen brute kracht te vertegenwoordigen; maar het had nooit de suprematie kunnen bereiken waarin het zo lang heeft gestaan, als die macht niet een gedisciplineerde, door de wet geregeerde kracht was geweest: het moet zich aan de wet onderwerpen als eerste voorwaarde voor elk groot succes. Het Romeinse recht staat daarom nog steeds voor ons als bijna het ideaal van het recht; en dit betekent noodzakelijkerwijs ook het ideaal van het recht, - althans in bepaalde opzichten: want hoewel de blunders (of erger) van wetgevers ons soms dwingen recht en billijkheid tegenover elkaar te stellen, toch zou het doel van het recht niet kunnen worden bereikt als de twee niet in hoofdzaak één waren. Fout en kwaad zijn slechts revolutionaire krachten - verdeeld en onstabiel: geen menselijke wil kan ze anders maken. Omdat de wereld onder moreel bestuur staat, moet daaraan eer betoond worden door een soort onderwerping; en zo kan van elke macht in de wereld gezegd worden: 'Hij is de dienaar van God voor u ten goede.' Hoe corrupt en slecht elke bestuurder op aarde ook mag zijn, hij weet

dat hij op deze manier een bepaalde belasting moet betalen aan het recht; en zij die het meest rechteloos zijn, zijn, naar het oordeel van de rechtbank van hun eigen geweten, een 'wet voor zichzelf'.

Volgens een instemming die daarom voor universeel kan worden gehouden, is in God de bron van gerechtigheid; en als de heidense wereld in hun hoogste godheden geen bevredigende uitdrukking hiervan vond, moesten zij andere, speciale goden uitvinden om de leemte op te vullen. Zo predikt Paulus tot het geweten van de massa wanneer hij de gerechtigheid van God verkondigt. Maar wanneer, onder een door de Geest gewekte overtuiging, de algemene overtuiging van de zondigheid van de mens overgaat in een kwellend besef van persoonlijke schuld, dan komt met het besef van dit karakter in Hem een behoefte aan de prediking van de gerechtigheid van God tot troost en niet tot alarm: de gerechtigheid van God zoals geopenbaard in het evangelie!

Hier is de sleutel tot de betekenis van een term waarover zoveel verwarring is geweest, en zoveel verschillende gedachten. God zelf is op een bepaalde manier beperkt, zoals wij allen beseffen. Hij kan niet liegen; Hij kan zich niet bekeren. Dit is inderdaad geen grens, behalve die van Zijn eigen volmaaktheden: Hij kan niet handelen in strijd met Zijn eigenschappen. Dus, hoewel Hij de Liefde zelf is, kan de liefde bij Hem niet, zelfs niet in de geringste mate, het tegenwicht bieden aan de rechtvaardigheid. 'Wie de goddeloze rechtvaardigt en wie de rechtvaardige veroordeelt, beiden zijn een gruwel voor de Heer' (Spr. 17:15). Zo verklaart Zijn eigen Woord, en hoe kan Hij dan de schuldigen vrijspreken? Heeft Hij niet, toen Hij de wet gaf, duidelijk gezegd dat Hij dat niet kon? (Ex. 34:7.)

De gerechtigheid van God is dus het eerste punt in het evangelie; en we zien dat het gaat om Zijn eigenschap van gerechtigheid: ‘opdat Hij rechtvaardig en rechtvaardig zou zijn voor wie in Jezus gelooft’, zoals de apostel ons toont (Rom. 3:26), verklaart de moeilijkheid die het eerste deel van de brief triomfantelijk beantwoordt. Dat het evangelie de gerechtigheid van God zelf aan onze kant kan zetten, en die tot de vredige zekerheid van de bezorgde ziel kan maken, is een wonder van goddelijke liefde en wijsheid.

Onderverdeling 1. (Rom. 1:1-17)

Dit is de kracht van God tot redding in een evangelie dat helemaal van Hem is.

Daarom stelt de apostel dit in het begin als de kracht tot verlossing: een evangelie dat geheel van God is, omdat het Christus is die er de kern van vormt. Slechts één Mens is bevoegd onze Verlosser te zijn, die in zijn Persoon God en mens heeft verenigd. Wij, voor wie dit het evangelie is, hoeven slechts te horen, te buigen voor Gods wonderbaarlijke genade, en ons te verheugen; want het evangelie is ‘blijde boodschap’.

1. Voor dit evangelie was Paulus apart gezet, een apostel ervan door de roeping van Hem aan wie hij zich dankbaar een slaaf noemt. Want de genade die hem had vrijgemaakt had hem voor altijd tot de zijne gemaakt. De bijzonderheid van zijn roeping hebben wij elders gezien; hij spreekt er nu niet over, noch over de plaats waar hij Zijn heerlijkheid had gezien waarover hij spreekt. Hij voert ons veeleer terug naar Zijn openbaring van Zichzelf op aarde; want zijn doel

is te laten zien hoe Hij in Zijn eigen Persoon, naar wie de eeuwen hadden uitgezien, de afstand had overbrugd die de val tussen God en mens had gebracht. Niet dat dit alleen de afstand voor de mens had kunnen wegnemen. Het maakte Gods voornemen om dit te doen duidelijk, en toonde de kracht van de handen waaraan dit voornemen was toevertrouwd.

De belofte was in de barmhartigheid van God gegeven vanaf het begin. De gebroken echo's ervan worden ver en wijd gehoord onder de overleveringen van de naties: gebroken inderdaad, want de mens kan er niet op vertrouwen dat wat voor hem van het grootste belang is, zonder verderf blijft. Zo hadden de profeten - zelf als bijzondere mannen van God in hun dagen het getuigenis van algemeen vertrek - het bewaard in geschriften die in hun karakter als 'heilige' geschriften het bewijs droegen van hun oorsprong van de Heilige; en de 'profeten' rechtvaardigen hun titel door het feit dat zij 'uitspreken' wat een boodschap van God is.

Hoe groot is de genade van een geschreven Woord, en hoe duidelijk is dit altijd in de gedachten van de Alwijze voor de mensen geweest! Niet minder zeker dat God, om het voor hen te bewaren, een volk voor Zichzelf moest afscheiden van de afgodische massa, en hen tot de bewaarders ervan moest maken. Daar was het als de stem van de goddelijke Wijsheid in de wegen der volkeren, beschikbaar voor hen die tenminste zochten, hoe weinig de mensen ook zochten of gaven.

Nu was Degene die zo werd aangekondigd gekomen, van het zaad van David naar het vlees, - Zijn lijn werd nauwkeuriger aangegeven naarmate de jaren verstreken, de stroom van profetie werd breder en voller naarmate de jaren langer werden, en uitgestelde hoop het hart

ziek kon maken. Van koninklijk zaad, Zelf een Koning, - zo'n 'Heerser over de mensen' als Davids eigen laatste woorden voorspelden; toch was dat Zijn mindere en lagere heerlijkheid: dat was 'naar het vlees', en het woord wordt gebruikt dat alle zwakheid van de mensheid in haar laagste deel impliceert; niet dat wat de plaats van de mens in de schepping aangaf als het nageslacht van God, maar dat hem verbond met al het leven waarvan hij het hoofd was. En dit, als zodanig, heeft voor ons hoeveel zegen: het is het einde van de Bethel-ladder die naar de aarde wordt neergelaten; en brengt zegen en opheffing met zich mee voor het hele systeem waarmee de mens verbonden is! Met het vlees komt wat de liefde begeert en in geen enkele sfeer daarboven kon vinden: door die wil die Hij kwam doen, 'zijn wij geheiligd, door de offerande van het lichaam van Jezus Christus.' (Hebr. 10:10.)

Maar Hij is ook Zoon van God op een manier die de ongevallen Adam niet had kunnen beweren te zijn. Te midden van alle laagheid van een echte mensheid zoals het vlees zou beweren, is Hij door de opstanding van de doden gekenmerkt als Zoon van God in kracht volgens de Geest van heiligheid. 'Een Geest der heiligheid' (er staat geen lidwoord bij 'Geest') wordt door velen opgevat als de goddelijke natuur van de Heer, die, zo stellen zij, hier de juiste tegenstelling is: 'naar het vlees', 'naar de geest'; maar elders in de Schrift wordt geen soortgelijke taal gebruikt voor de goddelijke natuur van onze Heer, en de aangehaalde passages (2 Kor. 3:17; 1 Tim. 3:16; Hebr. 9:14; 1 Petrus 3:18) zijn niet van toepassing. Als een exacte definitie bedoeld was, zou 'een geest van heiligheid' niet eens een echt goddelijke natuur onderscheiden, wat de titel 'Zoon van God' in tegenstelling tot 'naar het vlees van David' voldoende aangeeft. Paulus heeft vanaf het begin van zijn bediening, en in onderscheid met de eerste apostolische

prediking die ons in de Handelingen wordt gegeven, ‘in de synagogen Jezus gepredikt, dat Hij de Zoon van God is’ (Handelingen 9:20).

Hier zullen we vinden waar de apostel op doelt, als we ons herinneren hoe in de Jordaan na Zijn doop de Geest over onze Heer kwam, terwijl de stem van de Vader Hem tot Zijn geliefde Zoon uitriep, om Hem te zalven voor het werk waartoe Zijn doop in de rivier des doods Hem heeft verplicht. De Doper zag het, zoals hij ons vertelt, en legde een dubbel getuigenis af dat Hij zowel het Lam van het offer als de Zoon van God was (Johannes 1:29-34). Van hieruit begint Zijn bediening onder de mensen openbaar, met werken van macht die Hem meester tonen over de dood zelf; waarin Hij slechts ging om die te verdrijven. Zo wekt Hij de doden op: Lazarus komt tevoorschijn op Zijn roep, als bewijs dat Hij de Zoon van de Vader is, die de Vader altijd hoort (Joh. 11:4, 41-43). En deze macht om doden op te wekken, op deze wijze uitgeoefend, is macht over de zonde die de dood heeft gebracht, en die door en door Zijn eigen opstanding volledig tot uiting komt. Hij heeft onze zonden op Zich genomen, en staat vrij op van alle lasten die Hij op Zich heeft genomen; de heerlijkheid in Zijn aangezicht die nu voor ons allen evangelie is, en die op een bijzondere manier het evangelie van Paulus kenmerkt.

Dit is dan Hij over wie het evangelie spreekt; een boodschap die vanwege haar belang boodschappers nodig heeft om haar in de hele wereld bekend te maken en onder de aandacht te brengen van de meest onwilligen. Onder de wet was er buiten Israël niets van dien aard geweest; daarbinnen alleen uitzonderlijke profetische stemmen, de roep van eenzame wachters in de nacht, lang stil, tot vernieuwd door de roepstem in de woestijn. Maar nu is het een boodschap van

de morgen die van lip tot lip overgaat, waar iemand die ontwaakt, zijn medemens opwekt om het te herhalen. Om zulke muziek te beginnen heeft Paulus 'genade en apostelschap ontvangen tot gehoorzaamheid des geloofs onder alle volken om Zijns Naams wil;' - gehoorzaamheid niet wettig, maar voortkomend uit geloof; want geloof is de grote werker, en als het geen werken heeft, is het dood, geen levend geloof. Dit geloof wekt de genade van het evangelie op in de ziel die God ervoor opent; hij die de genade had ontvangen in haar meest volmaakte uitdrukking was de geschikte apostel ervan, en dat in haar breedste bereik van gezegende bediening.

Alle volken zouden nu de ontvangers zijn van Gods verlossing; onder hen waren reeds deze te Rome - heiligen door de roeping der genade. Overall zien we in de voorgrond van de brief - in deze openingsgroet - het stempel van goddelijke soevereiniteit, dat niets anders is dan goddelijke liefde die zich niet laat tegenhouden door alle koppigheid van het hart van de mens. Deze oproep is de stem van de Schepper: 'Ik roep hen, zij staan tezamen op' (Jes. 48:13); maar nu brengt Hij een nieuwe schepping voort, die Hij met blijdschap, evenredig aan de pijnen die Hij heeft genomen om haar voort te brengen, opeist en tot de Zijnen verklaart. De geroepenen zijn daarom heiligen door roeping - een voor Hemzelf geheiligd volk. Dit is de fundamentele betekenis van 'heilige', die daarom al Zijn volk is, apart gezet voor Zichzelf. Dit heeft het bloed van Christus ons als verlost voor Hem gemaakt; dit maakt het werk van de Geest tot effectieve heiligheid. Laten we het 'geliefde van God' opmerken, dat hieraan voorafgaat en dit verklaart: God heeft Zijn hart op ons gevestigd; daarom wil Hij ons voor Zichzelf hebben. Daarom zendt de apostel aan deze te Rome zijn groet van genade en vrede: - niet alleen een wens, zelfs

geen gebed, maar een troostende verzekering van zegen van God geopenbaard als Vader, en van de Heer Jezus Christus op de troon van de Vader.

2. Hij haast zich hen te laten weten dat hij, terwijl hij hen schrijft over het evangelie zoals hij is, hun geloof niet in diskrediet wil brengen. Integendeel, hij dankt God door Jezus Christus, die hen tot zich getrokken had, dat er overal over hun geloof gesproken werd. Een dergelijk bericht schijnt, in tegenstelling tot wat misschien bij de meesten van ons gebruikelijk is, de apostel altijd op een bijzondere manier te hebben gebeden voor degenen van wie hij het hoorde. Als iemand die God in zijn geest diende in het evangelie van zijn Zoon, maakte hij dan ook voortdurend melding van deze Romeinse discipelen als hij in gebed was, niet alleen dat zij gezegend mochten worden, maar als iemand die zelf verlangde naar hen toe te komen. Het was inderdaad het verlangen van zijn hart om hen te zien, opdat hij hun een of andere geestelijke gave zou kunnen geven, voor hun vestiging. Hij spreekt in het bewustzijn van datgene waarmee God hem begiftigd had, en in het besef dat het oprechtste geloof nooit zonder hulp kan. En inderdaad verheugde hij zich in hun geloof en zou hij erdoor getroost worden, zoals zij door het zijne.

Bovendien was er een speciale band tussen alle heidenen en hemzelf als apostel van de heidenen. Hij wilde geen enkel deel van het veld verwaarlozen, dat als zodanig aan zijn zorg was toevertrouwd; en hij had zich voorgenomen vaak naar hen toe te komen, opdat hij zowel onder hen als elders vrucht zou dragen. Wij zien dat de vergadering te Rome in wezen een niet-Joodse vergadering was, en dus geacht werd tot zijn werkterrein te behoren. Rome zelf eist, lang daarna en

tot op de dag van vandaag, de apostel van de besnijdenis op als zijn eigen apostel. Het is kenmerkend voor hen die ‘zeggen dat zij Joden zijn, maar het niet zijn’ (Openb. 2:9), en natuurlijk voor hen die op Joodse wijze vasthouden aan de opvolging van apostelen, die door Paulus’ roeping en zending zo resoluut werd doorbroken. Als het Petrus was geweest die aan de Romeinen had geschreven, hoe zou dit zijn aangespoord! Het onbetwistbare feit dat Petrus het heidense gebied aan Paulus overliet (Gal. 2:9) gaat bij hen voor niets.

Wat Paulus betreft, hij erkent de plaats waarin hij is geplaatst als een verantwoordelijkheid, een verplichting tegenover alle klassen om hun het evangelie te verkondigen. Voor God waren er in feite maar twee klassen, de gelovige en de ongelovige. De Jood had het aanbod het eerst, maar als de redding door geloof daarin is, is de gelovige heiden op even zekere grond, en in zegening even volledig als de Jood ooit zou kunnen zijn.

Maar hij komt hier tot wat nu het grote thema voor hem is. Hij schaamde zich niet voor het evangelie; hij had geen reden om zich te schamen voor datgene wat de kracht van God was tot redding van de mensen. (Wat een contrast met de ‘macht’ waarvoor de naam Rome zelf stond, en waarmee het als meesteres van de wereld werd vereenzelvigd!) Het geloof, waartoe de genade van God iedereen uitnodigde, was het gemeenschappelijke beginsel van zegen voor allen. Maar wat maakte het evangelie tot zo’n goddelijke kracht? De openbaring van de gerechtigheid van God erin. Hij zegt niet: de liefde of de barmhartigheid van God, maar Zijn gerechtigheid; want, zoals we gezien hebben, zonder toestemming van de gerechtigheid kunnen liefde en barmhartigheid niet handelen; elke daad van God moet

gerechtvaardigd worden door al Zijn eigenschappen. Geen zondaar was ooit bang voor de liefde van God, of voor Zijn barmhartigheid; Zijn gerechtigheid is iets anders. Bijgevolg is het juist de gerechtigheid van God die, als ze geopenbaard kan worden in het evangelie - in goed nieuws voor zondaars - dan hebben we wat inderdaad kracht heeft om te redden.

Maar wat is dan dit goede nieuws? Een evangelie van werken? Er kan er geen zijn; en dat om een heel eenvoudige reden. 'Allen hebben gezondigd;' en 'indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar, en zijn woord is niet in ons.' Maar als wij Hem van nu af aan een zondige gehoorzaamheid zouden kunnen geven, dan is dat al aan Hem verschuldigd, en kan dat de zonden uit het verleden niet goedmaken. Maar wie zou dit zelfs voor de toekomst kunnen beloven? Wie zou dat durven? De mensen zouden een compromis sluiten door hun best te doen; maar ook hier bedoelen ze niet precies wat ze zeggen. Wie heeft ooit zijn best gedaan? Wie zou God durven ontmoeten op grond van het feit dat hij zijn uiterste best heeft gedaan, zelfs voor een week? Het zou inderdaad dwaasheid zijn om dat te denken. Maar zullen we Hem minder aanbieden dan dit? Hoeveel minder dan? Dat zou noodzakelijkerwijs betekenen dat wij op barmhartigheid vertrouwen zonder te weten in hoeverre barmhartigheid kan worden getoond; en in geen enkel opzicht zou daarin gerechtigheid worden geopenbaard.

De mens kan dus voor God niet leveren wat gerechtigheid voor Hem zou zijn; goed nieuws kan er voor de mens op dat beginsel niet zijn; goed nieuws kan er niet zijn, gegrond op het doen van de mens. God heeft een andere, en een heel andere; de gerechtigheid

van God wordt geopenbaard in het evangelie, niet de gerechtigheid van de mens in enig opzicht, behalve de Tweede Mens; en omdat het evangelie helemaal over Christus gaat, hoeven we er niet aan te twifelen, zelfs als we niet meer wisten, dat het in overeenstemming is met gerechtigheid. Wat de mens nog moet doen, is God in dit alles rechtvaardigen door te buigen om Zijn genade als genade te ontvangen. Geloof is dus het beginsel waarop Zijn genade kan worden getoond, of (wat hetzelfde is) Zijn gerechtigheid kan worden geopenbaard in goed nieuws voor zondaars.

‘Door geloof, tot geloof,’ is hier de wijze van openbaring. Het goede nieuws gaat helemaal over Christus, zoals de apostel heeft verklaard; geloof is dat waarin de ziel zich van zichzelf afkeert naar Christus, en de openbaring wordt gedaan aan het geloof, en de gelovige heeft volledig recht op datgene wat wordt geopenbaard. Hier voegt het Oude Testament ook zijn bevestiging toe aan het Nieuwe: als volgens de wet, ‘de mens die (de geboden) doet, zal daarin leven,’ kondigt de profeet het tegenovergestelde principe aan als in feite de weg van zegen: ‘De rechtvaardige zal door het geloof leven.’ (Hab. 4.) Zo is er nergens een echte tegenstelling in Gods wegen met de mensen, net zo min als tussen het ploegen en het zaaien. De ploeg van de wet moest zijn heel ander werk doen voordat het zaaien van het evangeliezaad kon plaatsvinden. Dat het ploegen moet wijken voor het zaaien, doet niets af aan het werk van de ploeger. Als het zaad eenmaal gezaaid is, zal het werk van de ploeg slechts verwoesting zijn.

Onderverdeling 2. (Rom. 1:18 - 3:20)

Schepping en Wet getuigen tegen heiden en Jood.

We zijn nu aangekomen bij het fundament van de brief, die ordelijk overgaat tot de volledige uiteenzetting van wat zojuist is aangekondigd. Als de gerechtigheid van God is wat het evangelie openbaart, en dit op het beginsel van het geloof, dan moet eerst op de meest volledige en zorgvuldige wijze worden aangetoond dat van de kant van de mens niets anders hem kan baten. God heeft dit uitgewerkt in de lange eeuwen voorafgaand aan het christendom; en Zijn langzame, geduldige manier van werken toont het belang van de kwestie, zoals het ook laat zien hoe hardnekkig de mens vasthoudt aan een of andere eigen gerechtigheid, en hoe moeilijk het is om hem tot bekering te brengen. Neen, de grootste aanspraak op gerechtigheid die kon worden gemaakt, was daar waar God het meest had gewerkt. De Farizeeër is voor ons het symbool daarvan geworden. Alles wat God voor Israël had gedaan, vanaf het opnemen van Abraham zelf, in wie Gods beginsel van geloof volledig was aangekondigd, toen er nog geen wet was om het met voorwaarden te belasten, maakte de Farizeeër tot zijn eigen rekening als gebaseerd op menselijke verdienste; terwijl de wet, uitgelegd als louter van toepassing op uiterlijk gedrag, kon worden gemaakt om een tegengesteld doel te dienen dan waarvoor zij was gegeven. Maar in de wet zelf lag de remedie voor dit alles, zoals de apostel laat zien.

Zijn betoog bestrijkt het hele terrein, waarbij heiden en Jood, met openbaring en zonder, als hopeloos worden beschouwd, behalve in Gods loutere genade. Zijn oordeel houdt weliswaar rekening met

alle verschillen, maar laat allen zonder excuus; de Jood, het meest begunstigd, het schuldigst van allen, en met een aanklager die rechtvaardig is in datgene waarop hij het meest vertrouwt.

Sectie 1. (Rom. 1:18 - 2:16)

De heidenen, aan zichzelf overgelaten, in wetteloze onafhankelijkheid.

Het geval van de heidenen is dat wat Paulus als eerste bekijkt. Het getuigenis van de schepping van de heerlijkheid van God is voldoende om hem te veroordelen voor de grove afgoderij waartoe hij zich heeft gekeerd van de feitelijke kennis van de ware God, waarmee hij begon. Het verhaal van het heidendom is dat van mensen die met hun rug naar het licht noodzakelijkerwijs in hun eigen schaduw lopen. De morele scheefheid die zich in hun wegen manifesteert is slechts het zekere gevolg van dit vertrek. De mooie tekeningen die de mensen konden maken van deugdzaamheid waren bekwaam genoeg om slechts de moedwilligheid te tonen van het kwaad dat hun leven te schande maakte, en waarvoor hun eigen geweten hen bedreigde met het komende oordeel, - een oordeel dat het evangelie niet negeerde, maar duidelijk verklaarde; waar de Jood de eerste zou zijn, zoals hij in voorrecht was, maar allen de juiste toekenning van gerechtigheid zouden ontvangen.

1. De apostel ziet daarom het verschil in licht niet over het hoofd; zijn argument is, dat het licht dat de mens heeft, hij niet waarachtig is. De kennis van de heidenen is voldoende om te testen welke kant zijn hart op neigt. Hij wordt niet geoordeeld naar de duisternis waar hij niets aan kan doen, maar naar het licht dat hij weigert. Hoe kan hij zich beroepen op zijn gebrek aan datgene waarvan hij

zich afwendt, waar hij het ook vindt? De loop van de mens is niet, zoals hij tevergeefs zou willen, de ontwikkeling van een schepsel dat door God met moeilijkheden is belast, maar dat zich onder die last omhoog worstelt, maar van een schepsel dat worstelt met de God die hem heeft gemaakt, en tegen de Hand die hem zelfs nu zou willen verlossen van een last die hij zichzelf heeft opgelegd.

(1) Zo wordt de toorn van God vanuit de hemel geopenbaard over alle verdorvenheid en ongerechtigheid van mensen die de waarheid in ongerechtigheid houden. Als men dan iemand kan vinden die de waarheid niet vasthoudt, kan hij niet onder deze geopenbaarde toorn vallen. 'Onrechtvaardigheid' is het kenmerk van datgene waarvoor de mensen worden veroordeeld: een hart dat van God is verwijderd, en dat daarom pervers omgaat met de waarheid die het heeft. Dat is de aanklacht; en die is breed genoeg om het hele ras van de gevallen mens te omvatten. Er zijn geen twee klassen in deze verklaring, zoals sommigen hebben gedacht; want het uitdrukkelijke argument van de apostel is hier dat heidenen die geen openbaring hebben, waarheid genoeg hebben om hen zonder excuus te maken. Zo is de toorn op allen; hoewel de liefde tegelijkertijd kan zoeken en handelen: 'Wij', zegt de apostel, sprekend over hemzelf en de gelovigen in het algemeen, 'waren ... kinderen des toorns, evenals anderen' (Ef. 2:3). Zo zegt hij nu onmiddellijk over de heidenen buiten de openbaring dat zij niettemin een voortdurende openbaring van God voor hun ogen hebben. Zo 'houden zij de waarheid in ongerechtigheid; want wat van God gekend kan worden, is onder hen geopenbaard; want God heeft het hun geopenbaard'. En hij gaat meteen over tot de schepping.

Het is een getuigenis waar wij, zelfs als christenen, te weinig bij stilstaan, en dat wij aan heidenen natuurlijk niet veel aantrekkingskracht toekennen. Juist de heerlijkheid van de christelijke openbaring maakt dat al het andere saai lijkt. Wij redeneren ook terug op de toestand van de heidenen waarin zij, ongeacht het getuigenis van de natuur, toch vervielen, om datgene te minachten wat hen niet van het verval kon weerhouden. Maar dit, hoe krachtig het ook lijkt, is geen echt argument. Het is precies hetzelfde als het argument dat de heidenen tegen het christendom zelf zouden kunnen aanvoeren en doen, op grond van de toestand van de aantallen onder het licht ervan. Op deze manier wordt wat getuigt van het kwaad in de mens gemaakt om de wijsheid en de goedheid van God in diskrediet te brengen. De apostel zou zeggen: 'Laat God waar zijn en ieder mens een leugenaar.' Dat is toch de juiste opvatting, die de natuur zelf bevestigt: de wolken zijn van de aarde die de helderheid van de hemel verbergen. Toegegeven dat er zonde in de mens is, die hem de Zoon van God zelf kan doen verwerpen en kruisigen, dan kunt u geen argument aanvaarden dat evenzeer de heerlijkheid van God in Hem zou ontkennen, omdat de mensen 'in Hem geen schoonheid zagen, dat zij Hem zouden begeren.'

Maar 'de hemelen tonen de heerlijkheid van God, en het uitspannel toont zijn handwerk.' Zo zei de psalmist, en de apostel volgt hem hierin op de voet: 'Want de onzichtbare dingen van Hem worden vanaf de schepping der wereld waargenomen, door de gemaakte dingen begrepen, ja, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, zodat zij onvergeeflijk zijn.'

En inderdaad zijn er getuigenissen genoeg van wat de natuurlijke uitwerking van deze dingen is op mensen die er oog in oog mee staan, voordat zij zich door lange tegenstand hebben verhard. In de kinderjaren van de volkeren, hoewel we niet door overlevering kunnen teruggaan tot hun ware begin, weten we genoeg om te weten (waar de ongelovige man van de wetenschap ons vaak genoeg aan herinnert) dat de neiging eerder was om God in alles te zien dan om Hem nergens te zien. Zelfs het afgodische Griekenland bevolkte de fontein en de beek, de berg en het bos met zijn vele goden; en de algemene natuurverering die de volkeren zo besmette, getuigt tegelijk van de macht van de natuur om het goddelijke te prediken, en van het verderf door de mensen van datgene wat zij niet konden negeren.

De woorden van de apostel impliceren geenszins dat dit getuigenis van de natuur ooit het werk van het evangelie zou kunnen doen: daar gaat het niet om. De natuur getuigt inderdaad van het evangelie, maar in die omschrijvende vorm waarvoor een uitlegger buiten zichzelf nodig is. En de overleveringen van de volkeren tonen, ondanks al hun verdorvenheden, dat God hen niet zonder de kennis van Zichzelf had gelaten, die hen in hoofdzaak de natuur had kunnen uitleggen, als zij de goddelijke Leraar hadden willen volgen; maar dat deden zij niet. De kennis van de eeuwige macht en goddelijkheid van hun Schepper had hen ten minste tot Hem moeten doen keren; maar zij wendden zich af.

(2) En zo werd de afgoderij die de naties had overspoeld, verklaard, en kon alleen worden verklaard, door dit krankzinnige verlangen om God te vergeten; die Hem verborg in Zijn werken, in plaats van Hem in hen te ontdekken. De ware God verwerpend, stelden zij er een

voor naar hun smaak, Hem gelijkend op de verdorven mens zelf, en zelfs op de dieren onder de mens. In die dwaasheid waanden zij zich toch wijs; al hun redeneringen werden ijdel door een redeloos en ondankbaar hart. Zij hadden een 'occulte' wijsheid, zoals men het nu noemt, waarop zij zich beroemden, en die duidelijk een tasten in het duister was, waarbij zij de duidelijkste feiten negeerden. Dat is heidendom: een aanbedding van beestachtige en vernederende vormen, de verbeelding en het maaksel van hun aanbidders. Rede en geweten verenigen zich in de veroordeling van datgene wat desondanks onder het licht van het christendom steeds opnieuw binnenkomt in knipogende madonna's en de deugd van beenderen van dode mensen, en hostie-goden, die door een paar magische woorden worden veranderd in ziel, lichaam en goddelijkheid van Hem die zij hun Verlosser noemen!

(3) In deze ontoring van God moeten zij noodzakelijkerwijs ook zichzelf ontoren. De aanbidders moeten gelijk worden aan wat zij aanbidden. Zoals hun begeerten hen hadden afgewend van de Heilige, zo werden hun nieuwe goden gemaakt om de begeerten te bekrachtigen die hen hadden geschapen en waaraan Hij, die zij hadden verlaten, hen had overgegeven. De mens zonder God, die het zijn kenmerkende heerlijkheid is te herkennen, wordt als het beest dat er geen heeft. Maar het beest is dus geen moreel schepsel; de tot beest gedegradeerde mens wordt immoreel. Het is een noodzakelijke, maar rechtvaardige vergelding, waarbij de mens zichzelf de straf oplegt. Zijn dienst aan het schepsel is slechts zijn eigen bevrediging; die is slechts van de begeerten die tegen de ziel strijden. Hij voedt slechts het slangengebroid, dat hem steekt en martelt; en de wereld wordt zo

een vreselijk toneel van zelfmoordoorlog, waarvan het geheime hart zwarter is dan zijn daden aangeven.

(4) De wegen van mensen in deze toestand beeldt de apostel ³ af: schandelijke schendingen van de natuur, en misdaden die openlijk wandelden in de heidense duisternis; terwijl mensen die het oordeel van God over hun gruwelen beseften, er niet alleen uitdagend in wandelden, maar een sympathiek genoegen hadden in degenen die dat deden.

2.(1) Dat was toen de toestand van de heidense wereld: een toestand waarvan de heidenen zelf in krachtige, beslissende woorden getuigden; maar ertegen getuigen was één ding, er aan ontsnappen of er zich van bevrijden een heel ander. In de dag van het oordeel, zegt de apostel, zal het vermogen om een ander te oordelen niet baten voor hem wiens eigen daden in twijfel zullen worden getrokken, wanneer het geweten, dat in de huidige tijd door eigenbelang in bedwang wordt gehouden, als in een ogenblik zijn heerschappij over de verschrikte en veroordeelde ziel zal hervatten, en het zal worden onderzocht onder het licht van absolute heiligheid.

3 De apostel geeft in de duidelijkste taal de morele verdorvenheid die het gevolg is van deze afkeer van God. Hij geeft de extreme resultaten van moreel verval, niet als uitzonderlijk, maar als de legitieme gevolgen van afgoderij. Er waren overvloedige voorbeelden van in de oudheid in de onuitsprekelijke ondeugden van Sodom en Gomorra en die welke ons bekend zijn gemaakt door de historici en satirici. Zulke misdaden waren goed bekend bij degenen aan wie Paulus schreef. We moeten ook niet veronderstellen dat het licht van het christendom het hart van de natuurlijke mens heeft veranderd. Ondeugd verbergt zich misschien in het donker als het licht schijnt, maar het is er wel, en de kenmerken van de afvalligheid lijken in veel opzichten op dit beeld van de natuurlijke mens (2 Tim. 3:1-6). - S.R. (S.R. = Commentaar Samuel Ridout).

Het is een vreemd en verbazingwekkend feit, het vermogen dat we hebben om het kwaad in een ander te zien en te veroordelen, terwijl we het in onszelf, waar we het het beste zouden moeten kennen en het gemakkelijkst zouden moeten herkennen, zo kunnen negeren. Maar deze zelfverloochening is vrijwillig; en wanneer het geweten mag handelen, zien we meteen dat het zo is geweest, en onze schuld in deze vrijwilligheid.

Het vermogen om te oordelen is slechts een getuigenis van de verantwoordelijkheid die op ons rust. De onvergeeflijkheid van het oordelen komt voort uit ons eigen onvermogen om voor God in het oordeel te staan. Het is de terechtwijzing van onze Heer aan hen die de overspelige vrouw tot Hem brachten, dat hij die zonder zonde was, de eerste steen naar haar zou werpen. De zonde oordelen is natuurlijk altijd goed, en we zouden niet in een goede toestand verkeren als we het niet deden. Evenmin raakt de apostel hier de kwestie aan van de plicht van de magistraat als zodanig, net zo min als die van de christelijke vergadering om 'te oordelen over hen die binnen zijn' (1 Kor. 5:12).

Hij handelt niet over de verhouding van christenen tot de wereld, maar over die van mensen als mensen, overal onder het oog van God, waar niemand in het oordeel kan staan - om ieder te ontdoen van de ijdele gedachte zijn eigen gerechtigheid te vestigen door een of andere vermeende superioriteit over zijn naaste. Het is een van de vreemdste en toch een van de meest voorkomende uitvluchten. Zelfs de vergelijkende schatting is zeker verkeerd, - want zonder de kennis van de geheimen van het hart hebben we niet de middelen om die te maken, terwijl geen enkele menselijke wet een mens kan toestaan

om zijn eigen rechter te zijn. Als ook de vergelijkende schatting werkelijk zou kunnen worden gemaakt, zou zij niets baten tegenover Hem, wiens maatstaf van recht niet relatief maar absoluut is. Ook de ziel die er oprecht naar streeft om in Gods tegenwoordigheid te komen wat haar eigen toestand betreft, zou nooit aan een ander dan zichzelf kunnen denken. Het bezig zijn met het kwaad van een ander is daarom een van de zekerste tekenen dat men zich van God verwijdert.

Het oordelen over een ander en het oordelen over de zonde zijn, zoals de apostel hier spreekt, onverenigbaar. Het oordeel van God is tegen een ieder die kwaad doet; en er is geen andere remedie dan zich tot God te wenden, wiens goedheid voortdurend uitnodigt tot berouw; terwijl toch Zijn lankmoedigheid hoe vaak de mensen de rijkdom van die goedheid doet verachten; zodat, als het oordeel tegen een kwaad werk niet snel wordt uitgevoerd, het hart van de mensenzonen grondig in hen wordt gezet om kwaad te doen (Pred. 8:11). Bij Farao was datgene wat zijn hart verhardde juist Gods lankmoedige barmhartigheid (Ex. 8:15; Ex. 9:34); en zo wordt datgene wat ten goede zou moeten zijn steeds weer tot kwaad gekeerd door de opstand van de wil van de mens tegen zijn Maker; schatten van barmhartigheid worden voor de toekomst opgeborgen als schatten van toorn, en er moet een dag van toorn komen voor hen op wie al Zijn goedheid ten goede niet heeft gewerkt.

Die toorn zal een openbaring van rechtvaardig oordeel zijn - een meting van goed en kwaad door God volmaakt, volgens het beginsel waarop de mensen staan, van de werken. Zij die in een weg van gerechtigheid aanhoudend zoeken naar heerlijkheid, eer en

onvergankelijkheid, zullen het eeuwige leven verkrijgen; zij die in een twistgesprek met God de waarheid niet gehoorzamen, op hen zal toorn en verontwaardiging, verdrukking en angst zijn. De werkers van het goede, zo wordt nadrukkelijk herhaald, zullen heerlijkheid, eer en vrede krijgen. In dit alles komt de Jood samen met de Griek (of heiden); en zijn bijzondere voorrechten kunnen hem zelfs een eerste plaats geven; maar de exacte toekenning zal voor ieder zijn. Er kan geen vriendjespolitiek zijn bij de rechtvaardige Rechter.

Wat een dag om alle pretenties van de mens te testen, en de consequente, gelijke wegen van God met hem te tonen, die hij nu zo bitter aanklaagt! Wie zou het zonder angst kunnen aanzien, als dat alles was? Dit zijn dan de beginselen van het oordeel; er is nog niets gezegd over de resultaten, noch is het evangelie al gebracht: Gods manier is niet om zulke verschillende dingen door elkaar te halen. De dag waarover gesproken wordt is een dag van toorn en oordeel, waarbij het loon der gerechtigheid wordt ingevoerd zonder enige aanwijzing of er rechtvaardigen gevonden zullen worden op de aangegeven wijze. Wij hebben hierover direct alle mogelijke zekerheid.

(2) Merk dan op dat, hoewel we nog niet formeel tot het geval van de Jood zijn gekomen, de vermelding van Gods gelijke omgang met allen hem erbij heeft gehaald. Neen, hij verschijnt op een prominente plaats, hoewel met een plechtige vermaning voor de zelfverzekerdheid. Als hij de eerste is in voorrecht, zal hij ook de eerste zijn in oordeel: kan hij de verantwoordelijkheid onder ogen zien die het gevolg is van de geweldige dingen die God voor hem gedaan heeft? Hij zal geoordeeld worden door de wet die hij mag bezitten. Niet alleen dat,

maar de wet heeft ook daadwerkelijk een vonnis uitgesproken, hoewel dat hier niet wordt bedoeld. Maar de niet-Jood zonder wet zal buiten de wet om worden geoordeeld; hij zal niet verantwoordelijk worden gehouden voor een kennis die hij niet heeft bezeten. Is dat dan een soort evangelie voor hem? Zal hij als een soort onverantwoordelijk kind worden beschouwd en er gemakkelijk vanaf komen?

Het geval van de heidenen, zoals de apostel het ons heeft voorgesteld, moedigt een dergelijke verwachting niet aan, en hij voegt er nu een woord aan toe dat het positief verbiedt. Hij zegt niet simpelweg dat wie zonder wet gezondigd heeft, buiten de wet om geoordeeld zal worden. De mensen zijn geneigd te denken dat zelfs het oordeel van God een bepaalde groep zondaars kan vrijspreken, en dat geoordeeld worden niet noodzakelijkerwijs betekent dat men veroordeeld wordt. 'Treedt niet in het oordeel over uw dienaar, o Heer,' is zijn kreet; 'want voor uw ogen zal geen levende mens gerechtvaardigd worden' (Ps. 143:2). En hier brengt de apostel een woord in dat de hoop op de uitkomst van het oordeel doet vervliegen: 'Want wie zonder wet gezondigd heeft, zal ook zonder wet verloren gaan.' Juist daar waar men een minder strenge behandeling zou kunnen verwachten, en waar in feite de verantwoordelijkheid van de Jood die de wet heeft niet moet worden verondersteld, juist daar voegt hij toch een woord in dat hij met betrekking tot de Jood niet gebruikt: de Jood, zegt hij, zal door de wet worden geoordeeld; maar de niet-Jood die zonder wet zondigt, zal verloren gaan.

Rechtvaardigt dit dan de Jood in zijn gedachte van een andere zaak voor zichzelf dan de veroordeling die hij gemakkelijk toekent aan de niet-Jood? Het doel van de apostel met dit alles is er een van het

tegenovergestelde: het is om alle mensen schuldig te verklaren voor God. En hier laat hij zien dat een niet-Jood in een betere positie kan verkeren dan een Jood. De wet rechtvaardigt niet de hoorders (in welk geval een Jood zich inderdaad zou kunnen feliciteren) maar de doeners: ‘De daders van de wet zullen gerechtvaardigd worden.’ Langzamerhand zullen we de uitspraak van de wet over iedereen horen, en dat ‘uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor [Gods] ogen; want door de wet is de kennis der zonde.’ Hier zegt hij dit nog niet; maar hij doet een beroep op het geweten van de Jood, die zich beroemt op de loutere kennis en het bezit van datgene wat hij niet hoeft te onderhouden, tegen elke vergelijking van hemzelf met de wetteloze heidenen, zoals hij geneigd was te maken. ‘Want wanneer de heidenen, die geen wet hebben, van nature de dingen der wet in praktijk brengen, dan zijn dezen, die geen wet hebben, een wet voor zichzelf, omdat zij het werk der wet in hun harten geschreven hebben, hun geweten getuigt daarvan, en hun gedachten de ene na de andere beschuldigen of verontschuldigen.’

Wij moeten in deze woorden zorgvuldig onderscheid maken tussen ‘het werk der wet geschreven in het hart’ van een niet-Jood, en de wet geschreven in het hart van een bekeerde Israëliet, volgens het nieuwe verbond (Hebr. 8:10). De verwarring hier is slechts een deel van een wijdverbreid systeem, dat, in directe tegenspraak met de woorden van de apostel hier, de hele mensheid vanaf het begin, met Adam ook hun eerste vader, onder de wet van Mozes zou plaatsen, met als opschrift: ‘Dit doet gij, en gij zult leven’ boven de hemelpoort, en Christus inbrengen als ook onder de wet, om te doen wat Adam naliet te doen, en ons te rechtvaardigen door Zijn gehoorzaamheid in het leven, in plaats van alleen ‘door Zijn bloed’, zoals deze brief leert.

Het zou ons te ver voeren om dit nu te onderzoeken, en vooruit te lopen op wat in de Schriftuurlijke orde voor ons zal komen, naarmate we verder gaan met ons onderwerp. Wat het punt nu betreft: het Grieks laat overtuigend zien, wat onze gewone Engelse versie niet doet, dat het het 'werk' is waarvan gezegd wordt dat het geschreven is, niet de wet zelf.

Van de niet-Jood wordt hier gezegd dat hij geen wet heeft - dat wil zeggen, er niet onder staat. Het wordt alleen anders geformuleerd wanneer gezegd wordt dat hij een wet voor zichzelf is: hij bepaalt voor zichzelf wat zijn plicht is; (het betekent natuurlijk niet dat hij er geen heeft, of er niet aan denkt, maar) hij moet de indrukken ervan verzamelen uit zijn eigen morele instincten of uit zijn observaties van anderen om hem heen, misschien leert hij het ook door meer direct onderwijs; maar wat hem juist ontbreekt is dat wetboek van gezaghebbende voorschriften dat de Jood in de wet had. Als een wet voor zichzelf erkent hij zich onder gezag, zoals de Jood deed, en onder goddelijk gezag, want dat is alles wat de apostel op het oog heeft, zoals duidelijk is, zojuist; maar hij staat niet onder een juk dat door God is opgelegd zoals de Jood; wat ook de oorzaak daarvan is (wat we gedeeltelijk hebben gezien, maar wat we hier niet onderzoeken,) hij is een man die aan zichzelf is overgelaten. Toch is er iets in hem dat het werk doet dat de wet moest doen door de kennis van de zonde te geven (Rom. 3:20); weliswaar niet op de volmaakte manier van de wet, maar toch zo dat hij die naar de innerlijke monitor luistert, de Jood met zijn hogere voorrecht en zijn lagere praktijk heel goed kan veroordelen.

Ook het geweten van de niet-Jood getuigt met zijn werken, die niet toevallig en willekeurig van aard zijn, maar zodanig dat zijn gedachten tegen of voor hem pleiten, naargelang hij de bevelen van zijn gids overtreedt of opvolgt, zoals bij de Jood zijn geweten. Hoewel dus over het geheel genomen geen van beiden zich op gerechtigheid kan beroepen, kan de niet-Jood in vergelijking hoger staan dan de Jood.

In geen van beide gevallen is de wet van nature op het hart geschreven, zoals de belofte van het nieuwe verbond onomstotelijk aantoonde: als het van nature voor alle mensen gold, kon het geen speciale belofte aan een bepaalde klasse zijn. De door God op het hart geschreven wet houdt in, dat degenen over wie Hij spreekt, een hart zullen hebben, dat hun verbiedt te vergeten wat Hij heeft bevolen; en dit is zeker niet de natuurlijke toestand van een ieder; het behoort alleen toe aan degenen van wie Hij verder kan zeggen: 'Hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken.' De honderdnegentiende psalm is de vurige uitdrukking van een hart dat zo gezegend is.

De drie verzen die met het vijftiende eindigen, zijn een tussenzin; de apostel keert in het zestiende vers terug om een dag aan te kondigen waarop God, volgens de beginselen die hij heeft uiteengezet, de geheimen van de mensen zal oordelen. 'God,' zegt de prediker, 'zal elk werk in het oordeel brengen, met elk geheim ding, of het goed of kwaad is' (Prediker 12:14). Duisternis past nu bij de mensen, en wolken en duisternis omringen vaak de troon van God; Zijn wegen zijn een mysterie dat wij niet kunnen doorgronden; maar terwijl Hij nu geloof zoekt, zal Hij de verborgen dingen van de duisternis aan het licht brengen, en alles openbaar maken in de dag die nabij

is. Dit geldt evenzeer voor de heilige als voor de zondaar, en voor de zondaar als voor de heilige; hoewel de gangbare gedachte dat de twee samen geoordeeld worden, en dat de heilige persoonlijk in het oordeel komt, verwacht wat God gescheiden heeft, en geen bijbelse rechtvaardiging vindt. Bij wat hier voor ons ligt, moeten we bedenken dat, behalve in de korte blik in de inleiding, het evangelie nog niet is overwogen, noch de plaats die het de gelovige toekent. De dag des oordeels waarover de apostel spreekt is inderdaad 'naar het evangelie'; maar is de donkere achtergrond van toorn over de zondaar waartegen de heerlijkheid van het evangelie zo prachtig afsteekt. We moeten dit oordeel aanvaarden, om te weten wat genade is; want Gods enige redding is door een voor ons gedragen oordeel; en we kunnen het mysterie van het kruis niet kennen, totdat we de straf kennen waaraan het kruis heeft voldaan.

Het is de overweging van de beginselen van het komende oordeel die het nodig heeft gemaakt om in zekere mate vooruit te lopen op het geval van de Jood, terwijl het dat van de niet-Jood is dat in feite voor ons ligt. Maar het is in wat volgt dat de Jood volledig naar voren komt. Hij kan niet zoals de niet-Jood alleen op natuurlijke gronden worden beoordeeld: we moeten ook rekening houden met zijn verhouding tot de wet, en tenslotte tot de beloften van God; hoewel dit laatste op een aanvullende manier komt, en nadat de leer van het evangelie zelf, en de positie van de gelovige voor God volledig zijn vastgesteld.

Sectie 2. (Rom. 2:17 - 3:20)

Beschuldiging van de Jood door de wet waaraan hij zich toevertrouwt.

De apostel wendt zich nu dus tot de Jood, om aan te tonen dat ook hij onder het universele vonnis valt. Degene die zonder wet gezondigd heeft, vergaat zonder wet; degene die onder de wet gezondigd heeft, wordt door de wet geoordeeld: zal de wet hem dan gunstig gezind zijn? Zal hij zich staande kunnen houden, terwijl de ander veroordeeld wordt? Hier toont de apostel, wat de Heer hun tevoren had verklaard, dat juist degene die de Joden beschuldigde, die Mozes was op wie zij vertrouwden. Zij kenden inderdaad de wil van God, alleen om die met des te meer trots terzijde te schuiven; want als volk van God werd Zijn Naam door hun wangedrag onder de heidenen gelasterd. In vergelijking met hen moeten besnijdenis en onbesnijdenis vaak als het omgekeerde worden beschouwd, als het hart was wat God waardeerde. Nadat hij hen heeft behoed voor het misbruik dat van een dergelijke bewering zou kunnen worden gemaakt, gaat Paulus verder met het produceren van het vonnis tegen hen van de wet die zij als de hunne aanspraken; wat inderdaad de hele wereld onder de zonde bewees. Bovendien was dit niet het falen van de wet, maar haar volledige succes in wat zij kwam doen: want door de wet zou de erkenning van de zonde zijn.

1. De Jood met zijn kennis van de wil van God deed het niet beter dan de moralist onder de heidenen. Verre van een uiterlijke rebel te zijn, begreep hij toch zijn eigen toestand volkomen verkeerd, en daarom ook het karakter van die wet waarop hij 'rustte' - waar geen ware rust mogelijk was. Zo verheerlijkte hij ook God, als Degene die de Jood tot bewaarder van alle licht en kennis in de wereld had gemaakt. God en Zijn wet waren zijn eigendom, maar niet in onderwerping van hart om Hem de verschuldigde gehoorzaamheid te bewijzen, maar als een bijdrage aan de verhevenheid van zijn positie ten opzichte van

alle andere mensen. De heidenen waren voor hem slechts blinden, wandelend in de duisternis, dwaas als onontwikkelde zuigelingen. De Jood was de volle schatkamer van alles wat de niet-Jood ontbrak. In feite had hij de vorm van kennis en van de waarheid zoals de wet die gaf; maar de levensadem ontbrak aan de vorm: in de zeden sprak hij zijn eigen leer tegen, roemend op de wet en die overtredend, zodat het licht dat hij bezat alleen maar duidelijker zijn wandaden toonde, en de naam van zijn God onteerde onder de heidenen, zoals Hijzelf door zijn profeten had verklaard (Jes. 52:5).

2. Wat was het noodzakelijke resultaat in Zijn schatting die niet tevreden kon zijn met de loutere buitenkant van de dingen, maar kijkt naar het hart? Was de besnijdenis van geen nut vanwege de oneer die er aan kleefde? Nee, maar die kon niet als zodanig worden gerekend, die verbonden was met de overtreding van datgene waartoe zij iemand verplichtte. En de onbesnedene die de geboden van de wet onderhoudt, zou voor Hem als besneden worden gerekend. Israël heeft nooit alle schapen van de kudde van de Heer omvat, zoals wij weten; en de apostel zal ons er straks aan herinneren dat Abraham zelf een voorbeeld was van het geloof dat in een onbesnedene kon zijn. Hoe zou de gehoorzaamheid van de onbesnedenen de man veroordelen, die zowel de letter van de wet als de besnijdenis had en toch de wet overtrad! Men moet dus duidelijk het inwendige en geestelijke plaatsen vóór het uitwendige in het vlees. De ware besnijdenis is geestelijk en van het hart, en vormt de ware Jood, wiens 'lof'⁴ wordt gevonden bij Hem die het hart ziet.

4 Juda' betekent 'lof'; en dit is ongetwijfeld een toespeling daarop.

3. Dit alles lijkt voor ons de eenvoud zelve; maar het was niet zo eenvoudig voor hen die het leek te ontdoen van al hun speciale, door God gegeven voorrechten. Daarom wijst de apostel hier op de bezwaren die hiertegen kunnen worden ingebracht - bezwaren die beweerdelijk gebaseerd zijn op Gods eigen karakter: want als er inderdaad, zoals dit leek te zeggen, geen superioriteit was in de positie van de Jood, wat was dan al wat Hij voor hen had gedaan? Want waarom had God hem gescheiden van de naties, en deze scheiding op zoveel manieren bewaakt? De apostel stelt daarom van zijn kant de vraag: Wat is de superioriteit van de Jood en wat is het voordeel van de besnijdenis? Waarlijk een vreemde vraag, die zou aantonen hoe weinig, behalve materiaal voor eigenbelang, de vraagsteller erin gevonden had.

Maar Paulus antwoordt met zijn hele ziel dat er 'in alle opzichten veel' was; maar hij noemt nadrukkelijk één hoofdvoordeel dat de Joden hadden, en dat was een vertrouwen dat hun was toevertrouwd, en niet alleen omwille van henzelf, - 'de profeten van God', Zijn eigen woorden uitgesproken door een menselijke spreekbuis. De massa van de mensen was afgedwaald naar die verschillende vormen van afgoderij die ook Israël voortdurend in verzoeking brachten, en waarvan niets dan goddelijke macht en goedheid hen ook behoedde. Zo moest het goddelijke Woord, als het tot zegen van de mensen moest worden bewaard, gescheiden worden gehouden van deze destructieve invloeden, waarvandaan de deugd ervan kon rondvloeien, en toch kon worden beschermd tegen het heersende bederf. Israël was op de plaats waar deze profeten werden gehoord; hoe kon iemand vragen: 'Wat is het voordeel?

Het geloof had helaas niet de overhand onder het belijdende volk van God. Maar wat dan? Zou dat het gevonden geloof van geen nut maken? Zou God niet trouw zijn aan hen die op Hem rekenden, vanwege het gebrek aan geloof bij anderen? Zulke vragen verdienen geen antwoord. Nee; 'laat God waar zijn, als ieder mens voor vals wordt aangezien;' want zo schreef David over zijn eigen zonde, dat God er alleen in Zijn woorden door werd gerechtvaardigd, en de mens, die zo geneigd is Hem te oordelen, door Hem zou worden overwonnen in het oordeel. In feite staat God toe dat de zonde op deze wijze verschijnt om de mensen laag te brengen, en hen Zijn gerechtigheid te doen bezitten in wat Hij ook over hen moge brengen.

Maar dit roept alleen maar een andere vraag op: als onze ongerechtigheid de gerechtigheid van God zo aanprijst, maakt dit Hem dan niet in staat om het oordeel uit te voeren over datgene wat Hem verheerlijkt heeft? Neen, zeker; want als dat zo zou zijn, daar Hij alle zonden maakt om Hem te verheerlijken, en datgene wat niet wil tegenhoudt, zou er helemaal geen oordeel over de wereld kunnen worden uitgevoerd. Neen, als dit zo was, zou het beginsel rechtvaardig zijn, waarvan de christenen door hun vergroting van de genade lasterlijk werden beschuldigd, dat zij dan kwaad zouden doen, opdat het goede zou komen; maar het rechtvaardig oordeel van God zou in feite zijn over hen, die zo'n verschrikkelijke leugen als waarheid konden aannemen. Het wordt hier slechts opgemerkt om de dwaasheid en goddeloosheid aan te tonen van wat een dergelijk gevolg zou inhouden.

4. De apostel keert terug naar de vergelijking van de Jood met de niet-Jood: kan de Jood zich beroemen op enige morele superioriteit ten

opzichte van de niet-Jood? Nee, want de aanklacht tegen beiden was dat allen onder de zonde waren. Hiervoor waren hun eigen Schriften, geschreven onder een bedeling van de wet, en gericht aan hen die onder die bedeling stonden, een onmiskenbaar bewijs. Daarin werd gezien wat de wet niet kon doen; en de aangehaalde passages geven een even breed als minutieus overzicht van de feiten van de zaak. De eerste passage, uit de veertiende psalm, houdt verband met de verklaring dat 'de Heer uit de hemel neerzag op de mensenkinderen, om te zien of er mensen waren die God begrepen en zochten'. Het resultaat is wat de apostel citeert: 'Zij zijn allen terzijde gegaan; zij zijn allen onrendabel geworden; er is niemand die goed doet.' De voorgaande woorden zijn duidelijk een aanpassing van de woorden die spreken over het zoeken zelf, veranderd in een verklaring van het resultaat; 'er is niemand rechtvaardig' is weer een equivalent voor 'er is niemand die goed doet', wat later herhaald wordt. In andere citaten geeft de apostel het detail van een verderf die zich op elk punt manifesteert.

Keel, lippen, mond, voeten, zijn allemaal de instrumenten van verschillende goddeloosheden. Op de hele weg zijn verderf en ellende; - nergens vrede; voor hun ogen is er geen vrees voor God. Wat een beeld van de mens in natuur en praktijk! Natuurlijk is het niet de bedoeling dat er in ieder van de mensenkinderen een exacte gelijkenis is, of dat ze noodzakelijkerwijs allemaal in iemand gevonden zullen worden; en God heeft vele manieren van terughoudendheid, zodat niet alles wat in iemand van ons is naar buiten komt; maar dit is het ras waartoe wij behoren, en elk van deze kenmerken is voldoende om onze afkomst duidelijk te maken. Het is niet alleen over de Jood dat deze passages spreken; het is onder de mensenkinderen dat de Heer

kijkt en onderzoek doet, en men kan zich er niet op beroepen dat hij geen mensenkind is. De wet die hij heeft heeft geen pleidooi voor hem, maar juist het tegendeel. In de Psalmen en de Profeten wordt de stem van de wet nog steeds gehoord, en wat de wet ook zegt, zij zegt het tegen hen die onder de wet zijn; juist met dit doel, dat elke mond wordt gestopt en de hele wereld schuldig is voor God. Als de Jood, na alles wat God voor hem gedaan heeft, toch geen gerechtigheid kan aanvoeren die voor de Rechter der mensen kan baten, dan is de hele wereld zeker schuldig.

Een slecht einde, zult u zeggen, van al dit lange onderwijs van Gods kant, - al deze moeizame discipline, - al deze interventies en wonderen! Ja, zoals de apostel elders zegt, het is allemaal een bediening van dood en veroordeling (2 Kor. 3:7, 9). Maar hoe arm het resultaat ook mag lijken, het zal uitmonden in datgene wat de rijkdom van Gods genade tot in alle eeuwigheid zal tonen. De waarheid over de toestand van de mens moet aan het licht komen, en hij moet het beseffen en aanvaarden. Schuldig en met zijn mond gestopt voor Hem, zal hij dan ontdekken wat God voor hem kan zijn in zo'n wanhopige extremiteit. De wet heeft haar doel niet gemist wanneer zij hem hiertoe heeft gebracht: dat 'uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden; want door de wet wordt de zonde erkend.'

Helaas is de mens in dit alles volledig in strijd met God. Alle zo genoemde natuurlijke godsdienst is de poging om op de een of andere manier, met verschillende wijzigingen, zijn gerechtigheid geheel of gedeeltelijk voor Hem goed te maken. Rechtvaardiging door werken, door zedelijkheid of door rituele voorschriften is alles

wat het verstand van de mens kan opvatten als doeltreffend om het heil te volbrengen dat God heeft bewerkt en hem vrijelijk aanbiedt. Deze strijd van de mens, onwetend over de gerechtigheid van God, om zijn eigen gerechtigheid te vestigen is de geschiedenis van de 4000 jaar voorafgaand aan de komst van Christus, en het geheim van het lange uitstel. Met de erkenning van de zonde zoals de wet die hem kan verklaren, is de strijd voorbij, het oude verbond heeft zijn werk gedaan, en we zijn klaar voor het evangelie van 'de heerlijkheid van God, die is in het aangezicht van Jezus Christus', en niet van Mozes (2 Kor. 4:6).

Onderverdeling 3. (Rom. 3:21 - 5:11)

God voor ons geopenbaard in de verrezen Christus

We komen nu dus tot wat in wezen het evangelie van Paulus is, dat, hoewel het gebaseerd is op wat er op aarde is gebeurd, aan hem is geopenbaard vanuit de geopende hemel. In zijn bediening ervan worden wij voortdurend doordrongen van de wijze van zijn bekering, die, ondanks het uitzonderlijke wonder dat erin plaatsvond, volgens zijn verzekering een patroon is geweest (1 Tim. 1:16). De opgestane Christus is het centrale voorwerp voor onze ogen in al zijn uiteenzettingen. Onze rechtvaardiging, onze aanvaarding, zijn in Hem; en in Hem heeft God zich gemanifesteerd als de Redder God door Jezus op te wekken. Hij die voor onze overtredingen werd overgeleverd, is voor onze rechtvaardiging opgewekt. Het is juist deze opstandingskant van het evangelie - en er is geen waar evangelie zonder opstanding - die in het algemeen zo veel verdoezeld

is, zelfs in wat algemeen bekend staat als de evangelische leer; en dit is wat de brief aan de Romeinen zelf tot zo'n moeilijk boek heeft gemaakt, waarvan we niet mogen verwachten dat het dat is, omdat het de fundamenteën legt van onze positie voor God. Hier moet alles volledig vaststaan en verzekerd zijn; en we kunnen niet anders dan opmerken hoe zorgvuldig Paulus is om alles wat hij zegt te staven, en om iedere betwister te beantwoorden. In geen andere brief wordt zo voortdurend een beroep gedaan op het Oude Testament; en de bezwaren van de kant van de ervaring worden zo zorgvuldig bekeken en beantwoord. Het is inderdaad als een wijze bouwmeester dat hij het fundament legt (1 Kor. 3:10), en als wij niet in staat zijn deze wijsheid te verwezenlijken, moet dat zeer tot ons verlies zijn. Zonder een stevig fundament brengen we alles wat erop gebouwd is in gevaar.

Sectie 1. (Rom. 3:21-31)

Een verzoening, voor genade in gerechtigheid jegens een

De gerechtigheid van God hebben we gezien als de kracht tot verlossing in het evangelie. Het is juist datgene waarvoor de veroordeelde zondaar het meest bang is. Hij kan geloven dat God goed is; hij kan geloven in Zijn liefde voor de mens; maar daar gaat het hier niet om. Toen hij zelf achteloos was, kon hij geloven of hopen dat God even achteloos zou zijn ten aanzien van de zonde; maar nu kan de kwestie van de rechtvaardigheid niet zo gemakkelijk worden geregeld; en God moet rechtvaardig zijn in alles wat Hij doet. Het is inderdaad het wonder van goddelijke genade dat zij door gerechtigheid regeert - dat gerechtigheid zelf voor zegen zorgt voor de verlorenen en hopelosen. En dit is wat we nu moeten overwegen,

- een gerechtigheid die niet alleen de veiligheid mogelijk maakt van allen die tot haar toevlucht nemen, maar haar absoluut verzekert. De oorzaak hiervan is een verzoening die Gods gerechtigheid met betrekking tot de zonde volledig tot uitdrukking brengt, zodat er geen sprake meer kan zijn van een verzoening wanneer Hij de zondaar ontvangt, maar het tegenovergestelde: 'Hij is getrouw en rechtvaardig om hem zijn zonden te vergeven' (1 Johannes 1:9).

1. De wet is dus duidelijk niet in staat enige gerechtigheid van de mens voort te brengen die door God kan worden aanvaard, of die hem in staat stelt voor God te staan. Zij heeft haar werk gedaan door te overtuigen van zonde; en dat op zo'n manier dat het bewezen is dat de manier van werken van de mens hem nooit kan baten: hij kan niets brengen dat niet bevuild is door de handen die het brengen. Zo is zijn mond gestopt; hij kan niet presteren, noch daarom beloven; hij is hulpeloos en hopeloos; de rekening met betrekking tot de mens is gesloten; hij is eenvoudig in de handen van God, om met hem te doen wat Hij wil.

Als er dus een evangelie moet zijn, dat wil zeggen 'goed nieuws' voor de mens, dan moet het 'los van de wet' zijn. De wet kan daarvan getuigen, zoals zij deed, in haar vele typen en schaduwen, in offers die, zoals van stieren en bokken, nooit de zonde konden wegnemen, maar die dus door hun eigen inefficiëntie van zichzelf wegwezen naar wat zij voorstelden. De profeten versterkten en verduidelijkten deze typen van de wet; en de hoop op een komende Verlosser groeide door de eeuwen van spanning.

Maar de tijd van verwachting is slechts voorbij: 'De gerechtigheid Gods is nu openbaar door het geloof van Jezus Christus jegens allen,

en over allen die geloven.’ In de nog komende verlossing van Israël spreekt de Heer door Jesaja over Zijn te openbaren gerechtigheid (Jes. 41:10; Jes. 46:13; Jes. 51:5-6, 8; Jes. 56:1). Voor een Jood konden deze gedachten dus niet vreemd zijn om samen te brengen; en wij mogen niet nalaten met dergelijke passages die te verbinden waarin verklaard wordt dat hun gerechtigheid van de Heer is (Jes. 45:24; Jes. 54:17). Dit zijn helemaal geen gelijkwaardige dingen, hoewel ze goed bij elkaar zouden passen, om waarlijk veroordeelde zielen in staat te stellen rustig te denken aan een dag waarop God in gerechtigheid en tot heil van zijn volk zou handelen. Maar de redding van Israël in de komende dag is toch heel anders dan de evangelische redding waarmee wij hier te maken hebben.

De gerechtigheid zal dan worden getoond in het oordeel over de vijanden van Zijn aardse volk; in de verlossing hier, hoewel zij in het oordeel optreedt, wordt toch alleen maar contrast gezien in dit ‘vreemde werk’ waarvan het kruis getuige is. Hier is een oordeel over de zonde dat de redding van zondaars is! De apostel heeft reeds gesproken over de gerechtigheid van God die in goed nieuws aan de mens wordt geopenbaard; ook hier, evenals daar, is het door het geloof of op dat beginsel, dat zoiets kan zijn. Zo is het tegenover alle mensen, en daarom, waar het geloof wordt gevonden, is het over allen die het hebben; dat wil zeggen, het wordt voor hen als het dak dat beschermt tegen de storm, of als het schild dat elke pijl van de vijand afweert.

Dat dit de ware kracht van de uitspraak is, zal duidelijk zijn, denk ik, als we in aanmerking nemen waar het mee samenhangt, zoals de apostel verder verklaart in wat onmiddellijk volgt. ‘Hij zegt: ‘gerechtvaardigd

zijnde, uit vrije wil door zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is'. Hij spreekt dus over rechtvaardiging, zoals duidelijk in dit hele deel van Romeinen. Deze rechtvaardiging is door bloed, of wat daarmee overeenkomt, 'door de verlossing die in Christus Jezus is'; en hier wordt Gods rechtvaardigheid in de rechtvaardiging verklaard. Maar rechtvaardiging is vrijspraak: het is van zonde - van elke beschuldiging daarvan - en het is goddelijke gerechtigheid die werkt in de rechtvaardiging, gerechtigheid is juist die eigenschap van God die daarbij betrokken is: zo is het als een breed, doeltreffend schild uitgestrekt over de gelovige, en voor allen als een huis dat met zijn open deur mensen uitnodigt om te schuilen voor de komende storm van het oordeel.

Wij mogen dit niet verwarren met de gerechtigheid die wij in Christus bezitten. De gerechtigheid van God is niet het kled dat ons wordt aangedaan, en dat is ook niet het thema in dit eerste deel van de brief. Naar haar aard kan de gerechtigheid van God ons ook niet worden toegerekend; de gerechtigheid wordt wel toegerekend, zoals de apostel daarna zegt, maar dat is iets anders. 'Over', in plaats van 'op', lijkt daarom de juiste weergave in deze passage, die ook de voorkeur verdient omdat het beter de activiteit van Gods gerechtigheid in de rechtvaardiging impliceert. Dat is het waar het in een vraag van deze aard direct en specifiek om gaat. We horen het vaak zeggen alsof Gods rechtvaardig zijn en rechtvaardigen betekent dat Hij rechtvaardig is, maar rechtvaardigend; maar dat schiet zijn eigenlijke kracht tekort. Want, zoals reeds gezegd, in het vrijspreken is het alleen de gerechtigheid die de zaak in handen heeft. In het vergeven kan de liefde handelen, maar in het rechtvaardigen de gerechtigheid. En dit is wat de vraag zo intens belangrijk maakt voor

de veroordeelde ziel, en haar zo volkomen tot rust brengt wanneer het goddelijke vonnis wordt uitgesproken.

Voor de mensen in het algemeen is er één noodzaak en één evangelie: 'Allen hebben gezondigd,' zegt de apostel; en dan brengt hij nogmaals het oordeel van de wet naar voren, dat Israël zo goed kende: 'allen komen tekort aan de heerlijkheid van God.' Dat was wat het voorhangsel dat altijd voor het heiligste hing, waar God in grote barmhartigheid jegens de mens Zijn heerlijkheid moest verbergen voor hen die niet voor Hem konden staan, bewees voor diezelfde mensen onder wie het Hem behaagde te wonen. De liefde kwam zo dichtbij als maar kon, en was liefde. En zelfs tot Mozes, de bemiddelaar van het verbond, was gezegd: 'Gij kunt Mijn Aangezicht niet zien.' Zo was de mens op zijn best onder de maat van de wet, die, door de mens gekozen in zijn zelfvertrouwen, het heerlijke Gezicht verduisterde dat ernaar verlangde op hem te schijnen. Maar nu, wanneer het volledige doel van de wet is bereikt, en haar verhaal over de mens is verteld, is de genade, waartoe de wet toch bedoeld was, vrij om zich te tonen; veroordeeld door de wet, zijn wij 'om niet gerechtvaardigd door zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is'. Verlossing, een 'vrijkopen van', bezit en voldoet aan de eisen van gerechtigheid, en verlost ons uit de toestand van veroordeelden. De prijs is nog niet genoemd, maar nu deze is aanvaard en betaald, heeft de gerechtigheid geen verdere eisen aan ons, maar staat voortaan aan onze kant: zij eist nu onze kwijting van elke beschuldiging, en in Christus Jezus wordt deze verlossing gevonden.

Merk op dat het reeds de opgestane Christus is die voor ons staat, zoals de volgorde van de namen duidelijk aangeeft. Jezus was, zoals

wij weten, de naam die Hem bij Zijn geboorte werd gegeven, en is daarom Zijn persoonlijke naam als mens; terwijl Christus Zijn ambtsnaam is, die Hij, nu Zijn verzoeningswerk volbracht is, ten volle is ingetreden. De voorrang van beide laat dus zien wat de overheersende gedachte is, namelijk Persoon of ambt. Er wordt nooit gezegd dat wij in Jezus zijn, of in Jezus Christus; altijd in Christus, of in Christus Jezus. Hier wordt de verlossing voor ons gevonden in de Christus, die Jezus is, - in Hem die Zijn werk heeft volbracht en in het bezit is van de vruchten ervan.

Hem heeft God tot een verzoening gesteld, door het geloof, door Zijn bloed; dit, zoals de Herziene Versie het heeft, is ongetwijfeld te verkiezen boven de gewone, die luidt: 'door het geloof in Zijn bloed'. Het woord 'verzoenend' is het woord dat in de Septuagint wordt gebruikt voor de 'verzoendeksel', zoals het ook voorkomt in de brief aan de Hebreëen (9:5), de enige plaats waar het in het Nieuwe Testament wordt teruggevonden. Het verzoendeksel was de plaats in Israël waar verzoening of verzoening werd 'voorgesteld' als de formele basis waarop God woonde in relatie met een zondig volk. Het was de troon van God, waar Hij verbleef tussen de cherubs, en werd tot een 'verzoendeksel' gemaakt door het bloed dat erop werd gesprenkeld. Dus 'een verzoening door Zijn bloed' is juist; het geloof is datgene waardoor het voor ons beschikbaar is, die nu zo'n troon van genade hebben, het antitype van die oude, echt toegankelijk, zoals die oude niet voor Israël was. Wij hebben vrijmoedigheid om in te gaan in de heilige plaatsen (waar de verzoendeksel stond), en Christus die tot God is ingegaan, is Hij door wie 'genade heerst door gerechtigheid'. Het gescheurde voorhangsel wordt hier geïmpliceerd als het kenmerk van het christendom, hoewel het thema in Romeinen

niet de aanbidding is, zoals in Hebreëen, maar die aanvaarding met God die daarvoor fundamenteel is. Het evangelie van de heerlijkheid (Paulus' evangelie) staat hier dus in feite.

Het typische bloed op de verzoendeksel moest van jaar tot jaar worden vernieuwd; voor het afgelopen jaar manifesteerde het Gods gerechtigheid door met het volk verder te gaan zoals Hij had gedaan; terwijl het voor de toekomst de basis toonde waarop Hij nog steeds verder kon gaan. Dit aspect van de verzoendag is zeker datgene waarnaar de apostel nu verwijst, hoewel het overzicht nu zo veel uitgebreider is als het bloed van dit ene offer verder gaat dan alle louter anticiperende. De verzoening die nu uiteengezet wordt, verklaart Gods gerechtigheid 'met betrekking tot het voorbijgaan van zonden die in het verleden gedaan zijn, door de verdraagzaamheid van God', evenals Zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd, 'opdat Hij rechtvaardig zij en rechtvaardigt wie uit het geloof van Jezus is.' Dat wil zeggen, geloof dat Jezus als doel heeft.

Zo staat het kruis tussen de eeuwen met zijn licht dat schijnt over de voorbije generaties, en nog helderder in de huidige tijd. Het is vreemd dat de woorden van de apostel, met behulp van het misleidende 'Ik zeg', dat in de herziene versie bewaard is gebleven, zijn opgevat om de rechtvaardiging door het evangelie te definiëren als eenvoudigweg van vroegere zonden, waarbij de toekomst onzeker wordt gelaten. Het is inderdaad waar dat men niet kan spreken van zonden die zijn weggedaan voordat ze zijn begaan, en dat de kwestie van de toekomst nog niet aan de orde is. Maar 'de zonden uit het verleden' zijn niet de zonden uit iemands vorige leven, maar die uit voorbije tijden, toen het evangelie nog niet, zoals nu, was verkondigd, en zonden waarvoor

de wettelijke offers geen voorziening hadden, alleen konden worden voldaan door wat werkelijk ongeoorloofde genade was. In het beste geval was en kon er ook geen inherente waarde zijn aan het bloed van stieren en bokken om de zonde weg te nemen. Maar hoeveel vragen hield dit alles in! Hoe anders dan een vonnis van rechtvaardiging, de hoop op genade! Maar nu is elke vraag beantwoord, elke schaduw verdwenen: Het offer van Christus heeft Gods rechtvaardig oordeel over de zonde verkondigd zoals niets anders dat kon doen; en heeft Hem tegelijkertijd in staat gesteld hem te rechtvaardigen die uit het geloof van Jezus is.

2. Waarheid heeft samengewerkt met genade: God kon de mens niet rechtvaardigen op enige grond die hem gelegenheid tot roemen zou geven. Zijn beginsel van geloof geeft God, niet de mens, de eer. Die hoogmoed, die de zonde van de duivel zelf is, en waarin hij de mensheid heeft gebracht om hem na te volgen, wordt afgebroken, niet bevorderd, door een zo verkregen zegen. Een wet, of beginsel van werken, als het in de aard der dingen mogelijk was geweest voor hem om erdoor gerechtvaardigd te worden, zou hem alleen zedelijk onheil hebben kunnen brengen. Verdienste is niet mogelijk voor een schepsel, van wie gehoorzaamheid zijn constante verdienste is. 'Wanneer gij alles gedaan hebt,' zegt de Heer, 'zeg dan: Wij zijn onrendabele dienstknechten; wij hebben gedaan wat onze plicht was te doen.' Geen ladder van werken, als die lang genoeg zou zijn om tot de hemel te reiken, zou de geest van aanbidding kunnen geven die in de hemel is, en die alleen de hemel überhaupt kan maken. Het geloof heeft een morele kwaliteit die het waardig maakt Gods beginsel te zijn: het verheerlijkt Hem en zegent de mens, terwijl de ondergang van zijn zelfvertrouwen hem daarop voorbereidt.

Het past ook bij een God voor wie al zijn schepselen dezelfde zorg zijn. Een geloof dat uit het eigen niets kan groeien, de kenmerkende baby, die niet de wijsheid der wijzen, noch enige kracht nodig heeft, maar volgens welke de dwaze dingen, en de zwakke, en de onedele, en de verachte zijn uitverkoren, openbaart Eén voor wiens grootheid, en voor wiens liefde, het laagste als het hoogste is. Bij het aannemen van een dergelijk beginsel wordt niemand die zichzelf niet verbant, van Hem verbannen; want het hoogste kan afdalen tot het laagste, terwijl het voor het laagste onmogelijk zou zijn zich tot het hoogste te verheffen. De mens denkt van nature dat God het meest te vinden is op de bergtoppen; maar de zon verwarmt het meest de lagere vlakten waarop de mensen hun steden bouwen en hun dagelijks leven leiden. Hoe zouden de meest deskundige beklimmers van de bergtoppen het vinden als deze dingen omgekeerd waren? Neen, de hoogste toppen zenden hun eerbetoon van verrijking naar de vlakten, en de natuur is in harmonie met haar heerlijke Maker.

Zo zegt de apostel hier: 'Wij rekenen er dus op dat een mens gerechtvaardigd wordt door het geloof, los van de werken der wet.' Juist de exclusiviteit van de wet, die de trots van de Joden was, was dus het bewijs dat zij toch niet de weg van de zegen was. Zou God zo de niet-Jood vergeten hebben? 'Is Hij de God van de Joden alleen? Is Hij niet ook van de heidenen?' Wat kan men antwoorden? Wat anders dan met de apostel: 'Ja, ook van de heidenen; aangezien het één God is die de besnijdenis rechtvaardigt door het geloof' - op dat principe; en dan, en dus, als hij er de bezitter van blijkt te zijn, de 'onbesnedenen door' dat 'geloof' dat hij bezit. God nadert tot de mensen zou het een grotere en betere zaak zijn om te zeggen, tot de Jood? Men zou beter voor hem het alleenrecht op zon en regen

kunnen bepleiten, of op die zegeningen die, hoe noodzakelijker ze zijn, des te wijder verspreid worden gevonden.

Maar dan, zegt de bezwaarmaker, maakt u de wet van geen effect door deze verdediging van het geloof. Alsof het zaaien van de akker aantoonde dat de ploeg tevergeefs is gebruikt! 'Verre zij de gedachte,' zegt de apostel: 'nee, maar wij stellen de wet vast.' Voor het werkelijke doel waarvoor God haar gegeven heeft, blijft de wet nog steeds bestaan, en haar gebruik wordt duidelijk geopenbaard.

Sectie 2. (Rom. 4:1-12)

Getuigenis van het Oude Testament van rechtvaardiging door geloof

De apostel, hiermee niet tevreden, wendt zich tot de Jood en vraagt: Heeft hij die kostbare boeken, die God hem gegeven heeft, zorgvuldig gelezen? Van wiens geschiedenis zou hij meer moeten weten dan die van Abraham, zijn vader? Met wiens geschriften zou hij meer vertrouwd moeten zijn dan met die van David, Israëls fijnste psalmist? Toch heeft God Zijn getuigenis gegeven over dat geloofsbeginsel waartegen hij zich verzet, juist daar waar de ogen van Zijn volk het meest voortdurend gericht zouden zijn! Wat een terechtwijzing van wettigheid, uit zo'n hoek komend! Voor ons ook, wat een waarschuwing voor waarheden die misschien onder onze ogen liggen in de bladzijden van de Schrift, maar die we daar nog nooit gezien hebben! Niet omdat ze niet duidelijk te lezen zijn, maar omdat onze ogen verduisterd zijn door ongeloof en wereldse vooroordelen en trots van hart, zoals die van Israël! Mogen we proberen alle films van dit soort weg te nemen. Zou elke sluier worden weggenomen, hoe zou de heerlijkheid van de Schrift over ons breken!

1. Het eerste getuigenis dat de apostel brengt uit de boeken van het Oude Testament is op zichzelf volledig: het is in feite dat van God zelf, en in verbinding met Hem die zij allen erkennen als onder God het hoofd van de zegen voor hen. Moesten zij op een andere manier gezegend worden dan Abraham? Voorvader was hij naar het vlees, en de aanspraak die zij op deze wijze op hem hadden, drukten zij ten volle uit. Het zij zo: voor hen moeten dan vooral de lessen van zijn geschiedenis betekenis hebben. Hoe werd Abraham dan voor God gerechtvaardigd? Zij zouden misschien kunnen aanvoeren dat hij zich had losgemaakt van alles wat van nature aanspraak op hem maakte, om als vreemdeling te wandelen in een land dat hij, hoewel God het hem beloofd had, nooit in bezit heeft gekregen. Werd hij dan gerechtvaardigd door werken waarvan de rabbinale leraren zo voortdurend de verdienste naar voren brachten?

Het is in feite precies hier dat God tussenbeide kwam met een opmerkelijke en precieze verklaring. Als Abraham inderdaad door werken gerechtvaardigd werd, dan heeft hij duidelijk iets om zich op te beroemen; maar, voegt de apostel eraan toe, 'niet voor God.' Hij heeft ons reeds gezegd dat 'uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden;' Abraham kan dus geen uitzondering zijn; maar in zijn geval kan de Schrift zelf worden ingeroepen; het hoofd van het volk aan wie de wet was gegeven, was in de wijsheid van God gekozen om een specifiek getuigenis te hebben, niet alleen van zijn rechtvaardigheid voor God, maar ook wat betreft de grond ervan: er wordt duidelijk verklaard dat 'Abraham God geloofde, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.' Dit was dus zijn rechtvaardiging; maar het waren geen werken van welke aard ook die hem hiervoor in rekening werden gebracht: het was zijn geloof; het

beginsel van zijn rechtvaardiging is duidelijk voor ons in het Woord vastgelegd dat het geloof was en niet de werken.

Dit is het enige voorbeeld in het Oude Testament van iemand die door geloof wordt gerechtvaardigd; maar hier heeft het voorrang, zoals de apostel ons in Galaten in herinnering brengt, op elke wettelijke bekendmaking. Geloof wordt gerekend tot gerechtigheid is duidelijk hetzelfde als gerechtvaardigd (of rechtvaardig verklaard) worden door geloof. Geloof is de grond waarop hij rechtvaardig wordt verklaard. Aangezien er onder de mensen geen werkelijke gerechtigheid te vinden is, verklaart God wat hij kan aanvaarden als iemand onder de rechtvaardigen. Hij zegt niet en kan niet zeggen dat het werkelijke gerechtigheid is; die Hij wel moet hebben, maar die de mens niet kan leveren. Daarvoor moet Hij elders zoeken, en wij weten, God zij dank, waar Hij die gevonden heeft. Maar hier verklaart Hij eenvoudig wat Hij van de kant van de mens kan aannemen als bewijs daarvan. Hoe mooi is dat, op zo'n vroeg tijdstip en met betrekking tot zo'n persoon!

Hoe volledig wordt de wet hierin opzij gezet, hoewel het nog geen algemene aankondiging is, maar alleen met betrekking tot een individu. Toch zou men kunnen denken hoe gemakkelijk iemand die zich bewust is van zijn nood, de gevolgtrekking kan maken. Voor hen voor wie Abraham een verbondshoofd van belofte moest zijn, hoe treffend moet hij zijn! Maar de apostel gaat verder om het contrast tussen de principes die hij heeft vergeleken nog te versterken: 'Voor hem die werkt wordt het loon niet gerekend als genade, maar als schuld.' En de grootheid van de beloning verandert niets aan het betrokken principe: wie de hemel goedkoop koopt, koopt hem

toch. 'Maar wie niet werkt, maar gelooft in Hem die de goddeloze rechtvaardigt, zijn geloof wordt gerekend tot gerechtigheid.'

Hier wordt de betekenis van genade op de duidelijkste manier naar voren gebracht: God rechtvaardigt de goddeloze; als het is door de verlossing die in Christus Jezus is - door het kruis - dan is het duidelijk dat het kruis straf is voor de zonde; het is zelfs niet voor de betrekkelijk rechtvaardigen. Maar als God de goddelozen rechtvaardigt, welk werk moet ik dan doen om 'goddeloos' te zijn? En verder, als ik geloof dat Hij de goddelozen rechtvaardigt, zal het een deel van het bewijs zijn dat ik dit geloof, dat ik alle werk laat vallen om rechtvaardiging te vinden in Zijn handen. Dit is de man wiens geloof wordt gerekend tot gerechtigheid.

Er is geen mogelijke vermenging van tegenstrijdige dingen. Het karakter en de hoeveelheid werk staan helemaal niet ter discussie. 'Werkt niet' past precies, en alleen, bij een rechtvaardiging van de goddeloze. En hier krijgt ook de genade van God haar kracht om de ziel aan God te onderwerpen, en de voeten te winnen van elke kwade weg.

Het is het geloof dat de ware werker voor God is, zoals het de genade is die de heerschappij van de zonde verbreekt. De genade wijzigen is haar kracht vernietigen; geloof en werken in evenwicht brengen is mensen tot werkers voor zichzelf maken in plaats van voor God, en zo de vruchtbaarheid van het geloof vernietigen die men juist wil verzekeren. Het wet-evangelie is wet noch evangelie.

2. De apostel gaat even van Abraham naar David. David spreekt ook over 'de gelukzaligheid van hen aan wie God gerechtigheid

toerekent los van de werken;’ en Paulus citeert in dit verband de eerste ‘maskil’ psalm of ‘psalm van onderwijs’. De zaligheid is van hen wier ongerechtigheden zijn vergeven en wier zonden zijn bedekt, aan wie de Heer in geen geval de zonde zal toerekenen. Dit is inderdaad het begin van onderwijs als we deze les hebben geleerd. En de psalmist geeft het ons als de persoonlijke ervaring waarvan we weten dat het voor hem was: terwijl hij zweeg, werden zijn beenderen oud door zijn gebrul de hele dag lang; hij beleet zijn zonde aan God, en verzweeg zijn ongerechtigheden niet; nee, maar zei: ‘Ik zal de Heer mijn overtreding belijden;’ en goddelijke genade voorzag zelfs de belijdenis (Ps. 32, zie noten).

Dit is niet alles; want straks zien we dat dit geen uitzonderlijke genade is voor een David; noch is er iemand die geen behoefte heeft aan zo’n belijdenis, en zo’n genade als hier wordt getoond. Neen, want ‘om deze reden zal een ieder die godvruchtig is tot U bidden in een tijd dat Gij gevonden wordt’. Wie dus nooit deze weg tot God heeft gekend, is geen godvruchtige, maar een goddeloze! Dat is de noodzaak van genade voor allen!

3. De apostel keert weer terug naar Abraham, om een andere, voor de Jood zeer belangrijke vraag aan de orde te stellen. Deze zegening dan, die van genade en voor zondaars is, kan de besnijdenis daar aanspraak op maken die de onbesnedenen niet hebben? Welnu, kijk nog eens naar de geschiedenis: het geloof werd Abraham gerekend tot gerechtigheid; wanneer werd het dan gerekend? in de besnijdenis, of in de onbesnedenen? Hoe overweldigend is het antwoord in het simpele feit op alle hoge en exclusieve aanspraken van de Jood! Zijn eigen vader Abraham was een onbesneden man toen hij het geloof

bezat waardoor hij gerechtvaardigd werd, en van dat geloof was de besnijdenis, het teken van Gods verbond met hem, het zegel! Wat Abraham betreft, kan niemand ontkennen dat de besnijdenis niet kon bijdragen tot de gerechtigheid die hij daarvoor had, en dat de Jood, om zijn argument te krijgen, de feiten van de geschiedenis moet omkeren. Zoals ze staan, verschijnt Abraham als de vader van allen die geloven, hoewel onbesneden, zodat God ook hen consequent gerechtigheid toerekent, en de vader van de besnijdenis (degene in wie de scheiding met God begon die erin besloten ligt) aan hen die niet alleen het merkteken in het vlees hadden, maar die ook wandelden in de voetstappen van het geloof van hun vader Abraham dat hij had toen hij nog onbesneden was.

Sectie 3. (Rom. 4:13-25)

Dit geloof in Iemand die zich openbaart in opstanding

Hoe duidelijk heeft God dan de geschiedenis laten spreken tot wie oren heeft om te horen! Maar er valt nog meer uit af te leiden, dat misschien niet zo duidelijk is aan de oppervlakte, maar des te overtuigender het doel van God verklaart waarnaar de hele geschiedenis zich beweegt. Abraham moet hier getuigen van een ander beginsel dat in de komende tijd vollediger zou worden ontvouwd en een diepere betekenis zou krijgen. We hebben al gezien dat Paulus' evangelie begint met een opgestane Christus, van wie hij het zelf heeft geleerd; maar hij wil ons nu laten zien dat opstanding altijd in Gods gedachten was als de weg van zegening, en dat Abraham dit ook moest leren; ongetwijfeld op een andere manier dan waarop het evangelie het verklaart, en toch met hetzelfde verpakt in de kiem als nu voor ons wordt ontvouwd in de ontwikkelde vrucht. Wij geloven

in de God van de opstanding; welnu, dat deed Abraham ook; en ondanks een immens verschil in de toepassing is de identiteit van het beginsel even duidelijk als belangrijk.

1. Aan Abraham en zijn zaad werd de belofte gedaan die hem geestelijk tot erfgenaam van de wereld maakte. De apostel herinnert ons eraan dat deze belofte niet werd gegeven door de wet, die haar daarom niet kon belasten met voorwaarden die haar in feite teniet zouden doen. Want de wet bracht (zoals de Jood zo weinig beseftte) alleen maar toorn teweeg: waar geen wet is, is geen overtreding. Als de zonde, zoals zo algemeen wordt beweerd op grond van een onjuiste weergave van een bekende passage, 'de overtreding van de wet' zou zijn, dan zouden de woorden van de apostel volkomen onbegrijpelijk zijn, en een volmaakte morele verwarring zou het gevolg zijn. Dan zou de wet verantwoordelijk zijn voor alle zonde in de wereld; en de wet moet vanaf het begin hebben bestaan: een conclusie die velen openlijk aanvaarden, maar die het argument van de apostel hier, zoals het wordt uitgebreid in de brief aan de Galaten, volledig zou vernietigen.

Daar bouwt hij op het feit dat de belofte 430 jaar vóór de wet was, die dus niet als voorwaarde kon worden toegevoegd aan een verbond dat zo lang daarvoor was gesloten (Gal. 3:15-17). Dit zou natuurlijk noodzakelijkerwijs terzijde worden geschoven als bewezen zou worden dat de wet voorafging aan het verbond, in plaats van erop te volgen met zo'n lange tussenpoos. Maar er was nog 'geen wet', zegt de apostel, die de belofte ongeldig zou maken - geen voorwaarde die eraan verbonden was om geschonden te worden, geen grens die overschreden zou worden: dat is precies wat overtreding betekent, het overschrijden van een getrokken grens. Zonde is een dieper iets:

het is de wetteloosheid⁵, de geest van onafhankelijkheid en opstand, die natuurlijk ten grondslag ligt aan elke overtreding, maar die kan en bestaat los van elke wet die gegeven is om te overschrijden; maar daar komen we later op terug.

De belofte was toen geheel los van wet of voorwaarde: het was God die sprak uit Zijn eigen overvloedige goedheid, - een verbond met slechts één partij, en die Ene die niet kan falen: Hij die Abraham gerechtigheid door geloof toekende, gaf hem op dezelfde wijze ook de belofte. Want wat is geloof anders dan de belijdenis dat wij niets hebben en niets zijn, zodat wij ons uit noodzaak tot God wenden voor alles? Zo kwam de gerechtigheid tot hem die bewust niets had; en de belofte tot hem die van zijn kant niets kon beloven. Op deze wijze maakte de genade het zeker voor al het zaad; en zij van de wet konden degenen die het geloof van Abraham hadden, er niet van beroven, noch er aanspraak op maken, behalve als zij zelf geloof hadden. 'Een vader van vele volken' ging zeker verder dan Israël; en voor allen moet Hij, die sprak, de Dodenmaker zijn.

Hier wordt de ware toestand van de mens bereikt, en het beginsel komt in volle werkelijkheid uit waarop God met hem moet zijn om überhaupt bij hem te zijn. De doden en de dingen die niet zijn! Hoe grondig zet dit het wettelijke principe opzij, en zet God in de suprematie van middelen die alleen van Hem zijn! De mens in zichzelf is alleen erfgenaam van de straf die verbonden is aan de mislukte oude schepping; God moet voorbij de mislukking komen in de volheid van een macht die niet minder genade is, om op te wekken

5 Johannes 3:4. De herziene versie heeft dit rechtgezet. Zij vertaalt: 'Een ieder die zonde doet, doet ook wetteloosheid; en zonde is wetteloosheid'.

tot een leven dat, als Zijn eigen verlossende gave, niet opnieuw kan worden verbeurd, zodat de mislukking de Zijne wordt. Opstanding uit de dood is het brengen in het leven dat voortaan aan niemand onderworpen is.

2. Hier helpt Abraham ons opnieuw, gemaakt om in zijn lichaam de les van de goddelijke wegen te leren, zoals ongetwijfeld in die primitieve dagen de mensen sneller in de natuur konden lezen dan wij tegenwoordig. Met weinig of geen boeken was het boek van de natuur van nature meer hun bron dan de onze. Want God ontmoette hen daar met levende gelijkenissen van kostbare betekenis, en de materiële wereld werd, wie kan daaraan twifelen? meer de vriend die zij zou moeten zijn dan de slaaf die wij ervan gemaakt hebben.

Zo werd Abraham in zijn eigen lichaam geconfronteerd met de onuitvoerbaarheid van natuurlijke inspanningen, terwijl nacht na nacht de lampen van de hemel over zijn wit wordende hoofd schenen, en het woord van de belofte fluisterde in de stilte: 'Zo zal uw zaad zijn.' Hoewel hij geloof had, had ook hij, met ons allen, gedacht dat die belofte niet geheel onvoorwaardelijk was, zoals Hagar en Ismaël getuigden; en Sara had ten volle haar aandeel gehad in datgene wat de slavin als erfgename van haar meesteres had voorgesteld. Hebben wij ooit getracht God te helpen, maar tot onze eigen schande? Zo moest Abraham ten slotte voor een almachtige God staan met een lichaam dat nu dood was en waarop hij niet meer kon rekenen, en daar in ervaring leren wat wij, nu wij het geleerd hebben, met verbazing zo langzaam konden leren, namelijk dat geloof in onszelf slechts zoveel ongelooft in Hem is, een belemmering voor de zegen die Hij ons wil geven. God laat hem achter totdat zijn geval hopeloos genoeg is om

Hem terecht te verheerlijken in de oplossing ervan, en voor ons om de heerlijkheid van Zijn macht te zien, wat we anders niet zouden kunnen.

De mens wordt dan op zijn plaats gezet, en God op de Zijne; God wordt verheerlijkt en de mens wordt gezegend; zijn ondergang wordt toegegeven en zijn verlossing gevonden; en het geloof dat ons daar brengt, kan daarom op gepaste wijze worden gerekend tot gerechtigheid; het is een geloof dat God alles maakt en de mens niets; 'daarom werd het hem ook gerekend tot gerechtigheid.'

3. Het principe geldt nog steeds voor ons: het geloof is natuurlijk in zijn kenmerken in wezen hetzelfde. In zijn doel is het hier heel anders. 'Het is niet alleen voor hem geschreven dat het hem is aangerekend, maar ook voor ons, aan wie het zal worden aangerekend, als wij geloven in Hem die Jezus, onze Heer, uit de doden heeft opgewekt, die voor onze misdaden is overgeleverd en voor onze rechtvaardiging is opgewekt.

God is inderdaad in het geloof van Abraham zoals hier gegeven en in het onze dezelfde God, de almachtige God van de opstanding; maar Zijn macht wordt nu gezien als getoond voor ons, en niet in ons. Toch wordt zij getoond met betrekking tot Iemand die op de meest wonderbaarlijke wijze met ons wordt vereenzelvigd, zodat wat Hem is aangedaan inderdaad aan ons is gedaan in de beste en kostbaarste zin. Het is Christus als onze Plaatsvervanger, die voor onze overtredingen is overgeleverd, en wiens opstanding daarom getuigt van de aanvaarding van datgene wat ze aan de ogen van God heeft onttrokken. Het is daarom voor onze rechtvaardiging; dat wil zeggen, het is, in een ware en eenvoudige zin, onze rechtvaardiging

zelf. De verdienstelijke oorzaak is natuurlijk Zijn bloed, en daarom staat er even later dat wij door Zijn bloed gerechtvaardigd zijn. Maar de opstanding is het rechtvaardigende vonnis - de daad van God namens ons, zoals het werk van de Heer aan het kruis was wat Hem werd voorgehouden, - het werk van de Verlosser. En zo is het dat wij geloven in Hem die Jezus heeft opgewekt: God toont zich daarin nu aan onze zijde in gerechtigheid door het volbrachte werk, zodat wij Hem kennen als tegenover ons, en altijd zo.

Er zijn dus drie manieren waarop hier over rechtvaardiging wordt gesproken. Wij worden gerechtvaardigd door Zijn bloed: de straf die op ons rustte is voor ons gedragen. Wij worden gerechtvaardigd door Zijn opstanding, als het vonnis ten gunste van ons dat de waarde van Zijn bloed en de aanvaarding ervan voor ons verzekert. Tenslotte worden wij gerechtvaardigd door het geloof, als datgene wat ons plaatst onder het aantal van hen wier vertegenwoordiger Christus was en is. Dus hoewel wij voor het vonnis en de zaak door de eeuwen heen terugkijken naar het werk dat allang gedaan is, worden wij niet werkelijk gerechtvaardigd voordat wij in Christus hebben geloofd. De hypercalvinistische gedachte dat mensen gerechtvaardigd zijn voordat zij geboren zijn, is een gevaarlijke fantasie, die even on-Schriftuurlijk als kwetsend is.

Sectie 4. (Rom. 5:1-11)

Ervaring op de weg

Als resultaat van dit alles wordt nu de ervaring van de gerechtvaardigde gelovige voor ons gesteld; dat is, laten we opmerken, de ervaring van het geloof, en kan variëren in energie van begrip, zoals het geloof zelf

helderziend en intelligent is. Toch moeten alle kenmerken worden gevonden, en het geloof zelf zoals het hier wordt gezien, gaat door tot de volle dag van het open zicht: het is een korte maar gezegende 'pelgrimsreis', totdat de pelgrim 'binnen de poort staat'.

Eerst hebben we een blik achteruit, rond en vooruit. Gerechtvaardigd door het geloof kijkt naar het verleden; maar het blijft als iets dat altijd onze toestand kenmerkt. Het kostbare bloed van Jezus blijft noodzakelijkerwijs in zijn waarde voor God, en in zijn onveranderlijke werkzaamheid voor iedere gelovige. 'Door één offer', zegt de brief aan de Hebreeën, 'heeft Hij voor altijd volmaakt' (of 'in eeuwigheid', zoals de uitdrukking betekent) 'degenen die geheiligd zijn' (Hebr. 10:14). Het resultaat is: 'wij hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus.' 'Hij heeft voor ons vrede gemaakt door het bloed van zijn kruis' (Kol. 1:20). In de bestendigheid van ons genot is dus voorzien; maar we moeten onze ervaring ervan niet verwarren met de gezegende werkelijkheid zelf van wat Christus ons heeft verzekerd. Hij heeft niet de gevoelens gemaakt, maar heeft datgene gemaakt wat ons recht geeft op die gevoelens.

De vrede met God is ons dan verzekerd op een manier die nooit kan worden verstoord: het geloof heeft ons toegang verschaft tot een plaats waarin wij in genade staan - de vrije gunst van God, die als zodanig niet kan worden verspeeld. Bijgevolg is ook de toekomst volkomen duidelijk: 'wij beroemen ons in de hoop op de heerlijkheid van God.' Het is geen twijfelachtige hoop waarop men zich kan beroemen. Dat waarvan, zelfs in zijn vertegenwoordiger op aarde, de mens onder de wet streng moest worden afgehouden, ligt nu wijd open in zijn eigen hemelse woonplaats. Saul van Tarsus zag het, zoals

Stefanus het had gezien, met de Zoon des mensen erin; en dat wat nu uitgaat, zoals we hebben gezien, is 'het evangelie van de heerlijkheid.' Wij hebben inderdaad nog niet, voor zover wij in Romeinen zijn gekomen, wat ons in zijn volheid toekomt in die centrale Figuur die daar staat; maar wij weten dat Hij naar binnen is gegaan, en de weg daarheen is voortaan open.

2. Langs de weg zijn er beproevingen: dit is wat de Heer heeft voorspeld, maar met de zekerheid van het tegengif dat Hij voor ons heeft voorzien in de vrede die wij in Hem hebben. De apostel spreekt in het licht van de ervaring, en als besef van de noden waarin God juist op deze wijze voorziet. 'Wij beroemen ons', zegt hij, 'ook in verdrukkingen, in het besef dat verdrukking geduld bewerkt, en geduld ervaring, en ervaring hoop.' Dit is hoe datgene wat tegen ons is, voor ons werkt; en merk op dat het allereerste wat wordt bewerkstelligd het afbreken van onze eigen wil is, die wil die Jacobusachtig zo worstelt met de wil van God. Soeverein moet Hij zijn; en ondanks alles wat wij van Hem weten, is het wat wij in praktische details zo weinig willen dat Hij is.

Te midden van de wolken en duisternis die Hem omringen in Zijn voorzienige handelingen vindt geloof dat zijn kans zou moeten vinden vaak verbijstering en verwarring; toch worden we gedwongen om onze nietigheid te erkennen, en kruipen we dichter naar de zijde van Hem die toch met ons meegaat. Gedwongen om God God te laten zijn, krijgen we dan ervaring met een moreel bestuur dat dat van een Vader is. Het dwingen van uiterlijke dingen wordt gelezen als tekenen van een almachtige liefde die ons zoekt voor haar eigen genot. Zijn wegen, ook al gaan ze ons te boven, zijn niet vreemd en nog minder nadelig. Zij wekken geen angst of wantrouwen op, maar

een hoop die steeds helderder wordt. Wij beseffen hoeveel liever de duisternis waarvan wij leden moreel en innerlijk was dan het mysterie van de dingen rondom. Er is een mysterie: deze Caesar die gebiedt dat de hele wereld belasting moet betalen aan hem; die het lawaai maakte en het voorteken leek te geven; daaronder en toch boven alles, wordt een vrouw gebracht - een nederige vrouw naar een arme Judeese stad - opdat een klein Kind geboren wordt in Bethlehem.

Hier is werkelijk het mysterie dat alle mysteries vertedert, en waarmee de Geest die ons gegeven is de hoop opbouwt die niet beschaamd maakt. Deze hoop is niet iets minder dan zekerheid, zoals louter menselijke hoop is: de liefde van God tot ons is haar grondslag, is haar inspiratie en de innerlijke energie die ons optilt en draagt; liefde die lang heeft gewacht, tegengehouden door de koppige hooghartigheid van het hart die tot stof moest worden neergeslagen voordat zij haar zin kon krijgen. Zo duurde het 'juiste tijd' tot eindelijk, toen wij nog zonder kracht waren, alle zelfinspanning vergeefs, Christus stierf voor de goddelozen.

De eigenaardigheid van de goddelijke liefde wordt hier benadrukt dat, terwijl voor een louter rechtvaardig mens nauwelijks iemand gevonden zou worden om te sterven, en voor een goed mens - iemand met een hart om andere harten aan te trekken - sommigen zelfs zouden durven sterven, God Zijn liefde hierin heeft getoond, dat toen wij nog zondaars waren (noch goed, noch rechtvaardig) Christus voor ons stierf.

Zo groot is de liefde van God, en dit is de toestand waarin zij ons ontmoette, en in Christus Zijn wonderbaarlijke gave voor ons, het argument is volledig dat de hoop die ermee verbonden is, ons niet

in 't laatst kan beschamen: God zal zeker volbrengen wat Hij voor ons begonnen is, en eeuwig redden wie reeds gerechtvaardigd zijn door het bloed van Christus. Liefde als deze zal haar greep op ons niet verslappen, noch zal er kracht ontbreken waar gerechtigheid op zo'n manier aan de kant van de liefde is gezet. Zo verlicht de zeker komende heerlijkheid alle wolken die hangen over de weg die daarheen leidt.

3. Het werk in ons komt overeen met het werk dat voor ons gedaan is om zo'n zekerheid te ondersteunen. Het werk van Christus heeft meer gedaan dan onze zonden wegdoen: het heeft ons met God verzoend. Zijn Zoon stervend voor onze zonden, door de Geest tot ons gebracht in zijn overtuigende kracht, wint het hart effectief voor God. Als Hij ons, toen wij vijanden waren, zo kon verzoenen, hoeveel te meer zal Hij dan, ondanks alle moeilijkheden, degenen die zo verzoend zijn, erdoor brengen? We zien hier dat verzoening geen nawerking op de heilige is, zoals sommigen het willen doen voorkomen, maar dat het hem uit zijn vijandschap haalt, in het hart tot God. De apostel heeft niet het idee van een niet verzoende christen, evenmin als hij dat zou hebben van een ongerechtvaardigde. 'Wij hebben nu de verzoening ontvangen' wordt van allen gezegd.

Bovendien impliceert de 'dood' van Zijn Zoon nog niet wat er nu uit wordt afgeleid, namelijk onze dood met Hem, maar wordt het in contrast geplaatst met Zijn 'leven' waardoor wij gered zullen worden, maar uiteraard ook om de liefde van God te benadrukken door Zijn Zoon hiervoor op te geven. 'Zijn bloed', waarover gesproken wordt in verband met de rechtvaardiging, zou hier helemaal niet op zijn plaats zijn geweest. Het gaat hier om het effect voor het hart; en

daarom de slotwoorden die ons de ‘vreugde in God’ voorhouden die het gevolg is in de verzoende ziel.

Maar de vermelding van Zijn ‘leven’ is ongetwijfeld een verband met wat volgt. Om het, zoals sommigen doen, op te vatten als een verwijzing naar het leven van de Heer op aarde vóór de dood, is niet in overeenstemming met de hele leer van deze hoofdstukken, waarin het van het begin tot het einde, in perfecte verhouding tot Paulus’ evangelie van de heerlijkheid, de opgestane Christus is die voor ons staat. Ook in het evangelie van Johannes, die, zoals vaak is opgemerkt, zo dicht bij Paulus komt in waarheden die hem eigen zijn, zegt de Heer duidelijk tot zijn discipelen: ‘Omdat Ik leef, zult ook gij leven’ (Joh. 14:19). Niemand zal betwisten dat deze woorden verwijzen naar Zijn leven in opstanding; en de gedachte is geheel gelijk aan wat wij hier hebben. Wij zijn ‘gebonden in de bundel des levens’ met de Heer der heerlijkheid; en dit verzekert ons van onze eeuwige zaligheid. Deze leer krijgen we in het tweede deel van de brief.

Hier eindigt dus het eerste deel van de brief. We zien dat de gerechtigheid van God in de rechtvaardiging van de goddeloze door het geloof in Christus en door Zijn bloed dat voor zondaren vergoten is, het grote onderwerp is. De positie van de gelovige, behalve wat betreft zijn veiligheid voor de toekomstige toorn, wordt nog nauwelijks aangeroerd. Er is nog geen sprake van zijn natuur als geboren uit Adam, maar alleen van zijn zonden. We hebben nog niets over het vlees of de oude mens; niets over het leven in Christus; niets over de feiten of vruchten van de inwoning van de Geest. Dit alles moet nog overwogen worden in het tweede deel van de brief, dat

handelt over onze plaats in Christus, en over de resultaten van deze heerlijke waarheid in zegening voor de christen.

Afdeling 2. (Rom. 5:12 - 8)

Bevrijding door onze nieuwe verhouding tot Christus, in wie wij dood zijn voor de zonde en de wet.

We komen nu bij het moeilijkste deel van de brief; het juiste begrip ervan is bovendien van fundamenteel belang voor het hele karakter en de kracht van het christelijke leven. Daarom moeten we proberen er de ernstigste aandacht aan te schenken, in de zekerheid dat alleen de Geest ons in staat kan stellen de waarde en de zegening te kennen van wat ons wordt onthuld.

De fundamentele waarheid is steeds die van onze nieuwe verhouding tot Christus als het nieuwe scheppings-Hoofd, in wie zij voor God blijft in onveranderlijke aanvaarding en gunst bij Hem. Zoals de oude schepping in Adam viel, zo staat de nieuwe schepping in Christus; en zoals ons deel aan de oude schepping was door het leven dat ons van Adam werd overgedragen, zo brengt het leven dat wij van de laatste Adam ontvingen ons in de nieuwe, en geeft ons een plaats in Hem. 'In Christus' betekent identificatie met Christus als onze Vertegenwoordiger in heerlijkheid. Daardoor zijn wij ook met Hem geïdentificeerd in Zijn dood, en zijn wij dus gerechtelijk bevrijd van alles wat ons als mensen van een gevallen ras aankleefde. Wij zijn er uit gestorven in onze dood met Christus; onze oude mens is met Hem gekruisigd; wij zijn dood voor de zonde, zoals Hij er eens voorgoed voor gestorven is, en zijn levend voor God in Hem.

Voor praktische bevrijding hebben we echter de regeling van een andere kwestie nodig, en de realisatie van een nieuwe kracht. Wij zijn met Christus ook dood voor de wet, opdat wij met een andere man verenigd worden, en zo vrucht voor God voortbrengen. Hier moeten wij, zodra wij van vereniging spreken, meer hebben dan het leven in Christus, en daar komt de nieuwe kracht binnen, die van de Geest. Wij zijn niet in het vlees, maar in de Geest, als door de Geest ingelijfd, en de wet van de Geest, die tegelijk die van het leven in Christus Jezus is, bevrijdt ons van de wet van zonde en dood. In dit verband wordt ons de hele werking van de wet, terwijl wij er als beginsel onder zijn, getoond in de ervaring van de onverloste mens; die werkt door tot volledige zelfverloochening, en dus tot het einde van de zelfbezetting: hij leert zo zijn vrijheid om zich van zichzelf af te keren en met Christus bezig te zijn, en zo bekwaam om vrucht voort te brengen.

De wandel in de Geest wordt ons getoond in wat volgt, hoewel nog steeds door een kreunende wereld, en in lijden dus, terwijl we in verwachting zijn van de heerlijkheid van de kinderen van God, waarnaar de hele schepping samen kreunt. Voor onze nood wordt de Geest intussen onze effectieve voorspreker, en alle dingen werken samen ten goede voor hen die God liefhebben. Dit deel eindigt met een gloedvolle uiting van triomf in de almachtige overmacht van de goedheid van God ten behoeve van de voorwerpen van zijn eeuwige doeleinden.

Onderverdeling 1. (Rom. 5:12-21)

Christus ons nieuwe scheppingshoofd

We beginnen dan met Christus als Hoofd van de nieuwe schepping, in contrasterende parallel met Adam en onze erfenis van kwaad door de val van onze eerste vader. Er zijn hier veel vragen gerezen en zullen nog komen: het is een veel betreden terrein van debat en controversie. Gelukkig voor ons hebben wij niet de verantwoordelijkheid om alle moeilijkheden van het goddelijk bestuur op te lossen, maar alleen om de betekenis te zoeken van wat hier voor ons ligt. Het deel van het geloof is niet te zeggen dat er geen geheimen zijn, maar in rustig vertrouwen te wachten op de tijd van hun openbaring. Wij weten ten dele, en wij profeteren ten dele; maar de sluier die vaak over het gezicht van Zijn bedelingen ligt, ligt goddank niet over Zijn eigen gezicht. De God en Vader van onze Heer Jezus Christus is niet en kan voortaan niet in de duisternis zijn, maar is Licht en in het licht.

1. We hebben eerst, wat een te duidelijk feit is, dat zonde en dood hier zijn. Dat de dood er is, kan niemand betwisten; dat de zonde er is, als iemand dat ontkent, zal het gemeenschappelijk geweten van de mensen hem overal berispen. De zonde is ook iets bijzonders van de mens zelf; de mens heeft een vermogen tot zelfvernedering dat het beest niet heeft, en dat nauwelijks een verworvenheid kan zijn die hij gemaakt heeft, aangezien het duidelijk een ontaarding is. Het is ook een principe dat bij hem geboren is, een universele erfenis, die zich vroeg en snel ontwikkelt. Al het bewijs dat we kunnen verwachten is dan het bewijs van de stelling hier, dat door één mens de zonde in de wereld is gekomen; terwijl de schaduw ervan over de mens,

die het beest niet voelt, de verdere stelling bevestigt dat de dood voor hem kwam als straf met de zonde. Als de geologie zich kan beroepen op feiten die aantonen dat de dood vóór de mens op de aarde bestond, raakt zij in het geheel niet aan de waarheid hiervan. De Schrift beweert nooit dat de dood voor het beest kwam door de zonde of door de mens. Evenmin beweert zij dat er in het begin geen dood was, hetgeen een louter verkeerde gevolgtrekking is uit het groene kruid dat aan het levende wezen als voedsel werd gegeven. De ‘wereld’ waarover de apostel hier spreekt is ongetwijfeld alleen de mensenwereld: het is ‘voor alle mensen’ dat de dood doorkwam, zoals hij zegt.

Hij voegt er zelfs aan toe wat de mensen betreft als de grond van de straf, ‘want allen hebben gezondigd;’ en hier begint meteen de belangrijkste discussie. Er zijn een aantal verschillende verklaringen van deze woorden, maar de meeste veranderen echt wat ze zouden verklaren. Als vertaling is ‘in wie allen gezondigd hebben’ onmogelijk; evenmin kan men zeggen ‘allen zijn zondig geworden,’ of ‘allen zijn als zondaars behandeld;’ het is precies de verklaring van Rom. 3:23, waar ‘allen hebben gezondigd’ spreekt van letterlijke, persoonlijke zonden die begaan zijn. In volledige tegenstelling tot de gedachte van het zondigen in Adam, kan niets anders bedoeld zijn dan dat de mensen onder de heerschappij van de dood zijn gekomen vanwege hun eigen zonden.

De tegenstrijdigheid van de feiten is natuurlijk de belangrijkste, zo niet de enige reden waarom dit niet onmiddellijk wordt aanvaard. Hoe kan dit waar zijn voor zuigelingen? wordt natuurlijk gevraagd, en lijkt op het eerste gezicht onbeantwoordbaar. Maar van de zojuist

genoemde passage valt precies hetzelfde te zeggen, maar dan zonder enige moeilijkheid. Als het een kwestie van verlossing is, kunnen zuigelingen niet als zondaars worden gered, noch door het geloof worden gerechtvaardigd; toch zou niemand op grond hiervan beweren dat dit niet Gods manier van verlossing kan zijn, omdat het geen zuigelingen aanneemt. De apostel spreekt daar eenvoudig over hen die in hun eigen verantwoordelijkheid voor God staan. Zuigelingen worden dus opgevat als uitgezonderd, en dat geldt voor beide uitspraken. Zodra men überhaupt van verantwoordelijkheid kan spreken, wordt het waar dat allen zondigen; en dat toont natuurlijk de ondergang van het ras aan. De dood is ingetreden door de ene mens Adam, zoals gezegd is; en toch niet vanwege een formeel verbond met Adam ten behoeve van zijn nageslacht, zoals velen aanvoeren, maar omdat door die geheimzinnige eenheid van het ras die, wat men er ook van vraagt, niet kan worden ontkend, de val van Adam het verderf van zijn nageslacht met zich meebracht.

‘Wie kan iets schoons uit iets onreins voortbrengen?’ vraagt Job; en hij antwoordt: ‘Niet één.’ Zo toont het ‘allen hebben gezondigd’ op deze plaats de geschiktheid van Gods vonnis van dood voor allen. Want als u de uitzondering van de zuigelingen van de straf op Adam bepleit, moet uw uitzondering voor hen evenzeer pleiten als voor hun vrijstelling van de erfenis van het verderf, dat een verschrikkelijker feit is, en waarvan toch de rechtvaardigheid van God hen niet vrijstelt. Het grotere feit van de algemene verdorvenheid die zo treurig is gebleken bij het verschijnen in de gewone mensenwereld, impliceert het parallelle feit van de dood als zijn begeleiding. Maar juist op deze manier kan de overweging van het geval van zuigelingen worden weggelaten uit de verklaring die voor ons ligt.

Velen menen dat de apostel op dit punt zijn betoog afbreekt, om een lange parallelle uitleg te geven over de relatie tussen wet en zonde, en over de parallel tussen Adam en Christus, en dat hij terugkeert om zijn gedachte in het achttiende vers te voltooien. Dit (wat we in de gewone versie vinden, en wat in de herziene versie is ingeruild voor de slechtere hypothese van een louter afgebroken verklaring die nooit tot een ordelijke conclusie komt) lijkt echter alleen maar de ware relatie van de delen tot elkaar, zoals die in de structuur tot uitdrukking komt, te verstoren. De haakjes lijken te lang en te belangrijk in wat ze bevatten, en te anticiperend op de conclusie. Het twaalfde couplet is bovendien niet afgebroken op de veronderstelde wijze.

De juiste opvatting lijkt eerder, zoals anderen hebben voorgesteld, dat het inleidende 'waarom', dat duidelijk verwijst naar wat voorafging, ons leert terug te kijken voor het ware begin van datgene waartoe het twaalfde vers dan zelf de conclusie wordt; hoewel dit niet volledig wordt bereikt zonder een meer expliciete onthulling van wat de apostel in gedachten had, namelijk dat Adam in feite het 'beeld' of 'type, van de Ene die zou komen' was. Want in het evangelie waar hij bij stilstand was al het principe aangekondigd van de Ene die voor de velen staat, waarop hij nu expliciet de aandacht vestigt. Wij kunnen 'Daarom is dit' - dit binnenkomen van vrede en verzoening door Christus - op dezelfde wijze invullen 'als door één mens de zonde en de dood zijn binnengekomen'. Deze betekenis brengen de woorden over Adam, 'die het type is van Hem die komen zou', in volle daglicht, zonder dat er formeel de conclusie is.

Daarom is er hier geen tussenzin; maar de apostel gaat verder met te zeggen dat de zonde bestond vóór de wet. Dit moest de niet-Jood

overwegen, eerder dan de Jood, die het gemakkelijk zou toegeven; maar de niet-Jood zou kunnen zeggen: 'De wil van God is ons niet bekend gemaakt, zoals de Jood.' In feite had Paulus tot de Atheners gesproken over een tijd van onwetendheid waar God naar knipoogde. De wet had de zonde in rekening gebracht op een manier die de niet-Jood niet had. Adam in het paradijs had inderdaad een wet, hoewel een zeer eenvoudige, en die na zijn verdrijving uit de tuin geen verdere toepassing kon hebben. Van Adam tot Mozes was er geen wet. Maar (met slechts één genadige uitzondering) van Adam tot Mozes bewees de universele heerschappij van de dood ten volle de aanwezigheid van de zonde die God hen toerekende. Toch was er geen wet, en dus geen overtreding; want waar geen wet is, is geen overtreding, zoals reeds gezegd is (Rom. 4:15). Adam heeft overtreden; hem was een grens opgelegd die hij heeft overschreden; maar zij die niet hadden gezondigd in de gelijkenis van die openlijke overtreding van hem, zijn toch gestorven, zoals hij was gestorven: de zonde universeel werd bewezen in het feit van de universele dood.

In dit alles is de duisternis niet verlicht; maar het is slechts de achtergrond waarop de heerlijkheid van goddelijke genade zal worden getoond: zelfs vanuit het centrum van de duisternis schijnt nu het licht: juist dit beginsel dat alleen maar de ondergang schijnt te hebben bewerkt, kan God veranderen in een van volledige triomf over het kwaad dat is binnengekomen. Een andere Adam zal de mislukte eerste mens vervangen, en uit het verderf van de oude zal een eerlijker schepping ontstaan in onvergankelijke schoonheid.

2. Een type moet, juist omdat het een type is, in contrast staan met zijn anti-type: de schaduw kan niet het volmaakte beeld zijn.

Hier is echter op het eerste gezicht het contrast duidelijker dan de gelijkenis; en de apostel benadrukt het contrast in het begin. 'Niet zoals de overtreding,' zegt hij, zo is de genadige gave.' In het feit van de voorstelling van hun respectievelijke gezelschappen zijn de twee Adams gelijk. Elk is het hoofd van een ras, dat staat of valt met zijn respectievelijke hoofd. In de eerste brief aan de Korintiërs (1 Kor. 15:45) worden deze hoofden zelf tegenover elkaar gesteld: 'De eerste mens Adam is gemaakt tot een levende ziel; de laatste Adam is gemaakt tot een levendmakende Geest.' Dit geeft ons de sleutel tot de respectieve rassen waarmee zij verbonden zijn: de eerste is een natuurlijk, de laatste een geestelijk ras. En zo staat er in de brief aan de Hebreëen (Hebr. 2:16): 'Hij neemt geen engelen aan, maar het zaad van Abraham'. Deze spreekt de apostel hier inderdaad als Zijn broeders, in plaats van Zijn zaad; zoals Hij ook in deze brief wordt gezien als 'de Eerstgeborene onder vele broeders' (Rom. 8:29). En omdat Hij die heiligt en zij die geheiligt worden allen uit één zijn, schaamt Hij zich niet hen broeders te noemen' (Hebr. 2:11).

Hier wordt de identiteit van het Hoofd met het ras bevestigd; en in deze zin zou Adam, hoewel de vader van allen, ook de eerstgeborene onder vele broeders zijn. Wat de Heer betreft, hij is verbonden met het zaad van Abraham, dat wil zeggen met het gezin van het geloof, de geestelijk geborenen. En omdat de kinderen die God Hem gegeven heeft, deel hebben aan vlees en bloed, heeft Hij zelf ook deel aan hetzelfde (vers 14).

Maar Hij is werkelijk ook de laatste Adam van dit geestelijk geslacht, Zelf de levendmakende Geest voor hen allen, Zelf hun leven; 'want

gelijk de Vader de doden opwekken en hen levend maken, alzo maakt de Zoon levend wie Hij wil' (Joh. 5:21).

Dus hier zijn twee Adams, gelijk in deze, maar hoe verschillend! de Adam van de oude, en de Adam van de nieuwe schepping! Bij de ene was zijn persoonlijke geschiedenis, ondanks de schoonheid en oprechtheid waarin hij eerst onder de handen van de Schepper voortkwam, weinig meer dan die van de 'overtreding', waarvan hij de fatale gevolgen doorgaf aan zijn zaad. Met de andere komt geen straf of eis, maar 'geschenk'. Hoe groot moet dan het contrast zijn! Als God een oordeel uitspreekt, moet dit worden uitgevoerd overeenkomstig de eis van goddelijke gerechtigheid; maar hier kan dus geen overschot zijn. Maar als God geeft, wat zal Hem dan beperken wat betreft de gave die Hij verkiest te geven?

Elke gift aan gevallen schepselen moet van Zijn genade zijn; maar als het genade op genade is, wie zal Hem dan afwijzen? Is Hij in feite in Christus gekomen om alleen het effect van de val ongedaan te maken en de mens te zetten waar hij daarvoor was? Neen, als de overtreding rampzalig was, en de velen stierven, veel meer is de genade van God en Zijn gave in genade, die is door de Ene, Jezus Christus, overvloedig voor velen! De onschuld is inderdaad verloren gegaan, met de voortzetting van het leven op aarde, en het paradijs van Eden; maar gerechtigheid en heiligheid zijn gewonnen, het eeuwige leven, en het paradijs van God! Hier is de goddelijke balans: het zou God niet passen om een slechtere tentoonstelling te hebben; het zou Hem niet passen om geen winst in heerlijkheid te hebben; en dit is waar de Tweede Mens voor heeft geploeterd, zoals de eerste de schande heeft gewrocht.

En er is nog een tegenstelling: één begane zonde bracht veroordeling; zo was de heiligheid van God, een heiligheid die nog steeds onveranderd is; maar nu, na vele overtredingen begaan te hebben, is Zijn genadige gave van een staat van volbrachte gerechtigheid.

Nogmaals, als de mensen door wie deze verschillende effecten zijn gewrocht, zo in contrast staan, en als de huidige effecten zelf het contrast voortzetten, hoe zal de toekomst dit dan ten volle uitbrengen! Als het werk van de ene mens de huidige heerschappij van de dood tot stand heeft gebracht, dan zullen zij die overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, veel meer in het leven heersen door de ene mens, Christus. Het is niet alleen dat het leven zal heersen in plaats van de dood, maar dat de ontvangers van deze genade zelf zullen heersen in een oneindig leven.

Zo zien wij doorlopend dat de parallel er hier een is van contrast, en dat Christus, die gekomen is om het werk van de gevallen eerste mens ongedaan te maken, in een genade die, hoewel altijd rechtvaardig, niet kan worden afgemeten aan rechtvaardigheid alleen, zoals het oordeel is, er als resultaat een overvloed van zegen moet zijn die God zal verheerlijken waar de zonde gekomen is om Hem te onteren, en zo ook het gevallen schepsel zal verheffen tot een hoogte ver boven het niveau van zijn oorspronkelijke toestand. Deze dingen zijn noodzakelijke bijkomstigheden: God gaat 'de buitensporige rijkdom van zijn genade tonen in zijn goedheid jegens ons door Christus Jezus' (Ef. 2:7).

Dit is inderdaad regelrecht in strijd met sommige gedachten die in hoge mate zijn aangehangen en waarvan men dacht dat ze waren ingegeven door de bekende uitdrukking van de apostel Petrus in

zijn toespraak tot de Joden kort na Pinksteren, waarin hij spreekt over een herstel van alle dingen dat tot stand zal komen bij de wederverschijning van Christus, en ‘waarvan’ hij zegt: ‘God heeft gesproken door de mond van al zijn heilige profeten sinds het begin van de wereld’ (Handelingen 3:21). Dit wordt als doorslaggevend beschouwd, dat de eeuwigheid slechts een definitieve terugkeer zal zijn tot wat Gods eerste gedachten waren toen Hij de mens schiep, en die Hij door de intrede van de zonde niet opzij kon laten zetten. Anders, zo wordt beweerd, zou Satan werkelijk een overwinning hebben behaald door Hem te dwingen Zijn plan over Eden en de aarde te veranderen. En dit is door sommigen zo ver doorgevoerd dat de ‘nieuwe aarde’ waarover de profeten spreken, inderdaad een ‘herwonnen paradijs’ zou zijn, waarin generaties mensen elkaar op de gewone manier van de natuur, maar zonder de dood, tot in alle eeuwigheid zouden vervangen.

Adam in plaats van Christus wordt zo Gods eerste gedachte, Christus een hulpmiddel toen de eerste mens faalde; de paradijselijke toestand wordt onschriftuurlijk verheven, en het werk van Christus en de gevolgen ervan werkelijk, hoe onbedoeld ook, gedegradeerd. Want het moet duidelijk zijn dat, aangezien de Persoon veel groter is, Zijn werk dat ook moet zijn, en dus ook de vruchten ervan. Waar de oorspronkelijke schepping wordt beschouwd als de volmaaktheid van wat in de gedachten was van Hem die haar schiep, wordt Adam beschouwd als een schepsel dat gemaakt is voor de hemel, aan wie door een verbond was verzekerd dat hij die zou ontvangen als de beloning van zijn goeddoenerij; en de tien geboden worden zo’n tweeduizend vijfhonderd jaar voordat ze werden gegeven, teruggevoerd tot de maatstaf van wat hij moest vervullen. Dus toen

hij faalde, wordt Christus verondersteld het verbroken contract te hebben overgenomen, en voor ons te hebben gewonnen, door zijn vervulling ervan, wat Adam verloor.

Dit alles is in volledige vergetelheid van wat Christus is, en van het werk dat voor Hem lag; het is vergeten dat bijna in heel wat wat we hebben bekeken, de parallel tussen de twee Adams er een is van contrast. Laat hier het duidelijke beeld van het schuldoffer spreken - dat is de goddelijke gedachte van herstel die aan ons is gegeven. Als de mens in dat geval de wet ten opzichte van God en zijn medemens had vervuld, was er helemaal geen offer nodig geweest, en zou er ook geen offer zijn geweest. Als Christus zelfs het verbroken contract van Adam had opgenomen om het te vervullen, zou de dood geen plaats hebben gehad in dat werk, omdat de dood de straf was van de verbreking ervan. Als Hij aldus het werk voor Adam had kunnen vervullen, en aan God de gehoorzaamheid had gegeven waarin Adam faalde, en namens Adam, had de straf van de schending ervan niet van Hem geëist kunnen worden. Wat verkeerd was, zou rechtgezet zijn zonder het vergieten van bloed. Maar 'zonder bloedstorting is er geen vergeving;' en 'indien de gerechtigheid door de wet komt, dan is Christus tevergeefs gestorven' (Hebr. 9:22; Gal. 2:21).

Maar verder was in deze zaak van het schuldoffer, nadat de toegebrachte schade naar behoren was geschat en goedge maakt, de restitutie in Gods gedachte nog steeds niet compleet totdat er een 'vijfde deel meer' aan was toegevoegd. Degene die het offer bracht, deed dus meer dan vereist kon worden als de overtreding niet was begaan, en de benadeelde was nu in die mate een winnaar. In het schuldoffer worden twee aspecten onderscheiden die bij het gewone gebruik

ervan niet samen zouden komen; er was een Goddelijke en een menselijke kant, die in Christus' vervulling ervan wel samenkwamen. God en mens worden beiden beschouwd als lijdend door de zonde, en beiden zijn nu overwinnaars door het werk van Christus; en dit is het 'veel meer' van de apostel in het vijfde deel van Romeinen, en dit is het 'vijfde deel meer' van het boek Leviticus.

Om het in enig opzicht te zien, moeten wij duidelijk voor ogen hebben de tegenstelling tussen deze twee waarover wij gesproken hebben: wat heeft God, om menselijkerwijs te spreken, gewonnen door het werk van Christus? Wat had Hij, in het beste geval, kunnen winnen door dat van Adam?

Wat was de eerste mens, Adam?

Niet, als we de Schrift moeten nemen, een wezen dat gevormd was voor de hemel, maar in uitdrukkelijk contrast met de hemel, 'van de aarde, aards'. Als ik Genesis open, vind ik daar geen hoop op de hemel die hem wordt voorgehouden, geen idee van verhevenheid boven de stand waarin hij werd geschapen. Ik vind geen werken die bevolen zijn, waarvoor hij beloond zou worden; alleen een verbod op iets dat geen moreel karakter zou hebben, als het niet verboden was. Zeer goed geschapen, moest hij zijn eerste staat behouden, niet een nieuwe zoeken. Noch vinden we, totdat de zonde onze nalatenschap slecht had gemaakt, en alleen bij de gevallen mens, een gedachte van een schepsel dat zijn nalatenschap verlaat, behalve als zonde. Zo ook bij 'de engelen die hun eerste bezit niet bewaarden', waarover Judas spreekt. Niet gemaakt om te zwoegen om een gerechtigheid uit te werken, maar om te genieten van de overvloedige goedheid die

rijklijk voor hem was voorzien, werd één test van gehoorzaamheid, en van de gemakkelijkste, gegeven: als hij van de boom at, stierf hij.

Wat had God aan deze gehoorzaamheid?

Behalve als een van de ontelbare schepsels die Hij had gemaakt, wiens geluk getuigde van de scheppende goedheid en wijsheid - niets. Had hij gehoorzaamd, wat een wonder? Had hij getuigenis gekregen dat hij rechtvaardig was, dan zou het een scheppende rechtvaardigheid zijn geweest, geen goddelijke. Met Eliphaz hadden we kunnen vragen: 'Is het winst voor God dat gij uw wegen volmaakt?' En als hij gehoorzaam was geweest, zoals engelen, zou de passende beloning daarvoor dan een plaats in de heerlijkheid en aan de rechterhand van God zijn geweest? Zou hij alle dingen geërfd hebben? Zou hij zijn geweest waar Christus als Mens is, en hebben gedeeld wat de heiligen zullen delen, als mede-erfgenamen met Hem?

Eenvoudige vragen, maar noodzakelijk. Want als ze negatief beantwoord moeten worden, moet het plan zoals dat in Adam werd getoond, zo ver veranderd zijn; en hoeveel houdt dit in?

Maar Adam viel: dat onrecht werd God aangedaan, waarvan het zondoffer spreekt. De zonde had de oude schepping bedorven, en (om weer menselijk te spreken, zoals wij moeten,) de kwestie van Gods karakter opgeworpen. Als Hij de overtreders in gerechtigheid zou afsnijden, zou de liefde niet getoond worden; als barmhartigheid hen spaarde, hoe zou Hij dan heilig kunnen zijn? Langzaam en geduldig werd het antwoord gegeven. Christus was dat antwoord. Niet simpelweg de aannemer van de zaak van de mens. Niet de bewerker van louter menselijke gerechtigheid. Maar de helderheid

van de heerlijkheid van de Vader; de Wijsheid en Macht van God: de Vervuller van goddelijke gerechtigheid en de Onthuller van goddelijke Liefde. De heerlijkheid van God is in het gezicht van Jezus Christus. Daar zien we het. Als de intrede van de zonde in de wereld op enigerlei wijze een vraag over God had opgeroepen, dan zijn zulke vragen niet alleen voorgoed achter de rug, maar de manier waarop daarmee is afgerekend in het kruis van Zijn Zoon wordt juist de manier waarop Zijn eigenschappen schitteren. Christus is niet slechts 'de Heer onze Gerechtigheid', Hij is de 'Gerechtigheid van God'. Zou Adam dat geweest zijn, of het gemaakt hebben? Wij bevinden ons duidelijk op een heel ander terrein. Onlosmakelijk verbonden met de ergste slechtheid van de mens, is het tonen van Gods gerechtigheid, en niet in toorn, maar waardoor Hij de goddelozen rechtvaardigt.

Het werk van Christus verschilt dus zowel in zijn karakter als in zijn resultaten naar God toe van alles wat van Adam kon zijn, gevraagd of gehad. Het was van dien aard als de eniggeboren Zoon in de schoot van de Vader alleen kon volbrengen, en moet ook voor de mens overeenkomstige resultaten hebben, want ook hier geldt het 'vijfde deel meer'. De dingen worden hersteld, maar niet tot de primitieve toestand voor de val. Ze zijn 'nieuw gemaakt', in een 'nieuwe schepping', niet de oude, en waarvan het Hoofd 'het begin van de schepping Gods' is.

3. Het is de menselijke kant van het werk van Christus waarmee de apostel zich hier bezighoudt; hoewel de Goddelijke kant in verband hiermee moet worden onthuld; maar het gaat hier de hele tijd om het effect met betrekking tot de velen met wie het Hoofd verbonden is. In de laatste drie verzen hadden we de tegenstellingen tussen het

oordeel en de genade; nu hebben we de feitelijke verwezenlijking, samen met de verklaring van de toereikendheid van Christus' werk voor allen, waardoor allen die het niet ontvangen onvergeeflijk zijn. Het aan het slot toegevoegde doel van de wet toont de ernst van Gods genade door de mensen op hun nood te drukken; de wet is dus een ware dienstmaagd van het evangelie, zoals elders wordt aangetoond. Ook wordt stilgestaan bij de voorziening voor de zondige toestand van de mens, die het idee zelf van een Adamshoofd impliceert, een leven in Christus, wat ons voorbereidt op de leer van de volgende hoofdstukken, waarin dit naar voren komt in de overweging van praktische vragen van het diepste belang en betekenis.

Het is kenmerkend voor heel dit tweede deel van Romeinen dat leven en natuur erin naar voren komen, zoals in het eerste alleen de feitelijke zonden, die de grond zijn van het eindoordeel, zoals reeds is aangetoond. De overtuiging van een ziel voor God moet niet worden bewerkstelligd door hem de zonde van Adam op te dringen, of de slechte natuur die hij aldus van Adam heeft afgeleid. Deze zal hij eerder in zijn eigen voordeel dan tegen hem gebruiken; en het is op deze manier dat Job feitelijk pleit dat men geen rein ding uit een onrein ding kan halen: hij wordt erdoor vernederd, maar niet veroordeeld. Aan de andere kant zal het geweten hem, ondanks zulke pleidooien, schuldig verklaren voor elke feitelijke zonde, en van haar beslissing is geen beroep mogelijk. Wat de aard van de mens ook moge zijn, hij is, in tegenstelling tot het beest, verantwoordelijk voor de zedelijke beheersing ervan, en wordt er niet door beheerst. In de macht van de wil, waarin de ware mannelijkheid van de mens ligt, ligt ook zijn verantwoordingsplicht tegenover God.

Wanneer iemand zich bekeert en de wil naar God gekeerd is, wordt de belemmering van een gevallen natuur in bittere ervaring bewezen. Dit zullen wij straks moeten overwegen. Momenteel wordt alleen de aanwezigheid van een dergelijke natuur erkend, samen met de parallelle mededeling van een nieuwe natuur van de nieuwe levensbron aan een gelovige, de nieuwe Adam-Hoofd, de Heer Jezus Christus. Tot nu toe hadden we de vruchten van de oude natuur, de eigenlijke zonden. Nu moeten we dieper kijken en ons steeds herinneren wat we hebben gezegd over de menselijke verantwoordelijkheid die te wijten is aan iets anders dan de natuur. Wij spreken nooit van een optredende natuur, behalve als dit een zekere passiviteit in de mens zelf impliceert, en niet de mens in zijn volle mannelijke energie.

De tegenstelling is nu alleen die welke noodzakelijkerwijs betrokken is bij de twee hoofden die voor ons liggen; hoewel in de verklaring van de algemene draagwijdte van de volbrachte gerechtigheid 'alle mensen' niet dezelfde relatie tot de tweede hebben als zij hadden tot de eerste. Dit is echter van hen en niet van Hem; het uitdrukkelijke doel van wat hier gezegd wordt is om aan te tonen dat het niet uit gebrek aan toereikendheid voor allen is dat de uitwerking van het werk van herstel niet reikt tot de volle omvang van de val. God wil niet dat iemand verloren gaat (2 Petrus 3:9), en kan daarom niemand zonder voorziening achterlaten: 'zoals door één overtreding (het dragen) jegens alle mensen de veroordeling was, zo is ook door één volbrachte gerechtigheid (het dragen) jegens alle mensen de rechtvaardiging van het leven.' Naast het universele aspect is alleen de laatste uitdrukking nieuw. 'Rechtvaardiging des levens' komt nergens anders in de Schrift voor, en op zichzelf kan het meer dan één betekenis hebben. Wat er gewoonlijk onder wordt verstaan is 'rechtvaardiging ten leven,' - een

vrijspraak van aanklacht die de gerechtvaardigde mens recht geeft op leven in plaats van de dood die hem toekomt. Dit is niet ongeschikt om ook de veroordeling te weerstaan, hoewel de rechtvaardiging alleen daarvoor voldoende is.

Maar 'rechtvaardiging die verbonden is met het leven' introduceert een belangrijke gedachte die niet gevonden wordt in de vorige manier van lezen, en die bovendien verband houdt met wat spoedig volgt. Als Christus werkelijk een andere Adam is, vormt een leven dat wordt meegedeeld aan hen die tot Zijn ras behoren een noodzakelijk onderdeel van deze gedachte. De laatste Adam is dus een 'levendmakende Geest', een overbrenger van leven op een wijze die alles overtreft wat aan de eerste zou kunnen worden toegeschreven. Het leven, zoals de Heer ons heeft geleerd, is het eeuwige leven, en zo worden wij geboren, niet uit bloed, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de mens, maar uit God. Dit alles hebben wij volledig in het Evangelie van Johannes gehad, en wij behoeven hier niet te herhalen wat inderdaad een eenvoudige en bekende waarheid is.

Maar dit leven, in Hem die de Opstanding en het Leven is, is opstandingsleven. 'Tenzij een graankorrel in de grond valt en sterft', zegt Hij erover, 'blijft hij alleen; maar indien hij sterft, brengt hij veel vrucht voort' (Joh. 12:24). En zo spreekt Hij opnieuw over hem die in Hem gelooft als iemand die de dood achter zich heeft en deze nooit zal kennen (Joh. 11:26). Het leven is dus opstandingsleven, de deugd van Zijn dood zit er voor ons in, en Zijn opstanding is onze rechtvaardiging: we hebben rechtvaardiging verbonden aan het leven dat we in Hem hebben' rechtvaardiging van het leven'. In een

nieuwe schepping gebracht door ons aandeel in de laatste Adam, is Zijn dood onze afscheiding van alles wat gerechtelijk aan ons verbonden was in het oude; 'indien iemand in Christus is, (het is) een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, alle dingen zijn nieuw geworden' (2 Kor. 5:17). Aldus heeft de 'ene volbrachte gerechtigheid' voor ons gewerkt.⁶

Dit is de betekenis ervan voor alle mensen - het belangrijkste dat moet worden gezegd om de genade van God te rechtvaardigen tegen wat het ongeloof van de mensen ertegen inbrengt. In het feitelijke resultaat kan de apostel niet meer spreken van 'alle mensen', maar nogmaals van 'de velen'. 'Want zoals door de ongehoorzaamheid van de ene mens de velen in de staat van zondaars werden gebracht,' - dat is de zondige staat, de erfenis van onreinheid die voortkomt uit de onreinheid van onze gevallen ouders, - 'zo zullen door de gehoorzaamheid van de Ene de velen in de staat van rechtvaardigen worden gebracht.' Dit laatste omvat ongetwijfeld zowel de rechtvaardiging als het leven. Merk hier op dat 'de gehoorzaamheid van Eén' het aspect van het brandoffer van Christus' werk inbrengt, de volle heerlijke smaak. In Christus staan is niet alleen het wegdoen van onze zonden, of zelfs (waar we nog niet aan toe zijn gekomen)

6 Deze 'één volbrachte gerechtigheid' komt overeen met de gehoorzaamheid van Eén, waarover zojuist is gesproken, en staat in contrast met de overtreding en ongehoorzaamheid van de eerste Adam. Het lijkt de dood en opstanding van de Heer te omvatten, waarin Gods gerechtigheid werd verklaard. Het heeft niets direct te maken met de persoonlijke gerechtigheid van onze Heer, behalve dat die Hem paste om het ongeschonden offer te zijn. In Zijn dood werd de gerechtigheid in genade jegens de mens vervuld en in Zijn opstanding werd zij verkondigd. - S.R.

onze oude mens, maar het is aanvaard worden in alle kostbaarheid voor God van Zijn gehoorzaamheid.

Zo is er een groeiende volheid in de uitspraken hier. Het zijn niet slechts herhalingen van dezelfde, steeds meer gezegende, waarheid. Ze blijven aanzwellen in een toenemende triomf van goddelijke goedheid die het kwaad overwint. In de slotfase neemt de wet haar plaats in en speelt haar rol, alleen schijnbaar om het verhaal van de zonde ontmoedigender te maken, en toch op het einde om de zegevierende genade duidelijk oppermachtig te maken en te verheffen naar haar troon van heerlijkheid. 'De wet kwam langs de weg, opdat de overtreding overvloedig zou zijn;' - was dat nodig? zou men kunnen vragen; was het niet om moeilijkheid bij moeilijkheid te voegen - om de nood die zij niet kon verlichten groter te maken? Zo lijkt het inderdaad, en niet alleen lijkt het, maar zo was het werkelijk: de wet, zoals wij ten volle zullen zien in het betoog van het zevende hoofdstuk, wekt door haar verzet tegen het aangeboren kwaad dit slechts op tot volle activiteit en deelt haar nieuwe kracht mee: 'De kracht van de zonde is de wet' (1 Kor. 15:56).

Dit was inderdaad haar opdracht; wat, als dat alles was, slechts een ramp zou zijn - een bediening van dood en veroordeling! (2 Kor. 3:7, 9); maar zij kwam langs de weg, zegt de apostel, - om een tijdelijk doel te vervullen, door de hopeloze toestand van de mens zonder genade duidelijk te maken, wanneer elk gebod van God de vijandigheid van het hart van de mens ertegen oproept: 'De wet kwam binnen opdat de overtreding overvloedig zou zijn!' Ja, maar opdat de mens zichzelf daardoor zou leren kennen, kan genade als genade gekend worden, en zo ontvangen worden; 'opdat, gelijk de

zonde in de dood heerst, de genade door gerechtigheid heerst tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heer.' Hoe passend sluit de toekenning van het Heerschap aan de glorieuze Overwinnaar deze wonderlijke overweging af van wat wij aan Hem te danken hebben! Het is deze hulde aan Hem die de essentie is van de geschonken zegen. De heerschappij der genade is die waarin Christus regeert, en alle vijanden onderwerpt; het hart dat geheel aan Hem onderworpen is, die onderwerping is zijn bevrijding en vrijheid.

Onderverdeling 2. (Rom. 6)

Met Christus dood aan de zonde, niet meer daaraan gebonden

We komen nu meteen bij die bevrijding, die voor ons in twee delen wordt beschreven, die in volmaakte volgorde worden opgenomen, - eerst van de zonde, en dan van de wet; de eerste positionele, de tweede, praktische bevrijding. De bevrijding van de zonde komt noodzakelijkerwijs eerst, opdat de bevrijding van de wet geen wetteloosheid zou betekenen, maar vrijheid om te dienen in nieuwheid van geest. En toch moet bevrijding van de wet zijn, opdat er praktische bevrijding van de zonde kan zijn. De positionele is gerechtelijke bevrijding, zoals het gebruik van het woord 'gerechtvaardigd' (vers 7) - 'wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde' - voldoende aantoot. Dit is niet hetzelfde als van 'zonden', let wel, maar gaat verder dan dat. Wij zijn in Christus, die eens en voor altijd gestorven is aan datgene wat Hij op zich nam, zodat er nooit meer een vraag over kan worden opgeworpen. Daarom zijn ook wij, als in Hem, eens voor altijd vrijgemaakt, omdat Hij, onze Vertegenwoordiger, dat is.

Wij hebben onveranderlijk een plaats in de absolute volmaaktheid voor God. En we zullen merken dat dit de 'wet van de Geest' is, zelfs dat 'leven in Christus Jezus', waardoor we praktisch 'verlost zijn van de wet van zonde en dood' (Rom. 8:2). Het is het verlossende beginsel dat de Geest gebruikt; maar de kwestie van de wet moet ook geregeld worden, opdat het ons praktisch van nut kan zijn.

De apostel behandelt deze vragen voortdurend, zoals we zullen zien. In één keer bevrijd te zijn van alle mogelijke beschuldigingen van zonde, en daarmee ook van de wet, lijkt in de ogen van meer dan natuurlijke mensen van het eerste tot het laatste onheilig, terwijl de zonde toch nog in ons is, en de duivel en de wereld beide rondom zijn om ons op te hitsen en te verleiden. Maar de genade regeert werkelijk; en 'de zonde', zegt de apostel, 'zal geen heerschappij over u hebben, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade' (vers 14). Het is vreemd, maar waar, dat zelfs de christen traag is om de waarheid van zo'n bewering in de volle lengte en breedte te erkennen; toch is het de stelling die Paulus de hele tijd verdedigt, en tegen allen die haar betwisten. Laat ons zijn betoog gadeslaan als een persoonlijk belang dat wij inderdaad hebben.

1. Hij begint meteen met het argument van een tegenstander, natuurlijk gebaseerd op zijn eerdere verklaring dat 'waar de zonde overvloedig was, was de genade overvloedig'. 'Wat dan?' vraagt hij; 'zullen wij dan in de zonde blijven, opdat de genade overvloedig zal zijn?' Ondanks het antwoord dat hier wordt gegeven, wordt die vraag vandaag wezenlijk opgeworpen, alsof er geen was; alsof zij in feite werkelijk onbeantwoordbaar was. Maar het is waar dat het antwoord van de apostel zeer weinig begrepen wordt; en zelfs door hen die er

heel tevreden mee zijn. Hij verwerpt de gedachte volledig, en stopt hem weg met een andere vraag. 'Wij, die aan de zonde gestorven zijn,' vraagt hij, 'hoe zullen wij daarin nog leven?' Dat hij dit als een vraag stelt, laat zien hoe onbeantwoordbaar hij het acht; en onbeantwoordbaar is het duidelijk, als alleen het voorafgaande juist wordt genomen. Als we dood zijn voor de zonde, dan is het een onmiskenbaar gevolg dat we er niet in kunnen leven.

Maar de moeilijkheid ligt in de bewering zelf, dat wij dood zijn voor de zonde. De meeste christenen zijn tevreden te zeggen dat zij dood zouden moeten zijn voor de zonde, maar huiveren als zij in het boek van hun ervaring kijken, en zijn bereid te verklaren dat er nooit meer dan Eén op aarde was, die dit werkelijk van zichzelf kon beweren.

Toch is het zo duidelijk mogelijk dat, of het nu uit zijn ervaring is of op een andere manier, dit precies is wat de apostel beweert; en dat niet alleen van hemzelf, of van sommige mensen met een speciaal niveau, maar van christenen als klasse - van alle christenen. Het is waar voor alle christenen dat waar de zonde overvloedig was, de genade veel meer overvloedig was, en dat is de grond van de aangevoerde tegenwerping, en natuurlijk ook van Paulus' antwoord.

Hiermee is het meteen geregeld tegen de zogenaamde perfectionisten, dat hij niet beweert wat betreft iemands ervaring, dat hij dood is voor de zonde; want Paulus spreekt zeker over alle christenen, en het is niet de universele ervaring, en er wordt ook niet beweerd, dat het dat is, dat allen in deze zin 'dood' zijn. En we zullen straks zien dat dit niet gegeven wordt als een ervaring van iemand, maar als een geloof. Zijn woorden later zijn: 'Rekent u voorwaar dood voor de zonde;' en de rekenschap is hieruit dat 'Christus eenmaal voor de zonde gestorven

is.’ Dit is dus een geloofsrekening, zoals duidelijk is, en geen ervaring. Het is duidelijk, zonder dat we verder hoeven te kijken, dat we in dit dood zijn voor de zonde, hoe weinig we er ook de volle betekenis van begrijpen, een ander voorbeeld hebben van onze vereenzelving met ons Vertegenwoordigend Hoofd. Het is daarom noodzakelijkerwijs waar voor ieder van ons, hoe groot de noodzaak ook is om het gelovig te realiseren, zoals de apostel aandringt.

Hij gaat verder met het benadrukken van de waarheid zoals die tot uitdrukking komt in de doop, die als datgene wat het christelijk discipelschap binnen de gelederen brengt, is gegeven als een beeldles van wat discipelschap inhoudt. ‘Of weet gij niet,’ vraagt hij, ‘dat zovelen van ons als gedoopt tot Christus, gedoopt zijn tot zijn dood? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop tot de dood, opdat, gelijk Christus door de heerlijkheid des Vaders uit de doden is opgewekt, ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen.’

We moeten hier langzaam te werk gaan, omdat zoveel dingen ter discussie staan. Het is een triest teken van de verwarring van deze tijd dat we het zo weinig eens zijn over wat er bedoeld wordt met de inwijdingsrite in onze gemeenschappelijke belijdenis. Gelukkig is hier noch de wijze, noch het onderwerp aan de orde, hoewel we ongetwijfeld iets kunnen vinden dat in deze beide richtingen impliceert. Maar wij zijn in gezelschap van een van hen die kunnen zeggen: ‘Wie van God is, hoort ons; wie niet van God is, hoort ons niet;’ en wij moeten ons absoluut aan zijn leiding overgeven.

‘Gedoopt tot Christus Jezus’ is zeker correct, in plaats van ‘in’, hoewel de Griekse woorden, als woorden alleen, beide kunnen betekenen. Maar de parallel ‘gedoopt tot Mozes’ is absoluut doorslaggevend. De

Israëlieten werden apart gezet voor Mozes in de wolk en in de zee, - om Mozes, discipelen te zijn; waar we duidelijk niet konden zeggen, 'in'. De uitdrukking wordt zo bevrijd van alle verdenking van een rituele kracht, zoals die in zeer tegengestelde belangen is gemaakt, - alsof de wonderlijke plaats in Christus werd toegekend in de doop. 'Zovelen van ons' impliceert weer niet een kleiner uit een groter aantal, maar is integendeel een nadrukkelijke manier om te zeggen 'een ieder;' of alsof men zei: 'Als wij al tot Christus gedoopt zijn, zijn wij tot zijn dood gedoopt.'

Om de kracht ervan duidelijk te zien, hoeven we alleen maar in gedachten terug te gaan naar Johannes' voorbereidende doop in de Jordaan, de rivier des doods, waarin de mensen hun plaats innamen door hun zonden te belijden en hun rechtmatige veroordeling te erkennen. Zo doopte hij tot de dood; maar het was geen christelijke doop - het was niet 'tot de dood van Christus', wat het onderscheidende kenmerk is van de huidige tijd, maar slechts tot de erkenning dat het hun eigen waardig was.

Toch was het voor vergeving - 'de doop van bekering tot vergeving van zonden': nog niet aanwezig, zodat het een getuigenis kon zijn van werkelijk vergeven zonden, maar met het oog op de komst van Hem wiens voorloper Johannes was. Johannes sloot ook niet af zonder het vollediger getuigenis dat Hij inderdaad was gekomen. Kom! en naar de plaats zelf van datgene wat deze boetelingen als hun verdiende loon erkenden! De doop van de Heer in de Jordaan was voor Hem geen doop van berouw, maar de plechtige belofte tot wat Hij later noemde 'de doop waarmee Hij gedoopt zou worden' (Lucas 12:50). Zo alleen kon verlossing worden bereikt voor mensen die onder de

dood waren, en de deugd van die dood blijft; zodat nu veroordeelde zondaars zoals deze in Johannes' dagen, gebracht om hun plaats in de dood voor God te erkennen, alles voor hen veranderd vinden; zij leren dat Hij voor hen in de dood is geweest, en vinden een nieuw leven voor hen waar de dood was. De christelijke doop is dus nog steeds de dood, maar zijn dood, een dood die leven is voor allen die tot Hem komen; en hier hebben wij de sleutel tot datgene wat de doop uitdrukt.

De doop heeft op zichzelf geen betrekking op het leven: het is de begrafenis, en de begrafenis heeft te maken met de dood, niet met het leven, - het zijn de doden die begraven moeten worden. Nu komt de noodzakelijke vraag: in welke zin zijn wij dood, om zo begraven te worden? Merk op dat in het idee dat de doop voorstelt, wij tot Christus worden gedoopt, niet met Hem. We worden niet gedoopt omdat we Hem hebben aangeraakt, maar we raken Hem er als het ware in aan - wat de bedoeling is. Met andere woorden, de doop is een uitgebeeld evangelie. Zoals we hebben gezien in de woorden van Ananias tot Saul (Handelingen 22:16) is het zelf in zekere zin de afwassing van zonden: we worden niet gedoopt omdat ze zijn weggewassen, maar we wassen ze erin weg.

En dit komt volkomen overeen met de woorden van Petrus in zijn eerste brief (1 Petrus 3:21) dat de doop in zekere zin redt; niet de geredden aftekent, zoals zovelen zeggen, maar redt. En dit komt weer overeen met waar Johannes' doop over spreekt, en wat de gedachte aan de doop als begrafenis bevestigt. Wij komen er als zondaars toe, niet als heiligen; en daarin vinden wij vergeving van zonden en verlossing. Dit zijn dingen, zoals we weten, waarop het ritualisme bouwt; en

het zijn feiten, maar van geen enkel nut voor het ritualisme. De aanhangers ervan kunnen net zo goed proberen het leven te steunen op een afbeelding van voedsel, of namen nemen voor dingen en ons bewijzen dat er geen verschil is tussen hen.

Er is een illustratie uit het Oude Testament die ons de waarheid die we hier hebben levendiger laat zien: 'Elisa stierf, en zij begroeven hem. En de bendes der Moabieten vielen het land binnen bij het aanbreken van het jaar. En het geschiedde, toen zij een man begroeven, dat zij, zie, een bende mannen zagen; en zij wierpen de man in het graf van Elisa; en toen de man werd neergelaten en het gebeente van Elisa aanraakte, herleefde hij en stond op zijn voeten' (2 Koningen 13:20-21).

Elisa beantwoordde in de door hem verrichte wonderen aan zijn naam, wat betekent: 'Mijn God is redding.' Wij hebben in deze een prachtige illustratie van de doop, juist omdat het een levendig en mooi beeld is van de verlossing door het evangelie. De man is dood, en dus begraven ze hem: begraven is slechts de dode in de plaats des doods leggen. Hij wordt neergelaten in het graf van iemand die eerder was gestorven: hij wordt begraven met Elisa. Zo begraven, raakt hij degene aan die hem in de dood is voorgegaan, en wordt daaruit opgewekt: hij staat op zijn voeten als een levende man.

Hier hebben we twee doden samengebracht, en de ene de genezing van de andere. De man die men begraaft moet dood zijn; en dit moet natuurlijk gelden voor de doop; maar in welke zin dan dood? Dood met Christus, daar het de begrafenis met Christus is? Dat is de stelling van sommigen, en is op het eerste gezicht plausibel, maar alleen op het eerste gezicht; want, zoals we hebben gezien, is het alleen degene

die al in Christus leeft die dood met Christus kan zijn, en de man die in de doop wordt begraven, wordt begraven om de dode Christus aan te raken en te leven. Dood met Christus betekent dood voor de zonde, zoals wij reeds hebben gehoord, en zoals ons nader zal worden getoond; maar niemand kan dood voor de zonde zijn die niet geestelijk levend is, - die Christus niet reeds heeft aangeraakt om te leven. Begraven met Christus betekent dan niet dood met Christus, zoals men zou kunnen denken.

Begraven omdat ze dood zijn in zonden? Dat komt dichterbij, maar is nog niet de waarheid. De dood die wij zien afgebeeld in Johannes' doopsel is de dood die het gevolg is van de zonde, en niet de innerlijke toestand, die slechts de onverbeterlijkheid is van de zondige staat zelf. De dood hier is die waarin Christus kwam; maar Hij kwam niet in een zondige toestand, maar onder de straf daarvan. Daarom is de begrafenis met Christus het ondergaan van de straf, die het geweten voorziet voordat zij komt, omdat Christus ook die plaats voor ons heeft voorzien, opdat wij zouden leven. De doop is, zoals eerder gezegd, slechts een typisch of geacteerd evangelie; met een belangrijk protest tegen ritualisme ook: want de doop is, zoals het woord zelf laat zien, en het argument ook slechts onderdompeling - begrafenis, waarbij Christus alleen als de levendmakende Geest het leven geeft. Het gaat niet verder, zoals Kolossenzen in onze gewone versie leert, tot opstanding.⁷ Het is de belijdenis van de dood, waarvoor wij in het graf van Christus worden gelegd, opdat wij zouden leven. Wat hier wordt beoogd is kracht voor de nieuwe wandel; het kan dit zelf niet geven: het is een doop tot de dood en niet tot het leven.

7 Kol. 2:12 moet gelezen worden: 'met Hem begraven in de doop, in Wie ook gij tezamen zijt opgewekt'.

Dit komt ook precies overeen met de ware weergave van 1 Petrus 3:21, die werkelijk spreekt van de doop, niet als het antwoord van een goed geweten, wat het uit alles wat we gezien hebben niet kon zijn, maar eerder 'de eis⁸ van een goed geweten,' niet de verklaring die we gevonden hebben. De doop, niet als een verordening, maar in de gedachte die zij overbrengt, eindigt met dit te bewerkstelligen. Het is slechts de inleiding van de ziel tot Christus, bij wie alle bevrediging van het geweten ligt. De leer van de Schrift is in dit opzicht consistent, zoals zij altijd moet zijn.

Christus werd dus opgewekt uit de dood door de heerlijkheid van de Vader. Dat waarvoor Hij in de wereld was gekomen, eiste voor Hem bevrijding van de dood, waarin Hij daarvoor was gekomen. Maar deze aanvaarding van Zijn werk voor zondaars betekent noodzakelijkerwijs hun bevrijding van zowel de macht als de straf van de zonde. Het praktische effect voor hen die van Hem zijn, is dus een 'wandelen in nieuwheid des levens'. De oude mens zal, zoals we nu zullen zien, niet herleven uit deze begrafenis. De 'nieuwheid', zoals het woord impliceert, is een nieuwheid van soort (kainotees), een ander soort leven. De rivier van de dood heeft de oude overspoeld.

2. De apostel laat verder zien hoe het kruis van Christus als de kruisiging van de oude mens in de wijsheid van God een middel wordt om de zonde die nog in ons is te overwinnen. Maar we moeten ons in de eerste plaats afvragen wat de uitdrukking 'onze oude mens' betekent. De algemene gedachte is misschien dat het de zonde in ons verpersoonlijkt, dus wat achteraf het vlees wordt genoemd: een term die in Romeinen nog niet in deze zin is gebruikt, en de juiste plaats

8 De R.V. heeft 'ondervraging' of 'onderzoek'.

om die te onderzoeken is in het volgende hoofdstuk. Maar er is één ding dat belangrijk is om in aanmerking te nemen, met betrekking tot de oude mens, waarvan de betekenis, zo niet het feit, grotendeels over het hoofd wordt gezien, dat er nooit over wordt gesproken als bestaand in de christen, maar altijd als gekruisigd of afgelegd. Zo is het zelfs in Ef. 4:22, waar de gewone versie op zijn minst dubbelzinnig is, maar waar in plaats van ‘dat gij afgelegd hebt’ gelezen moet worden ‘dat gij afgelegd hebt’. Het verwijst dus naar wat voor ons verleden is, niet heden, en dit is zo ver tegen de gedachte dat het de zonde in ons is, terwijl het feit dat er voor de christen een ‘nieuwe mens’ is, die hij heeft aangedaan, ter vervanging van de oude, dit werkelijk van de andere kant aantoonst. Het afleggen is altijd verbonden met het aantrekken, en de twee mensen bestaan niet naast elkaar, maar sluiten elkaar uit.⁹

De noodzakelijke conclusie is dat de nieuwe mens kenmerkend is voor de christen; en omgekeerd is de oude mens de mens voordat zijn christelijke weg begon. Er is in beide gevallen geen personificatie: het is de mens die was en de mens die is, elk moreel gekarakteriseerd; terwijl natuurlijk hetzelfde individu steeds blijft bestaan. Maar op deze manier is ‘onze oude mens’ zeker even gemakkelijk te lezen als veelzeggend. Het is de persoon die was, met duidelijke verwijzing naar de eerste gevallen mens, waarvan de herhaling in al zijn natuurlijke nakomelingen het meervoud met het enkelvoud (‘onze oude mens’)

9 Rom. 6:5. ‘Samen gegroeid’: ‘samen geplant’ is niet juist, en ‘geïdentificeerd’, dat sommigen geven, lijkt te vrij; terwijl het eerder de uitwerking dan de voortbrenging ervan aangeeft. Zie noten. Omdat er geen ‘hem’ is, zouden sommigen zeggen ‘verenigd met de gelijkenis van Zijn dood’, maar dit schept onnodige moeilijkheden. Dat het met Christus is, blijkt duidelijk uit de context.

kan verklaren, dezelfde mens bij ieder van ons! Voor dit ‘de ene’ en ‘de vele’ van het laatste hoofdstuk heeft ons voorbereid; het is duidelijk dat het overgebrachte beeld van de eerste mens in de vele voor hen aan wie Christus Hoofd en Verlosser is, moet worden ontmoet en opgeheven; terwijl de nieuwe mens juist de mens in Christus is, een nieuwe schepping.

Laten we nu teruggaan naar het begin van wat hier staat. ‘Want indien,’ zegt de apostel, zijn verwijzing naar de waarheid in de doop voortzettend, ‘wij met Hem verenigd zijn geworden in de gelijkenis van Zijn dood, zullen wij ook zijn in die van Zijn opstanding.’ De gelijkenis van Zijn dood is natuurlijk de doop zelf, en het verenigd¹⁰ zijn met Hem in Zijn dood, is datgene wat wij de doop hebben zien voorstellen. Als daarom datgene wat de doop voorstelt in ons wordt vervuld, dan zullen wij aan de andere kant zijn in de gelijkenis van Zijn opstanding. Dit kan ongetwijfeld tot volledige verwezenlijking komen in de lichamelijke opstanding, maar is zeker bedoeld om een huidige praktische toepassing te hebben, volgens de hele strekking van de gedachte hier. ‘Wij zullen zijn’ is alleen noodzakelijkerwijs toekomstig vanuit het standpunt van vereniging met Hem in Zijn dood, en de argumentatieve kracht ervan voor het heden wordt afgezwakt door een exclusieve fysieke verwijzing. Het contrast tussen ‘worden’ en ‘zijn’ bevordert ook de huidige toepassing: ‘als wij verenigd zijn, zullen wij als gevolg daarvan (nu) in deze gelijkenis zijn.’

10 We moeten onderscheid maken tussen het verenigd zijn met Hem in Zijn dood, en de vereniging door de Geest met Hem als opgestaan uit de dood, waarop we pas in het volgende hoofdstuk komen.

Want zoals Christus niet in het graf bleef, zo moet ook voor ons de kracht van zijn opstanding zich goedkeuren. Er wordt inderdaad beweerd dat opstanding met Christus niet op deze manier in Romeinen wordt gevonden. Het is waar dat er niet bij stilgestaan wordt, zoals in Efeziërs en Kolossenzen; toch zijn er verwijzingen naar, die nauwelijks verkeerd kunnen zijn: wat betekent bijvoorbeeld ‘zich aan God overgeven, als levenden uit de doden’? En hoe kan die gedachte ontbreken in de ‘nieuwheid des levens’ waarin wij moeten wandelen? Is het niet noodzakelijk door de Geest met Christus verenigd te zijn, zoals in het volgende hoofdstuk, of kunnen wij de volledige gedachte van levend in Christus, en zelfs als een middel tot bevrijding van de wet van zonde en dood (Rom. 8:2) los hiervan hebben? De waarheid zal meer en meer ontwikkeld worden naarmate we verder gaan; niettemin is de kiem van alles wat betrekking heeft op onze individuele positie hier al aanwezig.

En in verband daarmee wordt de kruisiging van de oude mens, waarover de apostel verder spreekt, bevrijd van alle ascetische rouw en krijgt zij haar eigenlijke karakter als datgene wat het lichaam van de zonde tenietdoet (of praktisch tenietdoet). Het is de zonde zoals die in ons woont en door het lichaam werkt in de begeerten en hartstochten die zich daarin weerspiegelen, die in haar geheel tenietgedaan moet worden. Evenzo kreunt in het volgende hoofdstuk de man die wanhopig is geworden aan zelfbeheersing luidkeels om bevrijding van het ‘lichaam van deze dood’; terwijl we in Kol. 2:11 de parallelle term hebben, het ‘lichaam van het vlees’. Straks worden we gewaarschuwd dat het ‘lichaam dood is door de zonde’ (Rom. 8:10), en dat we ‘de daden van het lichaam moeten verstorven’ (vers 13).

Het is nog niet de plaats om op dit alles in te gaan, maar het stelt ons in staat voldoende te beseffen wat hier bedoeld wordt.

De kruisiging van de oude mens is het opleggen van het strafvonnis erover; en hierbij moeten we bedenken dat het niet het aandeel van de mens in het kruis is dat voor ons ligt, maar dat de opheffing van de aarde datgene was wat in de wet van Mozes het vreselijke vonnis van God over de zonde aangaf: 'wie aan een boom hangt, is van God vervloekt' (Deut. 21:23). Het kruis was dus Gods oordeel over de gevallen mens, bij wie ieder van ons van nature zijn plaats had. Het vonnis is hier niet alleen over onze zonden, maar over onszelf, en hier is een betekenis van het kruis die voor ons zeer belangrijk is om te beseffen en ter harte te nemen.

De gedachten van het hart van de mens, zijn wijsheid en zijn wil, ontvingen daarin hun veroordeling; God zij dank, werden zij voor Hem weggedaan door onze heerlijke Plaatsvervanger; zodat wij tegelijkertijd onze bevrijding gerechtelijk en praktisch hebben. Wat een enorme winst om Gods schatting van onszelf in de natuur te hebben geleerd, zodat we afstand hebben gedaan van onze wijsheid en onze wil; terwijl we de volledige verwijdering van alles van voor God vinden, zoals in een dood mens ze noodzakelijkerwijs worden verwijderd; want je kunt een dood mens niets aanrekenen; wat hij ook geweest mag zijn, als nu dood, 'die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde.' Het is duidelijk in de manier waarop de apostel spreekt, de kruisiging komt in dit geval niet tekort aan de dood, zoals velen zouden beweren: het geeft er karakter aan als goddelijke veroordeling, en dit is voor het verbreken van onze gebondenheid aan de zonde en het nietig verklaren ervan in haar totaliteit. De

goddelijke gerechtigheid heeft haar gebrandmerkt, - de goddelijke liefde heeft haar last van mij weggenomen, zodat ik haar slaaf niet meer ben.

3. Maar als wij niet meer staan als vereenzelvigd met wat wij in de natuur waren, of onder de doem van de zonde, - als wij met Christus gestorven zijn, betekent dit voor het geloof dat wij ook met Hem zullen leven. Door Hem in geloof aan te raken, worden wij voortaan met Hem vereenzelvigd. Zoals wij hebben gezien, is Hij het levende Hoofd en de Vertegenwoordiger van zijn volk, en in Hem is ons leven. Zo hebben wij de verzekering die Hij de Zijnen heeft gegeven: 'Omdat Ik leef, zult ook gij leven' (Joh. 14:19). De toekomstige tijd in beide passages bevestigt natuurlijk gewoon de bestendigheid van wat al begonnen is, en dat is gebaseerd op wat een kwestie van christelijk bewustzijn is, namelijk dat 'Christus, opgewekt uit de doden, niet meer sterft; de dood heeft geen heerschappij meer over Hem. Want doordat Hij gestorven is, is Hij voorgoed voor de zonde gestorven; maar doordat Hij leeft, leeft Hij voor God'. Zo is datgene wat de last op Hem rustte voor altijd weggerold, en die last was onze last. Het is niet gedeeltelijk verwijderd, maar geheel; er is niet zoiets als gedeeltelijke verwijdering voor iemand van de Zijnen. Wij moeten ons dood achten voor de zonde zoals Hij; en eeuwig levend voor God in Hem die eeuwig levend is voor God, Zijn heerlijk werk volbracht.

Wij denken dat dit zo is, niet dat het zo is. Het is een hele vergissing, en beladen met belangrijke gevolgen, om ons voor te stellen dat dit dood zijn voor de zonde een gevoel of ervaring is. Wij kunnen de dood van Christus aan het kruis niet voelen, en daar stierf Hij voor de zonde, en wij omdat Hij stierf. Als het ervaring was, zou het een

absoluut volmaakte ervaring zijn, geen kwade gedachte, gevoel of begeerte, ooit in het hart; en dit geldt niet voor sommigen van de meer gevorderden, maar altijd voor alle christenen; maar dit is in strijd met de ervaring van allen. De poging om zo'n toestand bij zichzelf te bereiken eindigt in de ellende van volslagen mislukking, of, nog erger, in zelfgenoegzaamheid, ja, de welhaast ongelooftijke waan voor een christen, dat hij even onbewogen is voor de zonde als Christus zelf! De woorden drukken, zoals reeds gezegd, een dergelijke ervaring niet uit; want inderdaad, in een dergelijke zin als deze is Christus nooit aan de zonde gestorven: wat voor ons de uitdrukking van volmaaktheid zou kunnen zijn, zou de ontkenning zijn van een dergelijke volmaaktheid als de Zijne. In alle opzichten is het dus duidelijk dat het geen ervaring is waarover de apostel hier spreekt. Men kan ons niet zeggen te rekenen wat wij ervaren: wat wij rekenen is een feit voor het geloof, de vrucht van het werk dat voor ons gedaan is, niet van het werk dat in ons gedaan is: omdat Christus eens voor altijd voor de zonde gestorven is, en daarin leeft, leeft voor God, zo rekenen wij ons ook dood voor de zonde, en levend voor God in Christus Jezus.

Deze laatste woorden voeren ons terug, zoals er geen juiste vraag kan zijn, naar die welke wij gehoord hebben van de lippen van de Heer zelf in het Evangelie van Johannes. Zo zegt Hij, vooruitkijkend naar de huidige tijd, de tijd van Zijn afwezigheid van de Zijnen, als teruggekeerd naar Hem van wie Hij gekomen was: 'Te dien dage zult gij weten, dat Ik in de Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u' (Johannes 14:20). Hij heeft dit voorafgegaan door de verzekering: 'Omdat Ik leef, zult gij ook leven.' Zijn gelijkenis van de Wijnstok en zijn takken, die kort daarop volgt, geeft ons de fundamentele gedachte in deze zo

vaak herhaalde uitdrukkingen: 'wij in Hem en Hij in ons', en we zien dat het leven in Hem de wortel ervan is. De brief van Johannes geeft daarna een nauwkeuriger leerstellige verklaring: 'God heeft ons het eeuwige leven gegeven, en dit leven is in zijn Zoon' (1 Johannes 5:11). Het is een leven waarvan ons door het hele Evangelie heen wordt getoond dat Hij het aan ons meedeelt, en dat in ons blijft.

Zo zijn wij 'in de Zoon'; en omdat het leven goddelijk leven is, kan men zeggen dat wij niet alleen in de Zoon zijn, maar ook in de Vader (Joh. 17:21; 1 Thess. 1:1; 2 Thess. 1:1; 1 Joh. 2:24). Maar dit onderscheidt meteen de leer van Romeinen hier van die van Johannes. Johannes spreekt alleen van leven en natuur - wat wij hebben als kinderen van God en uit Hem geboren; het is toestand en niet positie, zoals duidelijk is, want de gedachte 'in de Vader' en 'in de Zoon' sluiten zowel positie uit. Maar Paulus, zoals we gezien hebben, hoewel zijn leer gebaseerd is op een leven dat wij ontvangen hebben, een eeuwig leven, dat in dit opzicht niet verschilt van wat ons in Johannes is geopenbaard, ontwikkelt deze waarheid toch op een andere manier en toont ons andere gevolgen ervan. Voor hem is het leven in Christus, de nieuwe Adam van een nieuwe schepping, die opstaat uit de gevallen, om in de volmaaktheid van zijn Hoofd voor God te staan, en in de waarde van het heerlijke werk dat ons veel meer dan verlost heeft van de zonde en het verderf waarin wij verwickeld waren, en ons deelgenoot heeft gemaakt van een oneindige rijkdom aan zegeningen.

Het is dus 'in Christus' dat wij leven, - in Hem die voor God staat, niet alleen in het recht, dat altijd het Zijne was, van de Eniggeborene van de Vader, maar als Christus, in de plaats die Hij had ingenomen

voor de mensen, en als volbrachte van het werk waardoor zij tot God zijn gebracht; en de Pinksterzalving van de verzamelde discipelen was slechts de overvloeiing van die op het priesterlijk Hoofd, die aldus stroomde tot aan de rokken van Zijn klederen (Ps. 133:2). Zo was Hij nu in de volste zin de Christus - de Gezalfde. Het leven was nu in Iemand die het representatieve Hoofd van Zijn volk was, en 'levend tot God in Christus Jezus' brengt toestand en positie samen. Als 'in Christus' de gedachte van een nieuwe schepping inhoudt, zoals de apostel verklaart (2 Kor. 5:17), dan staat de nieuwe schepping in de Nieuwe Mens aan wie zij is toevertrouwd - de antitypische Adam van het ras aan wie Hij een 'levendmakende Geest' is geworden. Dit alles moet het geloof in aanmerking nemen, om de volheid van de zegen hier te hebben.

4. Nu kan de apostel vermanen tot een wandel die past bij zo'n plaats. We zien meteen dat hij er niet aan denkt dat de zonde zo is afgedaan dat er geen gevaar meer voor is. De gelovige is inderdaad vrijgemaakt van haar onderwerping, maar daarom op een plaats waar hij de volle verantwoordelijkheid heeft om die vrijheid te betonen. Hij is niet zonder de waarschuwing: 'Laat daarom de zonde niet heersen in uw sterfelijk lichaam, om haar begeerten te gehoorzamen.' Deze lichamen, hoewel met het teken van de val nog op hen in hun

duidelijke sterfelijkheid, kunnen nu toch worden overgegeven¹¹ aan God door hen die nu leven uit de dood, en hun leden als instrumenten van gerechtigheid voor God. En het is hiertoe dat genade mogelijk maakt en dwingt. Het is dus niet nodig de betekenis ervan af te zwakken, of het te kwalificeren met een ander en daarom tegengesteld principe! Neen, 'de zonde zal geen heerschappij over u hebben, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.' Zal de bevrijde ziel haar gevangenebewaarder weer oproepen om haar bevrijding goed te maken. Nee, het is genade alleen waarin er enige hulp of hoop is. En, God zij dank, het is ook voldoende. De zonde zal geen heerschappij hebben over de onderdanen van goddelijke genade, is de verzekering van de apostel: genade heerst door gerechtigheid tot het eeuwige leven.

5. Alles hier zal echter in twijfel worden getrokken door de ziel die onwetend is over zichzelf en over God; en zulke vragen moeten, vanwege hun belang, zorgvuldig worden beantwoord. Opnieuw is daarom het bezwaar van de louter moralist opgenomen om verontwaardigd terzijde te worden geschoven: 'Wat dan? Moeten wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Verre zij de gedachte.' Toch is het hart van de mens in staat tot zulk

11 De lezer zal opmerken, zoals vaak is opgemerkt, dat de apostel, wanneer hij spreekt over het toegeven aan de zonde en aan God, verschillende tijden van het werkwoord gebruikt, die, hoewel moeilijk weer te geven in het Engels, duidelijke schakeringen van betekenis geven in het Grieks. Hij gebruikt de tegenwoordige tijd van de gebiedende wijs wanneer hij spreekt over het toegeven aan de zonde. Het is nooit, op geen enkel moment of gedurende geen enkele periode te gehoorzamen. In het spreken over gehoorzaamheid aan God wordt de aoristische gebiedende wijs gebruikt. Het is een definitieve handeling, eens voor altijd, als het begin van de wandel in nieuwigheid des levens. - S.R.

een misbruik van de goddelijke goedheid; ja, maar wat zou zulk een argument betekenen? Een bevrijde ziel die zich gewillig overgeeft aan datgene waarvan God haar heeft verlost? Is dit bevrijding wanneer het hart nog doelbewust datgene zoekt waarvan het veronderstelt bevrijd te zijn? Welnu, zegt de apostel, als ik iemand in zo'n toestand aanspreek, laat mij hem er dan aan herinneren dat hier de hele natuur van God in het geding is. Eindigt dan niet de weg van de zonde die opzettelijk wordt gevolgd, in de dood? Verandert het evangelie deze relatie van zonde tot dood? Openbaart het niet God, en in al Zijn eigenschappen? Zijn heiligheid wordt inderdaad meer getoond in de lijdensweg van het kruis, dan zelfs de uiterste bestraffing van de zondaar had kunnen laten zien. Dus als iemand zich vrijwillig overgeeft om een meester te gehoorzamen, kan hij niet anders dan gerekend worden tot de meester die hij gekozen heeft, hetzij aan de ene kant aan de zonde met haar verschrikkelijke loon, hetzij aan de gehoorzaamheid aan God voor gerechtigheid. In dit alles ligt een fundamentele noodzaak besloten, die het evangelie niet kon ondermijnen en toch een evangelie blijven.

Daarom was het nodig dit zo duidelijk mogelijk uit te drukken; maar terwijl de apostel dit doet, heeft hij een blijde overtuiging met betrekking tot degenen tot wie hij zich richt, dat hun eigen ervaring goed uitlegt wat hij zegt. Met hen is hij ervan verzekerd dat hun slavernij aan de zonde inderdaad voorbij is, en met hartelijke waardering van de heerlijke verandering zijn zij de nieuwe dienst aan de gerechtigheid aangegaan. Gesmolten en onderworpen door de kracht van het Woord, zijn zij als kneedbaar metaal in de mal gegoten, en krijgen vorm in het patroon van hun huidige leven door de leer waaraan zij zich hebben overgegeven, zodat zij, bevrijd van de zonde,

dienaren van de gerechtigheid worden. Vreemde formuleringen nog in verband met de verlost en vrijgemaakte kinderen van God.

De apostel verontschuldigt zich in zekere zin voor hen; maar dat de goddelijke liefde ons voor zichzelf heeft moeten veroveren, weten we zeker; en nadat ze ons heeft veroverd, heeft ze ons voor altijd tot dienaren gemaakt, - gebonden door de genade die ons vollediger en zekerder heeft bevrijd dan enige slaaf als zodanig zou kunnen zijn. Toch, helaas, aan deze band moeten wij herinnerd worden, vreemd genoeg zijn wij vaak in tegenspraak met onszelf: wij zijn niet verder dan de vermaning om onze leden als dienstknechten over te geven aan de gerechtigheid voor de heiliging, - gerechtigheid die in zich heeft het begrip van Gods bijzondere en dubbele rechten in ons, - verlossing die Zijn scheppende aanspraak meer dan verdubbelt. Van de andere kant, als dienaren van de zonde, waren wij inderdaad vrij ten aanzien van de gerechtigheid. Kunnen wij ons niet levendig die schandelijke, onvruchtbare dagen herinneren wat het goede betreft? En het einde van die dingen is de dood! Hoe groot is het contrast nu! 'Maar nu gij van de zonde bevrijd zijt, en aan God gebonden, hebt gij uw vrucht tot heiliging, en het einde eeuwig leven. Want het loon der zonde is de dood, maar de genadige gave Gods het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heer.'

Dit is de opsomming in contrast van de twee kanten die ons reeds zijn voorgehouden. Het einde aan de ene kant is wat de mens heeft verdiend; het einde aan de andere kant is de volledige verwezenlijking - het binnentreden - van datgene wat niet alleen aan het einde, maar ook nu al Gods genadige geschenk aan ons is. Dit is ons overvloedig getoond; maar merk op hoe ook hier 'onze Heer' - 'in Christus Jezus,

onze Heer' - dit onderwerp afsluit met het blijde getuigenis van wat al het leven in die harmonieuze orde brengt die het resultaat is van de bevrijding van de zonde. De Christus die wij in zijn nederigheid hebben gekend als Jezus, nu in de plaats van verhoging die ons een 'evangelie van heerlijkheid' heeft gegeven, heeft onze harten gebogen in gehoorzame hulde aan Zichzelf. Zoals de onwillige profet getuigde van een volk uit andere dagen, 'de schreeuw van een Koning is onder ons', de belofte van overwinning over elke vijand, - 'hoger dan Agag' met al zijn opstandige troepen. Er kan geen bevrijding zijn waar Christus niet troont; er kan niets anders zijn, waar Hij de plaats en de erkenning heeft die Hem toekomen. Zet Hem alleen op Zijn plaats, en Hij kan niet anders dan Zijn macht manifesteren; en dat zal steeds eenvoudiger worden naarmate we verder gaan met wat nu voor ons ligt.

Onderverdeling 3. (Rom. 7 - 8:4)

Gerealiseerde bevrijding als verenigd met Christus door de Geest

We komen dan tot het uitwerken van dit alles in ervaring. Wat we al hebben gehad is inderdaad volledig genoeg wat betreft onze titel om vrij te zijn: het is het goedmaken aan ons, met zijn gezegende gevolgen, van dat 'leven in Christus Jezus', dat de eigenlijke 'wet van de Geest' is die ons bevrijdt van de wet van zonde en dood (Rom. 8:2). Maar als de wet van de Geest moeten we het nog zien, en hoe Christus proefondervindelijk de plaats krijgt die Hij moet hebben voor zulk resultaat. Want het hele doel en werk van de Geest is Christus te verheffen; en helaas, ook voor de christen is daarvoor

een spenen van zichzelf nodig, dat vaak een verschrikkelijk langzaam proces is, - zichzelf verschuilend onder de meest schijnbare vormen van zelfverloochening en het streven naar heiligheid. En hier wordt een van de grote mysteries van de goddelijke wegen gevonden, door een onoverwinnelijke zelf om zich van zichzelf af te keren, en de zachtste en meest effectieve remedie te brengen uit ongeneeslijk kwaad, kracht uit zwakheid, en hoop uit wanhoop. Hier leren we voor het eerst wat 'vlees' is, en bewuste gevangenschap aan een wet van zonde in de leden brengt ons tot de ervaring van een vrijheid die het verzekerde voorrecht is van de 'mens in Christus'.

Hier vinden wij ook het ware karakter van de wet en onze behoefte aan bevrijding ervan, opdat wij vruchten kunnen voortbrengen voor God; de dood van Christus is onze dood eraan, even waarachtig als wij eerder zagen dat het onze dood aan de zonde was. De wet is niet meer dood dan de zonde, maar wij zijn er dood aan - iets heel anders. De eerste mens moet weg, opdat wij met recht tot de tweede kunnen behoren; want wij kunnen niet met beide tegelijk verbonden zijn. En het is door de Geest dat wij verenigd zijn; de Geest is evenzeer het zegel van Christus' aanspraak op ons als de erkenning door de Vader van zijn geestelijke kinderen.

Zoals wij in de vorige onderverdeling de afrekening van het geloof hadden, zo wordt deze in de huidige onderverdeling in verband gebracht met de ervaring, die eerst wordt gemaakt om te getuigen van de behoefte die men daaraan heeft, en daarna de vreugdevolle ervaring van het geloof zelf wordt:

De verhouding van de wet tot de zondaar is reeds volledig aangetoond. Hier maakt zij de zonde bekend, en rekt de schuld van de mens

hem aan, maar heeft geen remedie. Er waren typen en schaduwen, zoals wij weten, die uitzagen naar de komende Verlosser, maar juist op deze wijze van zichzelf wegwezen. Op zichzelf bracht het alleen toorn over de mensen, door de zonde in detail te berekenen, en een einde te maken aan de onwetendheid van vroegere tijden, waar God voor knipoogde, en zo de overtreding overvloedig te maken. Rechtvaardiging, vrede met God, de heerlijke gerechtigheid van God die nu geopenbaard wordt ten gunste van een ieder die in Jezus gelooft, - deze dingen zijn volledig verklaard als de vrucht van het evangelie alleen, en we zijn niet langer bezig met de bespreking ervan. Het is niet de nadering van de zondaar tot God die nu voor ons ligt, maar de wandel van de heilige - een totaal andere zaak, en die we er niet mee moeten vermengen, of alle lijnen zullen vervagen, en de waarheid zal niet langer te onderscheiden zijn. Ongetwijfeld zijn er principes die door beide lopen: want de christen die zich door zijn eigen redeneringen laat leiden, redeneert slechts zeer naar de wijze van de natuurlijke mens, en Gods gedachten zullen niet zijn gedachten zijn totdat hij er genoeg mee neemt dat deze aan hem worden geopenbaard zoals de Schrift ze heeft geopenbaard, en ze nederig aanvaardt zonder de wijzigingen die hij zo geneigd is eraan toe te voegen.

Dat gerechtigheid niet door de werken der wet is, mag hij nu overtuigd zijn, en zich verheugen in het besef dat Christus alleen dit voor hem is, terwijl hij toch op het gebied van heiligheid bijna even wettisch is als altijd. Gods weg is Christus te verkondigen voor beiden, maar vaak aan dovemansoren gericht van de kant van de gelovigen zelf, die, begonnen in de Geest, nog vervolmaakt willen worden door het vlees. Zowel voor de heilige als voor de zondaar is het moeilijk om

in alle eenvoud de vernederende waarheid te aanvaarden dat 'geen vlees zal roemen in zijn aanwezigheid'. Zo zijn voor hem lange tijd, in het conflict tussen Gods gedachten en de zijne, zowel zijn eigen ervaringen als het woord der waarheid in duisternis gehuld; En als hij de voorkeur geeft aan de weg van de ervaring, vindt hij die de harde leermeester die zij spreekwoordelijk is, en ten slotte, als zij hem werkelijk leert, wordt hij alleen gedwongen zich te wenden tot datgene waartegen hij zich onbewust, maar niet minder werkelijk, verzet heeft, om te leren wat alleen dat hem kan leren, en dat, uiteindelijk, de moraal van zijn teleurstelling en ellende te vinden is in het feit dat hij de weg van de Geest betwist om Christus evenzeer heiliging als gerechtigheid voor hem te maken, en om geen vlees te laten roemen in de tegenwoordigheid van God.

Maar ongeacht de gelijkenis van het betrokken beginsel, is het van alle belang te beseffen, zoals reeds gezegd, dat hier geen sprake is van vrede of aanneming, maar van vrucht en het vermogen die voort te brengen. Als wij deze dingen door elkaar halen, en zeggen: hier is een ziel die niet in rust is wat betreft de aanvaarding, dan kan meteen worden aangevoerd dat de reden voor de vruchteloosheid die hij aantreft eenvoudigweg hieraan te wijten is! Zo zal de les in haar breedte niet worden geleerd, en zij die in zichzelf de onmacht beseffen die in de ervaring hier wordt beleden, zullen geneigd zijn de werkelijkheid te ontkennen van wat van hen is, vanwege de onvruchtbaarheid van het leven waarover zij zuchten. Het is één ding om geen mogelijkheid te vinden om door je werken vrede met God te maken of te verzekeren, en iets heel anders om, wanneer het erom gaat de heiligheid voort te brengen die God eist en waarnaar het instinct van de christenmens verlangt, te ontdekken dat er nog steeds

een onuitvoerbaar obstakel in de weg ligt - een 'vlees' waarin geen goed woont - dat al zijn inspanningen vruchteloos maakt! - Om te moeten zeggen, niet wanneer ik bewijs van mijn verlossing wil vinden, nog minder wanneer ik vrede met God wil sluiten, maar gewoon, 'wanneer ik het goede wil doen, is het kwade bij mij aanwezig,' en 'het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, doe ik!' Wanneer ik bewust 'de wet van God naar de inwendige mens liefheb,' om dan 'een andere wet in mijn leden te vinden, die strijdt tegen de wet van mijn verstand, en mij in gevangenschap brengt voor de wet van de zonde, die in mijn leden is!'

Er zijn twee opvattingen over deze uitdrukkingen, waarvan het bekend is dat christenen er in terecht zijn gekomen, die evenzeer, maar op tegengestelde wijze, hun eigenlijke betekenis vernietigen. De ene, die vroeger, hoe vreemd het ook mag lijken, als de evangelische werd beschouwd, aanvaardt eenvoudig de ellende van de hier beschreven ervaring als de gewijde en normale toestand van het kind van God. Het feit negerend dat het een staat van gevangenschap is die wordt toegeschreven aan een wet van de zonde, waarvan de wet van de Geest uitdrukkelijk wordt verklaard ons te verlossen, scheidt het, zoals de verdeling van de hoofdstukken doet, de gebondenheid van de vrijheid alleen door een vreemd denkproces om het ene met het andere te identificeren; de ervaring wordt genomen als de feitelijke ervaring van de apostel in de tijd dat hij schreef, en natuurlijk mag niet worden verondersteld dat de staat van christenen in het algemeen anders is dan die van de apostel. De bevrijding is in dit geval natuurlijk alleen incidenteel bij speciale crises van het conflict, en heeft geen invloed op de algemene conclusie die aan het eind van het hoofdstuk wordt getrokken, namelijk dat 'ikzelf met mijn

verstand de wet van God dien, maar met mijn vlees de wet van de zonde.'

Tegen een dergelijke opvatting heeft de reactie van het christelijk instinct velen geleid tot een tegenovergesteld uiterste, dat niet alleen een permanente bevrijding van de wet der zonde voor de gelovige beweert, maar een volledige verwijdering van het vlees zelf, een absolute en experimentele dood aan de zonde. Dit gaat ons op het ogenblik niet zozeer aan; en het misverstand over de laatste term hebben wij reeds overwogen.

1. De apostel laat allereerst zien dat de wet zelf de grens van de wet aangeeft. En merk op dat dit evenzeer geldt voor de wet van Mozes als voor enig ander menselijk wetboek. De wet heeft heerschappij over een mens zolang hij leeft; zo lang, maar niet langer: de dood beëindigt haar aanspraak. Hij brengt de wet van het huwelijk naar voren om dit te illustreren; en hier zou natuurlijk iedereen die de wet kent het meteen toegeven. Maar door het huwelijk te gebruiken zoals hij onmiddellijk doet, gewoon op een figuurlijke manier, zou het niet volstaan voor zijn argument met betrekking tot de verhouding van de gelovige tot de wet (van Mozes), tenzij het principe volledig werd toegepast op dit. Wij hebben dit elders bekeken, en het is in alle opzichten zeer belangrijk. De wet van Mozes heeft te maken met het huidige leven, en niet met het hiernamaals. (Zie aantekeningen bij Ex. 34:1-7, ante).

Hoe noodzakelijk en hoe gezegend is dat! Want als 'de mens die deze dingen doet, daarin zal leven' en 'de ziel die zondigt, die zal sterven' werkelijk voor alle eeuwigheid de voorwaarden van leven en dood bepaalden, wie die daaronder was, kon dan aan de eeuwige

veroordeling ontkomen? Maar God kon Zijn eigen handen niet op zo'n manier binden. Aangezien de wet bedoeld was om de kennis van de zonde te geven, en om de eigengerechtigheid af te snijden, testte zij de mens waar hij was, en voor de ogen van de mensen. De dood waarmee zij dreigde, gold niet voor een toneel buiten het gezichtsveld van de mens, waar hij, niet in staat om de feiten te kennen, naar believen kon dromen over het resultaat van zijn beproeving, maar zij stond hier en nu tegenover hem. 'Is hij gestorven? De universele geschiedenis, met elke grijze haar op zijn hoofd, velde meedogenloos het vonnis tegen hem. Maar hoe verloren en hopeloos hij ook was op deze grond, het sneed hem niet af van de hoop op eeuwige genade. Veel hangt dus af van de waarheid van de woorden van de apostel hier, dat de heerschappij van de wet over een mens is zolang hij leeft, maar niet langer.

Wanneer hij zijn beeld van het huwelijk toepast om de vroegere verhouding van de wet tot het volk van God te illustreren, zou het helemaal niet aan zijn doel beantwoord hebben als de Jood hem zou kunnen zeggen: 'Wel, maar dit is slechts een beeld; en je hebt niet echt het recht om daaruit te argumenteren alsof het een feit was!' Maar niet als hij zou kunnen zeggen: 'Het figuurlijke doel waarvoor ik het gebruik, belet niet dat het een ware illustratie is van de draagwijdte van de wet; en de dood verbreekt werkelijk de band van de relatie tussen de gelovige en de wet, precies zoals mijn beeld aangeeft, - noem het huwelijk of wat u wilt.'

De term 'huwelijk' past echter op een opmerkelijke manier bij zijn doel hier, zoals we direct zullen zien; want het drukt een relatie uit die misbruikt zou kunnen worden tot zeer kwetsende heerschappij,

terwijl het niettemin de vergelijking toelaat met de heerlijke en bijzondere, exclusieve relatie van de Gemeente met Christus, en het geeft meteen de gelegenheid om de vraag op te werpen, die hier zo belangrijk is, van vruchtbaarheid of onvruchtbaarheid in deze contrasterende omstandigheden.

Het is duidelijk dat Paulus, terwijl hij zich richt tot alle gelovigen nu, en niet alleen tot de Joden (want de les blijft voor ons, en voor alle tijden), toch terugkijkt naar de oude bedeling - naar het volk van God onder die bedeling, waarbij hij geen andere verschillen aan de orde stelt die niet ter zake doen, maar alles behandelt als één ononderbroken geschiedenis, - een geschiedenis die in principe nog steeds de geschiedenis van individuen is. Want de wet, hoewel God de mensen er niet meer onder plaatst, is datgene wat de mensen van nature overal als van Hem aanvaarden, omdat zij voor zichzelf niet anders kunnen bedenken dan een rechtssysteem. Dit is natuurlijk het immense belang voor ons van dit sombere detail van de menselijke ervaring. Want de massa van ons herhaalt in dit opzicht de geschiedenis van Israël, en moet op deze manier leren wat we niet zullen leren uit het woord van God alleen. Hoe niet-Joden wij ook mogen zijn, de Jood is in ons allen, en wij moeten in de regel ploeteren onder het juk dat zij zo zwaar vonden en toch niet wilden inruilen voor het gemakkelijke juk van Christus. De bevrijding moet in zekere zin tot ons komen door de wet zelf, zoals de apostel zegt: 'Ik ben door de wet dood voor de wet, opdat ik voor God zou leven' (Gal. 2:19).

2. De bevrijding voor ons wordt op dezelfde manier volbracht als we eerder hebben gezien met betrekking tot de bevrijding van de zonde:

‘Daarom, mijn broeders, zijt gij ook voor de wet doodgemaakt door het lichaam van de Christus, om een Ander te worden, die uit de doden is opgewekt, opdat wij God vrucht zouden voortbrengen.’ Het is moeilijk te beseffen dat wij ook voor vruchtbaarheid, en niet alleen voor rechtvaardiging, verlost moeten worden van die wet, waarvan de heiligheid zo absoluut is, en waarvan wij de strengheid tegen de zonde hebben moeten leren in het kruis waaraan Jezus stierf om ons te verlossen! Maar hoe natuurlijk is het om te denken dat we met deze kijk op het kruis de betekenis ervan hebben uitgeput; en zelfs wanneer een geschrift als het onderhavige voor ons ligt, te zoeken naar een ontsnapping aan de duidelijke betekenis ervan. Zelfs hier zien velen niets anders dan bevrijding van de wettelijke vloek: ‘dat wil zeggen, bevrijd van de wet als regel van rechtvaardiging, zijn wij vrij om de aanbiedingen van de genadige aanvaarding aan te nemen die ons in het evangelie worden gedaan’ (Hodge). Aan de andere kant zijn wij bekend met het onderscheid dat gemaakt wordt tussen de morele en de ceremoniële wet, de verordeningen, die, zo wordt toegegeven, voorbij zijn gegaan voor de volheid van het christelijke licht, terwijl de tien geboden, zoals die op de stenen tafelen waren gegraveerd, blijven bestaan als een permanente verplichting, - de volmaakte leefregel voor de gelovigen.

Maar geen van beide interpretaties kan een eerlijke analyse van de woorden van de apostel doorstaan. De kwestie van de rechtvaardiging door de wet is al lang geregeld, en er is hier niets dat wijst op een terugkeer daarnaar. In dit hele deel, althans tot het begin van het achtste hoofdstuk, is er geen woord dat zelfs maar kan worden opgevat als gelijkwaardig of verwant aan rechtvaardiging. De strekking van de bevrijding van de wet is hier, zoals ons duidelijk wordt verteld,

dat wij vruchten mogen voortbrengen voor God. Wij zijn absoluut bevrijd, niet van de wet in dit of dat opzicht, maar zonder enig voorbehoud; en wat betreft de wet in haar ceremoniële deel, kan iedereen die er zorg voor draagt om te kijken, gemakkelijk zien dat er geen verwijzing naar is in de hele ervaring die ons wordt beschreven. Het is niet de ceremoniële wet die zegt: 'Gij zult niet begeren', noch die een wet van zonde in de leden openbaart!¹²

Nee, het is van de wet als geheel dat de bevrijding moet zijn. 'Heilig, rechtvaardig en goed' als het zeker is, het is daarom niet minder, zoals de apostel elders verklaart, 'de kracht van de zonde' (1 Kor. 15:56); en dat wat zo is kan niet meer het middel zijn tot heiliging dan tot rechtvaardiging. Hoe het de kracht van de zonde is, zal de ervaring waartoe wij straks komen, ons overduidelijk maken. Wij hebben nog slechts de verklaring - de tekst waarop het commentaar onmiddellijk moet volgen.

12 Het onderscheid dat zo vaak wordt gemaakt tussen morele en ceremoniële wetten is er een die de Schrift niet maakt. De wet is de uitdrukking van de wil van God, hetzij in een moreel gebod, hetzij in een uiterlijk ceremonieel. Wordt dit niet gesuggereerd door de aanwezigheid van het vierde gebod? De inachtneming van een rustdag is weliswaar van het grootste nut voor de mens, maar de speciale dag die in acht moet worden genomen en de aard van de inachtneming zijn, zoals we zouden kunnen zeggen, willekeurig. Er is niets intrinsiek immoreel aan het negeren van de zevende dag, zoals aan het overtreden van het zesde of zevende gebod. En toch was het vierde gebod even bindend als alle andere, omdat het de uitdrukkelijke wil van God was. Dus de hele ceremoniële wet was Zijn wil voor Zijn volk. Maar alles is weggedaan in Christus, en ons wordt verteld dat de wet zelf 'geschreven en gegraveerd in stenen' - de tien geboden - is weggedaan (2 Kor. 3:7, 13). - S.R.

De verklaring is op zichzelf absoluut duidelijk, dat als, zoals ons reeds is getoond met betrekking tot de zonde, de gelovige met Christus dood is door de plaatsvervangende dood van Christus voor hem, en als de wet alleen heerschappij heeft over een mens 'zolang hij leeft', dan heeft de wet over hem als in de waarde van de dood van Christus voor God geen heerschappij meer: hij is 'dood gemaakt voor de wet door het lichaam van Christus'. Zo, en zo alleen, is hij vrij om van de ander te worden, als deel van die Gemeente die de Bruid van Christus is. Dit is een bijzondere, exclusieve relatie, wil de apostel ons zeggen, die de oude relatie tot de wet verbiedt. Die was onvruchtbaar; deze is om vruchtbaar te zijn; of liever, die, zolang men erin blijft, vrucht verbiedt. Het doel ervan was vrucht, en daarom eiste het de plaats van de man op; en dit werd, om redenen van volmaakte wijsheid, voor een tijd, en voorzichtig, toegestaan, - ook een relatie die alleen de dood kon verbreken: niet dat de wet dood is - dat wordt nergens gezegd - maar wij zijn het; het was een relatie met mensen in het vlees, maar 'zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.'

Een mens in het vlees is gewoon een levend mens; en het kruis van Christus is het doodvonnis, waaronder hij lag, dat op hem is uitgevoerd, en dat het geloof bezit, terwijl het zijn bevrijding daarin vindt, en in Hem die uit de dood is opgewekt, degene aan wie nu elke band is; in een nieuw en gezegend leven dat niet van de oude schepping is, maar van de nieuwe. Maar, zoals gezegd, dit moet nog praktisch voor ons worden uitgewerkt in wat volgt: vooralsnog hebben we slechts de verklaring, waarvan we nu de betekenis en waarde moeten zien.

3. De apostel gaat meteen over tot de ervaring, - hoewel nu nog slechts de korte verklaring; maar hij toont de aard en de oorzaak van de onvruchtbaarheid van de wet, die weliswaar voor God dat is, maar niet alleen dat is. Er is vrucht, maar niet voor God; het is 'vrucht tot de dood'. 'Want toen wij in het vlees waren, werkten de hartstochten der zonden, die door de wet waren, in onze leden, om vrucht voort te brengen tot de dood.' Wij zien waarom de wet vruchteloos is, of erger: zij brengt de hartstochten der zonden voort - een vreemd verbond als het lijkt tussen zonde en wet, maar dat is het niet, maar een tegenstelling, zoals zeker moet zijn, en zoals de gedetailleerde ervaring ten volle zal aantonen: de heilige eisen van de wet zijn voor de mens in het vlees slechts het voorleggen van aanspraken daarop) in tegenspraak met de 'gezindheid van het vlees', die vijandschap is tegen God (Rom. 8:7). Het wordt slechts geschuurd en geïrriteerd, zijn toestand wordt naar buiten gebracht, niet veranderd, de kennis van de zonde voortgebracht, waarvan we hebben gezien dat het de kenmerkende werking van de wet is, maar met als resultaat de verergering van de hele toestand. Maar we moeten hier pauzeren, om dit alles nader te bezien.

De mens in het vlees is in zijn primaire betekenis, zoals duidelijk moet zijn, gewoon de levende mens. Hier kan geen enkele morele implicatie zijn, zoals wij wel weten; maar het is belangrijk om, wanneer wij komen tot de betekenis van de uitdrukking zoals wij die nu gebruikt vinden in het gedeelte van Romeinen waarop wij zijn ingegaan, de oorspronkelijke kracht te beseffen, waarop de morele is gebaseerd. De mens in het vlees is in deze zin de levende, natuurlijke mens, die nog nooit de dood van Christus voor de zondaars heeft gekend, en daarom slechts vereenzelvigd is met de oude schepping

en het vlees; zoals de Heer zegt: 'Wat uit het vlees geboren is, is vlees.' Vlees is alles wat hij is. Geest en ziel zijn als het ware daarin verborgen, waaraan zij nu hun karakter ontlennen. Hun leven is in de wereld van de zintuigen, in de oude schepping; er is geen echt uitzicht daarbuiten. 'Toen wij in het vlees waren' geldt dus alleen voor hen die niet in Christus waren; en het effect van de wet op hen is wat hier wordt beschreven.

Het is waar dat er een gemengde ervaring is tussen deze en de eigenlijke christelijke, die ons nu wordt getoond, en die zorgvuldig moet worden onderscheiden van beide; maar voor het juiste begrip van deze gemengde toestand moeten wij de twee toestanden apart beseffen, die zo gemengd zijn. Geen christen kan in die toestand verkeren waarvan gezegd wordt dat 'zij die in het vlees zijn, God niet kunnen behagen'. Maar het is juist de ellende van deze dat het christelijke hart en de onchristelijke ervaring schijnbaar samengaan, hoewel niet zonder een zekere wijziging van de ene door de andere. Daarover zullen we straks moeten spreken; maar nu wordt het nog niet overwogen, maar worden de twee tegengestelde toestanden in het scherpste contrast geplaatst, zodat we ze op de juiste manier leren kennen. 'Toen wij in het vlees waren' en 'vrucht tot de dood' markeren de eerste daarvan, die van de natuurlijke mens, terwijl de ziel in de ervaring van slavernij, die spoedig voor ons ligt, nog kan zeggen van de zonde waarvan hij geen bevrijding heeft gevonden: 'Ik ben het niet meer die het doet' en 'Ik stem in met de wet dat zij goed is.'

De christelijke toestand staat nu in contrast met die van de natuurlijke mens: 'maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, gestorven zijnde in

hetgeen waarin wij gehouden waren, opdat wij zouden dienen in nieuwheid des geestes, en niet in oudheid der letter.'

Zoals reeds gezegd, is niet de wet dood, maar wij; maar doordat de dood aan beide zijden is ingetreden, wordt de band opgeheven. Dat was aan de mens in het vlees, maar de mens in het vlees is weg; wij zijn dood in de dood van Christus, en dus niet meer in het vlees. Hagar, de slavin, is, zoals de apostel elders zegt, de wet die tot slavernij leidt, en wij zijn vrijgemaakt om een ware en gezegende vrijheid te genieten. De wet is de bediening van de dood, en wij zijn gestorven in datgene waarin wij gehouden waren; maar zo hebben wij Christus gevonden, die gestorven is, en onder de vloek van de wet, zodat wij vrijgemaakt zijn in een nieuw opstandingsleven, - nog steeds om te dienen, want Christus onze Heer heeft gediend en dient nog steeds - zouden wij daarvan bevrijd zijn? - nee, maar om te dienen in nieuwheid van geest, dienen in vreugde van de ziel, en niet meer in de oude sleur en oppervlakkigheid van de letter, van buitenaf op onwillige harten gedrukt.

Dit sluit de leer van de bevrijding af; die wij echter niet ten volle kunnen leren, tenzij in de ervaring ervan als praktisch uitgewerkt in de ziel. Hiervoor gaan wij dus terug van de bevrijding om de toestand waaruit wij verlost zijn te beseffen.

4. De apostel leidt ons zorgvuldig stap voor stap verder. Na de leer volgt de ervaring die de leer illustreert en versterkt. Ook deze wordt ons eerst in het kort gegeven, en dan volgen de oefeningen die uit de ervaring voortvloeien, en die ons de betekenis en het belang ervan doen inzien. De wet van de zonde in de leden wordt dan uiteindelijk gezien als de onoverkomelijke barrière voor de mens, die hem afsluit

van het bereiken van de heiligheid, waarnaar de goddelijke genade ieder die uit God geboren is, heeft leren verlangen; en dan, als in een ogenblik, wordt het zuchten van zelfmedelijden onderbroken door de kreet van overwinning; datgene waarnaar hij zoekt, wordt bereikt, hoewel op een heel andere manier dan hij verwachtte; de wet van de Geest heeft hem verlost van de wet van de zonde en de dood.

Met de ervaring beginnen inderdaad onmiddellijk vragen in de ziel te rijzen, die aandringen op een antwoord. Wat betekent dit vreemde, voortdurende verband tussen zonde en wet? 'Is de wet zonde?' Dit verband is nu niet dat van een leerstelling, waarover men zou kunnen dwalen; het is een feit van bewustzijn dat veel te duidelijk is om te worden ontkend of ontweken; maar de houding van de een ten opzichte van de ander is even onmiskenbaar. De wet is de detective onder goddelijk bestuur, die voortdurend zoekt en zich openbaart in het licht van oneindige en alwetende heiligheid. Hoe verrassend is de openbaring aan de mens, dat God alleen maar hoeft te verbieden om lust in hem op te wekken! Zonde is in wezen rebellie tegen God! De zonde neemt door het gebod zelf aanleiding om allerlei lusten tegen Hem op te wekken. En wie is zich niet bewust van dit geweldige feit dat er een genot is in de zonde, net als in de eigen wil en weg?

En denk je eens in dat God niet alleen een stap in de richting van mijn eigen wil tegen de Zijne heeft verboden, maar zelfs een verlangen om die stap te zetten! Hoe volledig verwijdert dit laatste gebod van de tien de kwestie van ware gerechtigheid van die van het uiterlijke leven alleen, en maakt het onmogelijk te denken aan enige gerechtigheid van onze kant die geschikt is voor Hem! Wat een nieuw licht werpt het op de woorden: 'De mens die deze dingen doet, zal daarin leven'!

Maar hoe eenvoudig is het, dat een hart dat gericht is op datgene wat niet in de wil van God voor mij is, in die mate moreel van Hem verwijderd is; want Gods wil is nooit alleen maar willekeurig, maar is de uitdrukking van Zijn natuur; Zijn weg kan in de zee zijn en voor mij verborgen, maar hij is altijd ook in het heiligdom.

Als er dus in mij één stukje zelfzucht is, hoe moet deze onverbiddelijke, allesomvattende wet dat dan opsporen en tot heftig leven wekken! Geen wonder dat de apostel zegt dat 'zonder wet de zonde dood is!' Dit is in feite haar werkzaamheid, terwijl het, wanneer wij er hulp bij zoeken, eerder haar onmacht lijkt (haar onmacht is inderdaad een element van haar kracht), dat onder haar heerschappij de zonde herleeft en wij sterven. Het is de bediening van de dood, hoewel het op het eerste gezicht leven voorstelt: wat beweerd wordt voor het leven te zijn, wordt gevonden (en altijd gevonden) tot de dood. En achter dit alles, hoewel op dit moment nog niet zichtbaar, werken goddelijke liefde en wijsheid; zodat de dood zelf werkelijk een 'bediening' is - de dood van zelfvertrouwen, en dus ook van zelfbezetting, opdat Christus daardoor alles in allen zal zijn.

Ondertussen wordt de zonde slechts ontdekt door de wet, als opgewekt en met kracht gegeven door het gebod. Het moet duidelijk zijn dat de apostel in dit alles niet spreekt over zijn huidige ervaring, want we zullen merken dat hij veel verder gaat. Zijn 'Ik leefde eens zonder de wet' lijkt zeker op wat voor hem persoonlijk was; hoewel het natuurlijk in feite ook de ervaring van anderen zou zijn, anders zou het weinig zin hebben het in herinnering te brengen. In al het andere dat we hier hebben, is het 'ik' duidelijk slechts illustratief. Het is een voornaamwoord dat veelzeggend genoeg is omdat het in

dit hele gedeelte voortdurend wordt herhaald, terwijl Christus en de Geest niet worden genoemd. Men kan zich niet vergissen in de taal van de zelfbezetting, en het is alleen Gods barmhartigheid wanneer er in zo'n toestand weinig anders is dan zonde en ellende. Het goede zelf is een ergere tegenstander van Christus dan het slechte zelf; en het is een goede zaak als het zelf, met onze rug naar de zon, slechts een schaduw wordt die alles wat we zien verduistert. De wet is, zoals we gezien hebben, op zijn plaats van dienst hier, en als er eerlijk naar geluisterd wordt, is de dienst die het zal doen uitstekend. Het is echter een leraar, wiens werk het is zichzelf overbodig te maken, en zoals de ploeg, waarmee wij haar kunnen vergelijken, wanneer het kostbare zaad eenmaal wortel heeft geschoten en opgroeit om te oogsten, zou haar gebruik even rampzalig zijn als voordat zij heilzaam was.

5. Maar we moeten nu kijken naar de oefeningen en redeneringen die horen bij zo'n overgangsfase die we hier alleen maar kunnen herkennen. Het is, zoals wij zien, de ervaring van een ziel die waarlijk tot God bekeerd is (want geen ander zou naar waarheid kunnen zeggen wat hier gezegd wordt), maar die zich nog niet bewust is van Gods weg van kracht en heiliging; die de wet in alle oprechtheid opneemt om er met Gods hulp heiligheid uit te werken, zoals zij voorheen had getracht vrede en rechtvaardiging uit te werken. Het noodzakelijke resultaat is die zelfbezigheid die de wet met zich meebrengt voor allen die eronder vallen. Het doel dat wordt nagestreefd, ongeacht het argument van heiligheid, is noodzakelijkerwijs zelfbevrediging, al is het in de meest aannemelijke vorm, en dat is het element dat alles waarin het binnendringt als heiligheid bederft. Trots was de vorm waarin de zonde het eerst bij de engelen binnenkwam, waar er nog geen verleiding van buitenaf kon zijn; en het lijkt de enige denkbare

weg naar mislukking en afvalligheid onder zulke omstandigheden. Ezechiël beschrijft het in woorden die, hoewel openlijk gericht tot de koning van Tyrus, zeker geen gewone aardse koning voorstellen. Er is er maar één die aan deze beschrijving voldoet, en dat is de prins van alle potentaten in een wereld die de ware prins heeft verworpen. Hier is dan de beschrijving: -

‘Zo zegt de Here God: Gij verzegelt de som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid. Gij waart in Eden, in Gods hof; elke kostbare steen was uw bedekking, ... Gij zijt de gezalfde cherub die bedekt, en Ik heb u zo gesteld; gij waart op de heilige berg Gods; gij hebt op en neer gewandeld te midden van de stenen van vuur. Gij waart volmaakt in uw wegen van den dag, dat gij geschapen waart, totdat de ongerechtigheid in u gevonden werd. Door de veelheid uwer koopwaar hebben zij het midden van u met geweld vervuld, en gij hebt gezondigd; daarom zal Ik u als profaan uit den berg Gods werpen, en Ik zal u, o bedekkende cherub, verdelgen uit het midden der vuurstenen. Uw hart werd opgeheven vanwege uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid verdorven vanwege uw helderheid: Ik zal u ter aarde werpen.’ ... (Ezech. 28:12-17).

Hoe onzegbaar plechtig is zo'n val! en hoe diep leerzaam voor ons, bij wie Satans poging voortdurend is om ons met dezelfde geest te animeren, terwijl Gods verlangen en ontwerp niet anders kan zijn dan zo ernstig om 'hoogmoed voor de mens te verbergen' (Job 33:17). 'Gij zult zijn als God,' was de eerste verzoeking, waarvan het succes zijn gif heeft achtergelaten in de diepten van ons wezen. Neem de apostel als een duidelijk voorbeeld, wiens verheffing tot de derde hemel, in plaats van voor altijd een restant van zo'n geest te doven,

voor hem een doorn in het vlees noodzakelijk maakte, zoals hij ons zelf heeft verteld, opdat hij daarin geen aansporing tot geestelijke verheffing zou vinden! (2 Kor. 12:7). Wat een bewijs voor ons allen van het bestaan van het vlees nog in de meest gevorderde christenen, en van de manier waarop hoogmoed in de heiligste dingen kan komen! Het werk van de Geest is zeker niet om ons te troosten in enige zelfgenoegzaamheid, - in het beste geval een te gevaarlijke zaak! toch is het hier dat zelfs de noodzaak van zelfveroordeling wordt aangespoord om ons bezig te houden met datgene waarvan ware zelfveroordeling ons helemaal zou doen afkeren! maar naar onze volgende:

(1) Opnieuw bevestigt de apostel nadrukkelijk de heiligheid van de wet, en meer: de wet is niet alleen heilig: het gebod is heilig, rechtvaardig en goed. Wat is het grote beginsel waarop het aandringt, maar liefde? 'De liefde', zegt hij elders, 'is de vervulling (of volle maat) van de wet' (Rom. 13:10). In het geven van de wet zelf, hoe rampzalig de eerste gevolgen ervan ook mogen zijn, heerst de liefde; de wet zelf is de dienstmaagd van de genade. Maar voor een ziel in de verwarring die wij hier aantreffen, op gespannen voet met God, en niet in staat het einde te zien waartoe zij nadert, lijkt deze goedheid van de wet slechts zelf verwarring met het oog op het doodvonnis dat zij heeft gebracht. 'Is dan het goede,' vraagt hij, 'voor mij de dood geworden?' Maar het geweten antwoordt meteen: Nee, de goedheid van de wet maakt het karakter van de zonde alleen maar duidelijker en hatelijker. De wet heeft gelijk in het uitvaardigen van deze bevelen, waartegen het kwaad in mij dus in opstand komt. Ze stellen alleen het gezag vast van Hem die alleen gezag heeft. Deze geest van rebellie

is tegen Hem die alles is wat het woord 'God' inhoudt; en als het in mij is, heeft Hij gelijk door het bloot te leggen en het te veroordelen.

(2) Een ander gevolg: - Ik ben in strijd met mezelf; ik ben, ondanks mezelf, in slavernij aan het kwaad. Wij weten - alle christenen - dat de wet geestelijk is; maar ik - hij kan daar niet zeggen 'wij'; het is een uitzonderlijke toestand in hem, en verschrikkelijk in haar uitzonderlijkheid - 'ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.' De gebondenheid is duidelijk, omdat hij de dingen die hij doet niet kan goedkeuren, maar haat. Hij wil doen wat hij niet kan doen, maar zijn pogingen maken alleen de boeien zichtbaar waarmee hij gebonden is. Zijn hart en wil stemmen in met de wet dat het goed is. Hoe betreuenswaardig zijn toestand ook is, toch is hijzelf, zo beweert hij, niet de werkelijke uitvoerder van het kwaad. Hij is in de greep van datgene waaraan hij niet kan ontkomen, maar waarvan hij zich wel kan afscheiden, en dat hij personifieert, zodat hij zich er des te duidelijker van kan afscheiden; een afschuwelijk, vals zelf dat datgene wat nu door genade zijn ware zelf is, beknelt en onderdrukt. Het is duidelijk dat hier de bekeerde mens is, die zich bewust is van wat de goddelijke genade in hem heeft bewerkt, en er niet aan twijfelt dat hij het recht heeft om datgene wat niettemin in hem woont en hem beheerst, van zich af te wijzen en van zich af te werpen. Het is een kwestie van macht en niet van vrede. Want als de vrede met God nog niet gekend is door degene die dit conflict doormaakt, dan is het onmogelijk om niet de conclusie te trekken dat voor iemand die vrede heeft, een dergelijke ervaring niet mogelijk is; hetgeen in strijd is met het overvloedige getuigenis van velen die erdoorheen gaan.

Men zal zeggen dat het bezit van vrede noodzakelijkerwijs de ervaring zal wijzigen, en het lijkt geen twijfel dat de ervaring zoals wij die hier hebben, in ieder geval moet worden gewijzigd. Ze wordt ons als het ware zwart op wit gegeven, zonder nuances. Niemand doet precies en altijd wat hij niet goedkeurt, maar de absolute manier waarop dit gegeven wordt, helpt ons om de toestand beter te begrijpen; maar het invoeren van de kwestie van vrede met God wijzigt niet alleen de ervaring, maar verandert het hele karakter ervan. Het is duidelijk dat de apostel die vraag hier nooit aan de orde stelt. Het is eenvoudigweg macht die hij niet heeft, en een gebondenheid aan het kwaad dat hem verbijstert en kwelt wanneer hij vrucht van zijn leven voor God wil zien.

(3) Het resultaat is de manifestatie van wat de Schrift 'het vlees' noemt. De betekenis van deze term is, zoals gezegd, niet moeilijk te begrijpen. De mens in het vlees is, wat zijn hogere deel betreft, zijn geest en ziel, als het ware ondergedompeld in het lichaam. Hij leeft een zintuiglijk leven in de wereld om hem heen, zonder zijn drijfveren te ontleneren aan de eeuwigheid of aan de aanwezigheid van God, die hij in feite niet erkent. De man voor ons is niet zo. God, en wat Hem welgevallig is, is voor hem de vraag van zijn leven geworden; maar het vlees zelf wordt daardoor, zoals wij zien, niet verwijderd. Hij moet er niet alleen mee worstelen, maar is er eerder aan gebonden, totdat hij het geheim van bevrijding heeft gevonden. Momenteel zoekt hij dit op een verkeerde manier. Hij zoekt in zichzelf een betere staat, waarin hij voldoening kan vinden. Hij stelt het natuurlijk als een kwestie van heiligheid. Eist God geen heiligheid? Moet hij die dan niet voor Hem produceren? God staat toe dat hij dit onuitvoerbare lichaam van zonde ontmoet, waarover hij niet echt meester is en niet

kan zijn. In het vlees woont het goede niet. Het willen is bij hem aanwezig; het goede uitwerken niet. Het goede dat hij wil, brengt hij niet in praktijk. Het kwade dat hij niet wil, dat doet hij wel. Hij herhaalt dit steeds weer als de nood die op hem weegt, en zijn eigen persoonlijke afschuw ervan, en recht om het te verwerpen als niet zichzelf.

6. Hiermee eindigt de ervaring. Er valt niets meer over te zeggen. Het is eenvoudig samengevat in de woorden die dit deel afsluiten. Er is een wet van zonde in de leden. We moeten dit zorgvuldig onderscheiden van de aanwezigheid van de zonde zelf. De zonde blijft in ons als christenen. Wij moeten er altijd voor waken, altijd tegen waken, maar een wet van de zonde is iets heel anders. Een wet van de zonde geeft de zonde het gezag en dat is zeker een volstrekt onchristelijke toestand, hoewel christenen daar doorheen moeten om de vrijheid te vinden die hun toekomt. 'Hij zegt: 'Ik verlustig mij in de wet van God naar de innerlijke mens, maar ik zie een andere wet in mijn leden, die strijdt tegen de wet van mijn verstand en mij gevangen houdt voor de wet van de zonde, die in mijn leden is.' Dat beëindigt de hele zaak. Hij kan zichzelf niet bevrijden. Kracht vinden bij God, dat kan hij niet. Hij moet tot dat punt komen waarop hij tot een Ander roept, en bevrijding wordt werkelijk gevonden op een manier die geen mens ooit voor zichzelf zou kunnen bedenken of realiseren, behalve als geleerd door God.

7.(1) Het sluit dan met een zucht, de zucht van absolute wanhoop over zichzelf. Het is niet meer: 'Hoe zal ik?', maar: 'Wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?' Onmiddellijk daarna komt het antwoord: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer.'

Het is de eerste keer dat die gezegende naam in de hele ervaring voorkomt. Ervaring is het nog steeds, maar van de kracht van een Bevrijder. Maar verder is er geen uitleg. Een grote fout is gemaakt door uitleggers in het algemeen, door te veronderstellen dat het volgende vers in feite de bevrijde mens beschrijft, terwijl er op het eerste gezicht geen bevrijding is. Het is een mens in slavernij en niet een vrij mens die daar beschreven wordt. Maar om de bevrijding te vinden, moeten we de indeling van de hoofdstukken geheel negeren en de eerste verzen van het achtste hoofdstuk erbij nemen, die in de gangbare versie en in de gedachten van de meesten, er geheel van zijn afgesneden.

Zo worden de bevrijding en de slavernij op vreemde wijze door elkaar gehaald. De mens die dienstbaar is aan de wet van God, die wet die tot slavernij leidt, wordt opgevat als de mens die door het lichaam van Christus bewust dood is aan de wet en over wie zij geen heerschappij meer heeft; en de mens die met het vlees nog steeds de wet van de zonde dient, wordt weer opgevat als degene die daarvan vrij is! De wet van de zonde is datgene waarvan de wet van de Geest bevrijdt. Er is geen 'wet' van de zonde wanneer de wet van de Geest aldus heeft verlost. Het is dus duidelijk dat het laatste vers van het hoofdstuk niet de vrije mens beschrijft. Het is eerder een teruggaan naar de oude ervaring, zodat nu de volledige uitleg van de weg der bevrijding kan worden gegeven. Die is nog niet gegeven. Zeggen dat Christus de Bevrijder is, beschrijft niet de bevrijding, en het zou inderdaad een slechte conclusie zijn, na alle ellende van deze ervaring die we hebben meegemaakt, om absoluut geen verslag te vinden van de uitweg.

(2) Het laatste vers is dus nog steeds de gebondenheid. De mens onderscheidt zich inderdaad van zichzelf, maar we hebben gezien dat hij dat al eerder kon. Dat is in feite geen bevrijding. Hij is nog steeds, zoals hij zegt, een dienstknecht in beide opzichten, wat betreft de wet en wat betreft de zonde. Het antwoord komt in de verzekering die nu onmiddellijk volgt: 'Er is nu dus geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn.' Dat lijkt ons te leiden naar de kwestie van de rechtvaardiging, maar er is meer dan dat. De rechtvaardiging mag dan inderdaad de basis zijn, zoals het noodzakelijkerwijs overal is, maar de wet die hem bevrijdt, wordt gevonden in het beginsel dat voor ons in het zesde hoofdstuk is ontwikkeld, zoals reeds gezegd, de wet van de Geest, van het leven in Christus Jezus. 'In Christus' betekent identificatie met Christus, en het is duidelijk dat wanneer een ziel in staat is zich op een volledige, praktische manier te identificeren met de Christus die voor hem voor God staat, hij onmiddellijk uit de toestand is die hem zojuist het gekerm van wanhoop heeft doen uitspreken.

Als hij zijn ware zelf in Christus kan vinden, is Christus niet in de slavernij; er is in Hem geen lichaam van zonde, helemaal geen zonde, veel minder een wet daarvan, en hij is in Hem voor God. Dat lijkt in eerste instantie misschien niet de moeilijkheid op te lossen. Als het een kwestie van macht is, is het nog steeds de mens hier beneden die deze macht moet bezitten, maar in de staat van zelfbezetting waarin iemand onder de wet noodzakelijkerwijs verkeert, kan er geen sprake zijn van machtsbezit. In de vergeefse poging om zelfgenoegzaamheid te vinden in een eigen geestelijke toestand, zijn zijn ogen werkelijk van Christus af, en ziet hij, zoals gezegd, slechts zijn eigen schaduw. God staat dit toe, opdat Christus inderdaad een voortdurende noodzaak

voor hem zal zijn en hij ophoudt aan zichzelf te denken, goed of slecht, om zich te verheugen in Hem die hem tot alles gemaakt is. Zo zullen wij in wat volgt, dit bijzondere resultaat vinden. In het conflict dat nog kan zijn, zoals wij dat in het achtste hoofdstuk aantreffen, zijn de tegenstanders niet langer de ene ik tegen de andere, maar de Geest tegen het vlees. Het mag vreemd lijken dat het vlees blijft, terwijl degene over wie hij spreekt als zichzelf, door deze ervaring die zojuist is voorgedragen, nu toch geheel wegvalt. Het is niet meer het ik dat oorlog voert met het ik. Het ik dat de strijd zou hebben gewonnen is werkelijk uit de strijd. Het is de Geest die leidt, en die alleen kan leiden op de weg van de overwinning, en waar we de Geest hebben, is het noodzakelijkerwijs Christus die voor de ziel staat, en geenszins het ik.

(3) De woorden van het tweede vers zijn, daar twijfel ik niet aan, ook zonder de juiste nadruk gelezen. Het is niet simpelweg 'de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt', het is niet 'de wet van de Geest des levens', maar er wordt nu duidelijk gezegd wat de wet van de Geest, dat wil zeggen het heersende beginsel dat de wet van de zonde is komen te vervangen, in feite is. De wet van de Geest is die van het leven in Christus Jezus. Wij beschouwen onszelf als 'dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus'. Ons leven is alleen daar, in Hem. Dit is niet slechts een beginsel van waarheid dat wordt omarmd. Het is een verandering waardoor de Geest van God nu vrijelijk aan onze zijde kan staan. Bij alles wat wij in het vorige hoofdstuk hebben meegemaakt, heeft de Geest overduidelijk geen plaats in de ervaring. De wet van de Geest is dat wij, zowel voor kracht als voor vrede, zowel voor heiligheid als voor rechtvaardiging, geheel en al in Christus zijn.

Het leven in Christus Jezus is het antwoord op de dood die de wet predikte, en ik ben vrij om mijzelf volledig in Hem te vergeten. Deze zelfvergetelheid vreest de wettige mens, als zijnde bijna hetzelfde als onheiligheid. Zijn wij vrij om onszelf zo te vergeten? Maar in feite is zelfbewustzijn datgene wat elke christelijke genade bederft. Christus herinneren is noodzakelijkerwijs heiligheid. Onszelf identificeren met Hem zoals God ons heeft geïdentificeerd, geeft ons de hoogst mogelijke regel voor de praktijk, maar niet alleen dat; het geeft ons ook de kracht die we zoeken. Christus wordt daarin het object voor ons. Wij leven niet om onszelf te verheerlijken, maar om Hem te verheerlijken. Hier zijn wij dus in volledige overeenstemming met de Geest, en het resultaat is absoluut zeker.

(4) Dit wordt direct uitgelegd. Het was onmogelijk voor de wet om ons te helpen. Zij was zwak door het onoverwinnelijke vlees. Zij eiste van ons datgene wat wij nooit konden verschaffen, en het einde in deze richting is, zoals wij hebben gezien, eenvoudig en terecht de totale wanhoop van het eigen ik, maar God heeft het eigen ik voor een ander uitgewist; Hij heeft zijn eigen Zoon gezonden in 'de gelijkenis van zondig vlees', zoals het kruis Hem openbaart, maar daar voor de zonde, onze zonde, door haar volledig weg te nemen en haar tegelijkertijd volkomen te veroordelen. De zonde in het vlees is veroordeeld, - ikzelf, met alles wat in mij is, mijn eigen gedachten, mijn wil, mijn wijsheid, mijn wegen, - in het kruis,

Ik zie het einde van dit alles, maar het einde ervan in de liefde die volledig voor mij is binnengekomen en die nu in mij de rechtvaardige eis van de wet vervult, terwijl het niet langer slechts een eis is, maar de Geest van God mijn hart heeft vervuld met de vreugde van Christus.

‘De vreugde van de Heer is uw kracht.’ Ik ben vrij om mij over te geven aan de liefde die God mij heeft getoond en die op mij rust in Christus, in alle volheid van Gods vreugde in Hem. Ik heb nu geen reden om te vragen: Moet God het kwaad in mij niet veroordelen? Hij heeft het veroordeeld, en ik lees de veroordeling daar waar ik ook Hemzelf voor mij vind in een genade die geen voorwaarden kent, en die mij daarom voor eeuwig vasthoudt. De christelijke wandel is dus niet naar het vlees, maar naar de Geest. Zelfbevrediging is noodzakelijkerwijs vleselijk.

De Geest van God negeert zelfs zichzelf om Christus te verheerlijken. Wij mogen dus zelfs over de Geest spreken op een manier die niet geestelijk is. We mogen in onszelf de vrucht van de Geest zoeken, terwijl we toch niet in de lijn van het getuigenis van de Geest liggen, en dus helemaal niet op de weg van de Geest. De gerechtigheid die de wet vereiste kan niet worden vergeten in de tegenwoordigheid van Christus. Ik moet nu in Zijn gezelschap wandelen, en nooit meer weggaan. Zelfoordeel is in feite alleen mogelijk in Zijn tegenwoordigheid; en in Zijn tegenwoordigheid is het onmogelijk het niet uit te oefenen. We hoeven alleen maar te denken aan het tafereel dat ons door de apostel is gegeven, waarin we de Heer omgord zien voor de dienst, en het water en de handdoek in Zijn handen. Heeft Hij niet gezegd: ‘Tenzij Ik u was, hebt gij geen deel aan Mij?’ ‘Met Mij,’ natuurlijk, niet ‘in Mij.’ Als we deel willen hebben aan Hem, moeten we inderdaad gereinigd worden, niet volgens onze eigen gedachten over wat reinheid is, maar volgens Zijn gedachten, en Hij alleen kan ons op die manier reinigen. Als aan de andere kant de noodzaak van reiniging wordt ontdekt, vind ik daarin de verzekering dat ik tot nu toe niet met Hem ben geweest zoals ik had moeten zijn.

Als mijn ogen nog steeds van Hem af zijn, kunnen andere dingen mij aantrekken. Ik moet terug naar Hem om bevrijding te vinden van de macht van al het andere, in de aanwezigheid van een liefde die mij voor zichzelf heeft gekocht en die de volle titel over mij heeft.

Onderverdeling 4. (Rom. 8:5-27)

De wandel in de Geest

De beginselen van een wandel in de Geest worden nu voor ons uiteengezet. Zoals reeds gezegd, zullen wij nog steeds het vlees aanwezig en in verzet vinden. Conflict is er nog steeds, maar gevangenschap niet meer, en zelfs conflict is, als ik het zo mag zeggen, niet meer de normale toestand van de christen in dit opzicht. Genietend van mijn eigen dingen, vind ik een sfeer waarin het vlees niet kan en wil binnentreden. Het was niet in de derde hemel dat de apostel een doorn voor het vlees nodig had: het was toen hij eruit kwam. En het is waar dat wij aldus in conflict komen, hoeveel hoef ik niet te zeggen, maar de Geest van God heeft ons niet als het ware de plicht opgelegd om in conflict te komen met het vlees of met zijn begeerten. Wij moeten 'ons onthouden van vleselijke begeerten, die tegen de ziel strijden.'

Dat is niet hetzelfde als er oorlog mee voeren. Als wij verstrikt zijn geraakt, als onze ogen hebben mogen rusten op iets dat niet van God is en dat hen heeft aangetrokken, dan zal er inderdaad noodzakelijkerwijs een strijd zijn, maar het verstrikt zijn was geen noodzaak, en het is iets heel anders om jezelf dood te achten voor

de zonde en ertegen te strijden. We vechten ertegen als we het hebben toegestaan, als we ons er niet dood voor hebben verklaard. Er is natuurlijk een conflict met de zonde in de wereld rondom, een conflict dat de Heer zelf noodzakelijkerwijs had, vanwege wat Hij was, maar waarover wij hier niet spreken. 'Gij hebt nog niet tot bloedens toe weerstand geboden,' zegt de apostel aan de Hebreëën, 'strijdend tegen de zonde;' maar dat is natuurlijk niet de, zonde in ons, het is de zonde die de wereld om ons heen kenmerkt, het verderf dat daarin is door lust.

1. Het eerste wat ons nu dus wordt voorgehouden is de heersende macht. 'Zij die naar het vlees zijn, letten op de dingen van het vlees, en zij die naar de Geest zijn, op de dingen van de Geest.' Het vlees zoekt wat naar zijn geest is, en de Geest zoekt wat naar zijn geest is; maar merk nu op, dat het twee bedrijven zijn. 'Zij die naar het vlees zijn' kunnen natuurlijk niet verward worden met zij die naar de Geest zijn. De Geest is voor de christen Degene die ons in Christus' naam en voor Hem is komen bezitten; en in Hem vinden we een kracht die niet van onszelf is, en die ons nog steeds en helemaal door laat gaan, in bewuste zwakheid. Dit is een grote noodzaak voor ons, dat het kracht is die volledig voor ons beschikbaar is en die toch niet van onszelf is, voor de verwezenlijking waarvan we op een Ander moeten leunen. Als we zwak zijn, zijn we sterk.

Het besef van zwakheid is in alle opzichten nuttig voor ons. Het beperkt niet alleen alle zelfgenoegzame gedachten, maar doet ons in de kracht die ons voortdurend wordt toegediend, de voortdurende zorg en liefde van God beseffen. We kunnen onszelf nog niets beloven, en we hoeven ook niets te beloven. Wij hebben alleen de

zekerheid nodig dat de liefde die ons vasthoudt alles onder controle heeft, en dat er in Christus volheid voor ons is waaruit wij te allen tijde kunnen putten. Zo is, zoals reeds gezegd, het 'ikzelf' werkelijk verdwenen. De kennis van de nieuwe mens is dat Christus alles is. Het geloof kent zichzelf niet, en zijn object is nooit zichzelf.

2. De tegenstelling tussen de twee, de Geest en het vlees, wordt ons nu voorgesteld. 'De gezindheid van het vlees', niet 'de vleselijke gezindheid' als ware het een vluchtige toestand, maar wat het vlees in zijn karakter te allen tijde is, 'is de dood'. 'De gezindheid van het vlees is vijandschap tegen God'; dat is werkelijk dood. Dood is afscheiding van de bron van het leven, en het vlees is gewillig afgescheiden. Daarom is het 'niet onderworpen aan de wet van God, noch kan het dat zijn', en 'wie in het vlees is, kan God niet behagen.' 'In het vlees' vinden wij hier dus een geestelijke toestand, hoewel het verband houdt met de oude scheppingsplaats waaruit wij zijn overgegaan. Iemand die in Christus is, kan niet in het vlees zijn. Aan de andere kant is de gezindheid van de Geest leven en vrede. Hoe gezegend is zo'n vrede! Eén met God, is al het andere één met ons. Alle dingen werken daarom noodzakelijkerwijs samen ten goede voor hen die Hem liefhebben. 'Als God voor ons is, wie kan er dan tegen ons zijn?'

3. Maar onmiddellijk wordt ons verzekerd: 'Gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, indien de Geest Gods in u woont.' Datgene wat ons hier in de toestand heeft gebracht, moet niet worden bekeken alsof het mogelijk is dat het kind van God afwezig is. Wij worden onmiddellijk gewaarschuwd: 'Als iemand de Geest van Christus niet heeft, is hij niet van Hem.' Er zijn geen christenen die niet van

Christus zijn, en hier wordt ons in feite verzekerd dat de Geest van God gevonden wordt in allen die zo zijn. Hij is het zegel op hen die God toebehoren.

Het woord komt hier niet voor; we moeten het zoeken in Efeziërs; maar het idee is duidelijk uitgedrukt. Een zegel is een merkteken, aangebracht op wat van iemand is, met het idee van onschendbaarheid. De 144.000 verzegelden uit alle stammen van Israël in het boek Openbaring zijn hiervan een voorbeeld. Zij zijn verzegeld op hun voorhoofd, en achteraf zien we dat de Naam van het Lam en van Zijn Vader daar staat geschreven, duidelijk het gevolg van de verzegeling. Deze Naam is hun bescherming tegen de macht van de sprinkhanen in het negende hoofdstuk. 'Zegels werden gebruikt,' zegt Kitto, 'niet om een apparaat op was te drukken, maar in plaats van een tekenhandboek om de naam van de eigenaar te stempelen op elk document waarop hij het wilde aanbrengen.' De Heer spreekt uitdrukkelijk over de nederdaling van de Geest op Zichzelf als Zijn verzegeling van God de Vader. Het was toen, weten wij, dat Zijn wezen de Zoon ten volle werd verklaard.

Het zegel was het getuigenis van nadrukkelijke goedkeuring. In ons is het ook het teken van het zoonschap. De Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn, maar bij ons kan er natuurlijk niet de goedkeuring zijn van een toestand in ons, maar wel van Hem in wie wij erkend worden als staande voor God. Het is dus niet door verzegeling dat wij in Christus zijn. Wij moeten in Christus zijn om verzegeld te worden. God zou Zijn zegel niet kunnen leggen op het minste kwaad, de minste zweem van zonde. Bovendien zijn wij in Christus, zoals de apostel zegt in de brief aan de Korintiërs, door een

nieuwe schepping. 'Indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping'; en hij voegt eraan toe, als wat daarmee samenhangt: 'Het oude is voorbijgegaan en alles is nieuw geworden. Zodra het werk ooit in ons begint, behoren wij tot die nieuwe schepping die blijft in de waarde van haar gezegend Hoofd voor God; en zo alleen kan gezegd worden dat 'de oude dingen zijn voorbijgegaan'. In Efeziërs vinden we ook dat we 'geschapen zijn in Christus Jezus'. De schepping spreekt van het goddelijke werk in ons vanaf het allereerste begin.

Er wordt echter gezegd dat in dit geval het 'niet van Hem' eerder moet zijn 'niet van Hem', wat naar verluidt de letterlijke weergave is; en dat dit verwijst naar een toestand die niet wordt bereikt door allen in wie het goddelijke werk is begonnen. De manier waarop het eenvoudig behoren tot Christus zou worden uitgedrukt, zou zijn: 'Hij is niet tot Hem' in plaats van 'van Hem'; maar in het tweede hoofdstuk van de tweede brief aan Timotheüs vinden we dezelfde uitdrukking precies daar waar zeer zeker de hele omvang van hen die tot Hem behoren wordt bedoeld. 'De Heer kent hen die van Hem zijn', 'zij die van Hem zijn'; waar, temidden van alle verwarring van een dag waarin beroep en werkelijkheid voor ons onontwaarbaar door elkaar lopen, de Heer toch onwrikbaar de Zijnen erkent. Zo is het in alle opzichten duidelijk dat het zegel hen onderscheidt die kinderen van God zijn, en dat daarom ten volle kan worden gezegd dat als iemand de Geest van Christus niet heeft, hij geen van de Zijnen is. Er is geen middenweg, hoe verward de ervaring ook is, of hoe afgestompt het geloof in een kind van God ook is.

Laat ons opmerken hoe de Geest ons hier wordt voorgehouden. Ten eerste is het de Geest van God die in ons woont. Goddelijke kracht

houdt ons dus voor Hem; maar vervolgens hebben we de Geest van Christus, degene die Christus verheerlijkt en die in ons ook een gelijkenis met Hem voortbrengt. Daarop volgt: 'Als Christus in u is'; want de Geest, die Christus verheerlijkt, getuigt niet van zichzelf. Het is dus niet de Geest in u, maar Christus in u. Dit is echter de uitdrukking van het leven zelf, zoals wij reeds overvloedig hebben gezien in het Evangelie van Johannes. De gelijkenis van de Heer over de wijnstok en de takken geeft ons ten volle de relatie weer tussen iemand in Christus en Christus in hem. De tak is in de wijnstok; bijgevolg is het sap in de tak. Het sap is het leven dat voortkomt uit de wijnstok. Zo is hier 'Christus in u' de uitdrukking van het leven; maar daaraan geeft alleen de Geest zijn eigen energie. Wij hebben dit reeds ten volle gezien in de ervaring van het zevende hoofdstuk, waar, hoewel het leven in feite is, het toch niet in zijn eigenlijke kracht is. Zo wordt hier gezegd, dat de Geest het leven is. Zoals we hier de hele tijd hebben gezien, valt het 'ikzelf' als het ware weg. Het is de Geest die de leidende kracht is, de Leider; en de houding van het geloof is die van volledige afhankelijkheid van Hem.

'Als Christus in u is,' zegt de apostel, 'dan is het lichaam nog dood door de zonde, maar de Geest is leven door de gerechtigheid.' Het lichaam heeft nog niet het effect van de verlossing in zich. Het is nog niet levend gemaakt. De levendmaking moet nog komen. 'Indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, zal Hij, die Christus uit de doden heeft opgewekt, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont.' Dat is de verlossing waarop wij wachten. In de tussentijd moet het lichaam slechts beschouwd worden als een instrument in de handen van de geestelijke mens. Als het zijn individuele leven openbaart, zal

dat gezien worden, en daarom spreekt de apostel rechtstreeks over onze versterving van de daden van het lichaam. Niet dat het lichaam en het vlees hetzelfde zijn: het vlees kan, zoals we gezien hebben, geest en ziel, de hele mens omvatten; en bovendien beschrijft het noodzakelijkerwijs een slechte toestand. Het lichaam is op zichzelf niet slecht, en ondanks de toestand waarin het zich toch bevindt, is het in het lichaam dat de Geest van God woont. (Zie 1 Kor. 6:19.)

Onze lichamen zijn de tempels van de Heilige Geest. Wij zien ten volle hoe het werk van Christus aldus de opname mogelijk maakt van datgene waarin de kracht van de verlossing nog niet aanwezig is. Dit weerspiegelt opnieuw de ervaring die wij in het vorige hoofdstuk hebben opgedaan. Als de Geest kan wonen in een lichaam dat dood is en dat duidelijk door het werk van Christus alleen, dan kan de Geest ook zeker wonen in iemand die nog niet in de geest van de Geest is, die verlost moet worden van de macht van het kwaad, de wet van de zonde in zijn leden. Maar 'het lichaam is dood door de zonde, terwijl de Geest leven is door de gerechtigheid' - kennelijk de gerechtigheid die de Geest voortbrengt. Niets anders dan datgene wat rechtvaardig is voor God kan mogelijk als 'leven' worden beschouwd. We gaan verder met de komst van Christus voor de bevrijding: 'Hij die Christus uit de doden heeft opgewekt, zal ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest die in u woont.'

De belofte is ons gegeven in Christus' eigen opstanding. Merk echter op' dat er niet precies over opstanding voor onszelf wordt gesproken. Onze 'sterfelijke lichamen' impliceren een stadium van de levenden en niet van de doden, en levendmaking is datgene wat hen uit de staat van sterfelijkheid bevrijdt. De reden hiervoor is duidelijk. Ons

wordt niet geleerd, zoals men gewoonlijk zegt, dat wij allen moeten sterven. Integendeel, onze eigenlijke staat is te wachten op de Heer. Zo verwijst hier de levendmaking van het sterfelijke lichaam duidelijk naar hen die zullen leven wanneer Hij komt, en voor hen maakt de Geest, die reeds in het lichaam woont, zijn aanspraak daarop op de meest absolute wijze waar. De Geest is, zoals wij overal zien, de voorbode van het komende. Hier is dan het volledige antwoord op de vraag: 'Wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?' Volledige bevrijding is waar we op wachten en toch impliceert dat in het geheel niet de noodzaak van zonde in de huidige tijd. De aanwezigheid van de Geest in ons is natuurlijk een volheid van kracht daarover, en de verlost mens die in de kracht van de Geest is, werkt de gerechtigheid van de wet uit. Wat wij ook van onszelf mogen zeggen, in feite hebben wij altijd de verantwoordelijkheid om te wandelen in de kracht van de Geest, en dus als degenen die vrij zijn van de macht van de zonde.

4. De praktische toets wordt hier nu weer gevonden. Zoals we gezien hebben, is het de vrijheid die beproeft, niet de gebondenheid. De slaaf doet de wil van zijn meester; de vrije mens doet zijn eigen wil; en toch wordt zelfs in de staat van slavernij die ons beschreven is, getuigd dat de wil van de bekeerde mens voor God en het goede is. Vrijheid is het enige dat hij nodig heeft. Het hart om God te dienen en Hem te behagen heeft hij al. Onder het belijdende volk van God is vrijheid dus, zoals reeds gezegd, de toets der werkelijkheid. Er is een weg van leven en een weg van dood. Het evangelie verandert daar niets aan, maar bevestigt het integendeel. 'Zo zijn wij dan, broeders, niet schuldig aan het vlees, naar het vlees te leven, want indien gij naar het vlees leeft, zijt gij op weg om te sterven.' Dat is absoluut

gezegd: we hoeven het niet te nuanceren. Als een mens leeft 'naar het vlees', staat er niet: 'handelt' op een bepaald moment, maar als hij leeft, als dat de teneur van zijn leven is, 'naar het vlees', dan is hij op weg naar de dood.

Anderzijds, als een mens de Geest heeft, verstoort hij door de Geest de daden van het lichaam. Het lichaam wordt voor dood gehouden. Het wordt gebruikt en kan volledig gebruikt worden voor God. Er is niet de minste gedachte van ascese in de taal van de apostel hier. God heeft er geen plezier in dat iemand zijn lichaam slecht behandelt. Integendeel, het is bedoeld om in kracht te worden gehouden voor de Heer die het bezit, en toch moet het, om zo te zeggen, slechts het dode instrument zijn van de wil van een ander. 'Indien gij door de Geest de daden des lichaams verstoort, zult gij leven.' Er is geen andere manier. Dat kenmerkt, zoals alleen dit kan, de zonen van God.

Maar let op het prachtige verschil tussen wat hier gezegd wordt aan de ene kant en aan de andere kant. Als mensen naar het vlees leven, zijn ze op weg naar de dood. Er staat niet dat ze zullen sterven. De genade van God is altijd vrij om binnen te komen, maar als ze binnenkomt, haalt ze iemand van de weg naar de dood af; er wordt niet zo gesproken alsof de zonde er niet toe doet. Als u daarentegen door de Geest de daden van het lichaam verstoort, niet, dan bent u op weg naar het leven, want er is geen onzekerheid over het resultaat, maar 'gij zult leven.' Natuurlijk wordt daar het volledige en definitieve resultaat bedoeld. We leven op dit moment en we zullen doorgaan om voor eeuwig te leven. De zonen van God zijn dus uitgekozen. Wij zijn geroepen om de voorwaarde te handhaven die de apostel

zo absoluut heeft gemaakt, wat wij ook mogen spreken over genade of geloof, - en wij kunnen deze niet te absoluut handhaven als wij erover spreken, - maar aan de andere kant moeten wij even absoluut zijn wat betreft de weg van het leven en de weg van de dood. Wij hebben niet het recht, welke belijdenis dan ook, iemand als zoon van God te beschouwen, wiens leven hem niet kenmerkt als aan God toegewijd.

5. Maar dan moet de geest van dit alles zorgvuldig in gedachten worden gehouden. Wat de apostel heeft gezegd zou kunnen neigen tot een geest van gebondenheid - de vrees voor het resultaat, voor de uitkomst, in onwedergeboren zielen, - maar hij zegt: 'Gij hebt de geest der gebondenheid niet weder ontvangen om te vreezen.' Legaliteit is in het geheel niet wat hier bedoeld wordt, en zij produceert niet en kan niet de heiligheid voortbrengen die zij claimt en zoekt; noch kan zij voor zichzelf het eindresultaat veilig stellen. Neem bijvoorbeeld de woorden van onze Heer als bewijs hiervan. 'Wie zijn leven wil redden, zal het verliezen, maar wie zijn leven wil verliezen omwille van Mij, die zal het redden.' Daar is de voorwaarde, de afbakening, zoals hier, van de weg des levens en de weg des doods. Maar het is niet simpelweg, wie zijn leven wil verliezen zal het redden, maar 'wie zijn leven wil verliezen om Mijnentwil.' Dat is duidelijk niet het wettelijke principe.

Zolang een mens twijfelt aan zijn uiteindelijke zekerheid, zal hij noodzakelijkerwijs voor zichzelf werken, maar dat is niet 'om Mijnentwil'. Het wettisch evangelie, welke bijmaak van wettigheid er ook in komt, is tot dusverre onheilig, en kan niets anders dan onheilig zijn. Wij leven als christenen niet voor onszelf, maar voor

Hem die voor ons is gestorven en weer in touw is gegaan; maar er is een godsdienstige manier van leven voor jezelf die even volledig is, dat is als elke richting van zonde en zelfbevrediging. Hier wordt dus uitdrukkelijk gezegd dat er voor de christen geen geest van vrees is, maar dat wij daarentegen de Geest der aanneming hebben ontvangen, waardoor wij roepen: 'Abba, Vader.' Het is het hart dat vernieuwd is en de kracht van de genade van God beseft, die 'ons leert goddeloosheid en wereldse begeerten te verloochenen en sober, rechtvaardig en godvruchtig te leven in deze tegenwoordige wereld.' Daarom wordt hier stilgestaan bij het getuigenis van de Geest met onze geest.

Een dubbel getuigenis; er is het getuigenis van onze eigen geest, en dat wordt hier in de eerste plaats geïmpliceerd. De geest van de mens is datgene wat hem tot een intelligent wezen maakt. 'Niemand weet de dingen van een mens, dan de geest van de mens die in hem is.' Hier gaat het dus om het getuigenis van het Woord, zoals het begrepen en ontvangen wordt. De apostel heeft ons op de meest volledige wijze dit getuigenis ontvouwd, en wij worden niet als het ware alleen overgelaten aan het beredeneren van dingen; wij worden niet alleen overgelaten aan ons eigen verstand in deze zaak; en zelfs niet alleen aan het geloof. Wij hebben iets nodig dat krachtiger is dan dit, en wij hebben het in dat getuigenis van de Geest met onze geest, dat wij weliswaar weinig kunnen onderscheiden van het getuigenis dat door het geloof in het evangelie wordt voortgebracht, maar dat goddelijke kracht geeft aan dit getuigenis.

Het getuigenis van de Geest op deze wijze brengt een volledig bewustzijn voort van wat God voor ons is, terwijl het tegelijkertijd

gegrond is en moet zijn op het Woord van God zelf. We moeten het Woord als bewijs hebben, anders hebben we nergens recht op. De Geest van God handelt vanuit en met het Woord, stelt het nooit terzijde, en daarom kan, wat voor 'gevoel' er ook mag zijn, zoals men pleegt te zeggen, dit alles in twijfel worden getrokken. Als het niet gerechtvaardigd wordt door het Woord van God zelf, zal het niet volstaan om te spreken van het getuigenis van de Geest. De twee komen dus samen, de Geest van God en onze geest. Het geloof ontvangt Gods getuigenis in het Woord, en de Geest van God voegt daar een goddelijke kracht aan toe die het anders niet zou hebben. Wij roepen: 'Abba, Vader'; wij dienen met het blijde bewustzijn dat wij dienen als kinderen, - de meest absolute dienst die maar mogelijk is; want de Vader heeft volledige aanspraak op zijn kind; maar tegelijkertijd waar er, zoals in dit geval noodzakelijkerwijs, de ware genegenheid van kinderen is, is de dienst zelf vrijheid.

Zo getuigt dan de Geest dat wij kinderen van God zijn; maar daaruit volgen immense gevolgen. Als kinderen, zijn wij erfgenamen. Net als ten aanzien van God zou men dit zelfs misplaatst kunnen vinden. Wij erven van onze ouders wat ons wordt nagelaten wanneer zij overlijden; maar God gaat nooit voorbij. Hoe kunnen wij dan Zijn erfgenamen zijn? Alleen Hijzelf zou een dergelijke gedachte kunnen inspireren. Als we willen beseffen wat het betekent, hebben we daar een prachtig voorbeeld van in het geval van Israël, van wie uitdrukkelijk wordt beweerd dat het Gods land is. Zij moeten bij Hem pelgrims en reizigers zijn, dus van Zijn kant in bezit genomen, om datgene wat toch van Hem is, vast te houden. Hoe volmaakt is de zekerheid die op deze wijze aan hun bezit ervan wordt gegeven! Wanneer zij het op deze wijze bezitten, hoe onmogelijk is het voor hen om het weer

te verliezen, en zelfs nu het land van God is, maakt het absoluut onmogelijk dat enig falen van hun kant Zijn bedoelingen ermee kan verstoren.

Zij zouden het kunnen verliezen. Als het aan hen werd overgelaten, zouden zij dat zeker doen; maar God kan het niet verliezen, en als Hij hen in het bezit stelt van wat van Hem is, dan hebben zij een onwrikbaar recht op dat bezit. Dus met betrekking tot onze hogere en prachtigere erfenis. Wij zijn erfgenamen van God. De dingen die Hij geschapen heeft, heeft Hij niet voor zichzelf geschapen. Hij heeft ze niet nodig. Zijn hele hart gaat uit naar de schenking ervan aan Zijn volk, maar in de zin waarin wij gesproken hebben, blijven de geërfde dingen altijd van God, terwijl wij ze ten volle bezitten en genieten. Hier komt nog iets bij. Wij zijn gezamenlijke erfgenamen met Christus. Hoe heerlijk maakt dit ons de omvang van de erfenis duidelijk! Christus is de erfgenaam van alle dingen, en mede-erfgenamen zijn met Christus geeft, zoals men kan zeggen, de gedachte aan een grenzeloze erfenis; maar niet alleen dat, het verzekert ons van de volmaakte wijze waarop Christus nog en altijd de Mens Christus Jezus blijft. Hij wil ons voor altijd met Zichzelf verbinden. De vreugde van de erfenis zal de vreugde zijn om daarin met Christus verbonden te zijn.

Maar dan komt er onmiddellijk wat een voorwaarde lijkt te zijn: 'Indien wij met Hem lijden, zo zullen wij ook met Hem verheerlijkt worden.' Lijden is dan noodzakelijk voor de heerlijkheid, maar zeker niet in enige zin als een wettelijke voorwaarde, - het lijden met Hem, niet louter lijden op zichzelf, maar lijden met Hem, lijden zoals Hij leed in de wereld die geheel tegengesteld was aan Hem,

lijden vanwege de kennis van God en de vreugde in Hem die Hem altijd waren, met het oog op het kwaad en al zijn gevolgen: dit, van onze kant, is de noodzakelijke training voor die vereniging met Hem, waarvan ons mede-erfgenamen zijn spreekt.

Wij bereiden ons voor om volledig Zijn geest te hebben, te midden van het kwaad, te leren wat het kwaad in zijn ware-karakter, zelfs in onszelf is, zoals wij reeds gezien hebben. In onszelf worden wij in de nauwst mogelijke verbinding ermee gebracht, zeker opdat wij voor altijd de aard ervan beseffen, opdat wij het haten zoals God het haat, en opdat wij volledig bekwaam zijn om te wandelen met Hem die in Zijn eigen persoon de hele kwestie van goed en kwaad heeft opgelost, en die de heerlijke Overwinnaar is over de zonde door te lijden. Ons huidige leven heeft dus een betekenis met betrekking tot de toekomst die we nooit uit het oog mogen verliezen. Het lijden behoort overigens tot onze eigenlijke behoefte, opdat wij geschikt zijn voor de komende heerlijkheid. Maar, zoals reeds gezegd, we moeten dit niet zien als louter lijden, maar, zoals bij Christus zelf, datgene wat voor Hem het meest waarachtig was, voortkwam uit de vreugde die Hij in God had (we spreken nu niet over verzoening, of wat daarvoor nodig was), - zo moet voor ons het lijden dit karakter hebben. Het moet ons steeds in gemeenschap met Hem brengen om van enige waarde te zijn.

6. Onmiddellijk daarna gaat de apostel verder met meer in het algemeen te spreken over het karakter van de huidige tijd voor ons. Het is een tijd van zwoegen. De schepping zelf kreunt in de slavernij van verval. Zij wacht op vrijheid. Zij wacht op de openbaring van de zonen Gods. Met de mens als hoofd, heeft de val van de mens deze

zuchtende toestand veroorzaakt. Merk op dat de mens in zichzelf een microkosmos is. Hij heeft de ziel van het beest. Hij heeft het stof der aarde in zich. Hij is op de volstrekt mogelijke wijze verbonden met de hele schepping, en hoe gezegend is het te beseffen dat Christus zich op deze wijze, door de mensheid aan te nemen, zelfs, zou men kunnen zeggen, verbonden heeft met het materiële universum zelf. Hoe dit ons verzekert dat het niet kan liggen onder de toestand die de val heeft veroorzaakt. Er is nog een vrijheid voor haar. De vrijheid van de genade kon zij niet genieten, maar de vrijheid van de heerlijkheid zal zij genieten.

Het typische karakter dat wij overal in de natuur vinden, verbindt zich met dit alles. Het is opmerkelijk dat zelfs voordat de mens op de aarde was, de dood er schijnt te hebben geheerst, en dat dit voor de lagere schepping in geen enkel opzicht (chronologisch) het gevolg is van de val. De mens werd geschapen in een wereld die als het ware profeteerde van die val zelf en die door de goedheid van God met het oog daarop voor hem was voorbereid. Als je dus naar de natuur kijkt, vind je geen toestand zoals wij die ons voorstellen. Strijd en kwaad (geen moreel kwaad, zeker) zijn in elk deel ervan; en alleen zo kon zij de mens de lessen geven die hij nodig heeft, maar waar hij helaas zo weinig acht op slaat. Het getuigenis van Christus in de schepping komt in dit verband aan de orde.

God heeft ons dus op de meest overvloedige wijze een getuigenis van de natuur zelf gegeven, dat zijn genadedoelen niet weglaat, maar er integendeel ten volle van getuigt. De natuurlijke theologie is hier helaas te veel van gescheiden. Men heeft verondersteld dat de natuur eenvoudigweg getuigt van een Maker, een Schepper, in de tekens

van het ontwerp die er overal in voorkomen. Een Verlosser wordt verondersteld te zijn wat buiten haar getuigenis ligt; maar zo is zij, als men dat zo mag zeggen, meer heidens dan christelijk gemaakt. Hoe zou God zelf daarin juist kunnen worden uitgedrukt, als Christus niet wordt uitgedrukt? Maar dit houdt, zoals reeds gezegd, juist het kwaad en de strijd in, die wij erin vinden. God heeft in dit alles voor ons gewerkt, en de natuur is met ons verbonden in haar huidige zuchten, zoals zij ook met ons verbonden zal zijn in haar verlossing.

‘Want wij, die de eerstelingen des Geestes hebben, ook wij zuchten in onszelf, wachtende op de aanneming’, dat wil zeggen de volle openbaring van wat wij als zonen Gods zijn, en nu nog verborgen is. Dat houdt in dat het lichaam wordt verheerlijkt. Wij wachten dus op de aanneming, dat wil zeggen de verlossing van het lichaam. De eerstelingen van de Geest lijken in te houden dat wat wij nu bezitten slechts een voorschot is op wat komen gaat, en wij die de eerstelingen van de Geest hebben, moeten juist daarom zuchten. De hoop die wij hebben op een toestand die zo verschillend is van de huidige, doet ons alleen maar meer zuchten over het huidige. Onze verlossing is in hoop, wat betreft het volle karakter ervan. Natuurlijk is er een verlossing waarvan we nu al kunnen zeggen dat God ons gered heeft.

Als het alleen een kwestie is van schuld en veroordeling, dan zijn we al volledig gered; maar verlossing wordt heel vaak op een heel andere manier bekeken dan dit, en het impliceert de bevrijding van het lichaam zelf en de vervulling van al Gods bedoelingen met betrekking tot ons. Wij zijn nu gered in hoop, maar dat betekent dat wij datgene waarop wij hopen niet voor ons hebben. Als we het aanschouwen, hoe kunnen we er dan nog op hopen? ‘Als wij hopen

op wat wij niet zien, dan wachten wij er met geduld op.' Hoe mooi is de gedachte dat deze hoop zo volmaakt is, dat er zo'n volledige zekerheid over bestaat, dat het niet hebben ervan alleen maar geduld in ons opwekt - geen twijfel, maar geduld! Alle menselijke hoop kan misschien teleurstellen, maar die hoop die God ons gegeven heeft is zo zeker alsof we hem al bezaten. Wij wachten met geduld, en het geduld zelf is een heilige discipline voor ons. Wij wachten op Zijn wil, maar alles wat Hij ons aan zekerheid kan geven is al van ons.

7. We hebben nu eindelijk, in dit deel, de Geest Zelf die in deze kreunende toestand treedt. De Geest voegt Zijn hulp bij onze zwakheid. In zo'n toestand van beproeving en verdriet wordt onze zwakheid volledig duidelijk, maar dat opent alleen maar meer het hart van God voor ons en wekt in ons een gezonde afhankelijkheid van Hem op bij elke stap op de weg. Merk daarom op dat in verband met de Geest die onze zwakheden helpt, het gebed datgene is waar de apostel bij stilstaat. Gebed is de uitdrukking van afhankelijkheid. Het is de uitdrukking van de plaats die wij bij God innemen. Het is ook de uitdrukking van ons vertrouwen in God, als het met recht gebed genoemd kan worden. Het gebed is dus, zo kan men zeggen, een groot deel van het christelijk leven, of liever, het is datgene wat zich met elk deel ervan verbindt.

Als de Heer ons in de bergrede een bijzonder voorbeeld wil geven van rechtvaardigheid naar God toe, illustreert Hij dit door het gebed; maar het gebed zelf openbaart onze zwakheid. We weten zelfs niet waarvoor we moeten bidden zoals het hoort. Hoe zalig te weten dat wij hier een goddelijke Voorbidder hebben; zoals wij Christus voor God hebben, zo hebben wij de Geest van God in ons, en Hij

doet voorbede voor ons volgens God. Het gebed dat Hij doet, is natuurlijk absoluut volgens God; maar zoals het in onze harten tot stand komt, kan het juist daarom gewoon een gekerm zijn dat niet begrijpelijk kan worden uitgesproken, - een wonderbaarlijk iets om te beseffen dat dit gekerm, dat het bewijs is van onze eigen zwakheid, niettemin de vrucht van de Geest in ons kan zijn; dat het in het oor van God begrijpelijk kan spreken, en in absolute overeenstemming met Zijn gedachten over ons. Wij weten niet waarvoor wij moeten bidden, en toch bidden wij; en God, die de harten doorzoekt, weet wat de gezindheid van de Geest is, hoe weinig wij het ook weten en blunderen.

‘Hij doet voorspraak voor de heiligen volgens God.’ Dat betekent niet simpelweg dat het Gods wil is dat Hij de voorbede doet, zoals onze gewone versie sommigen zou kunnen doen geloven, maar dat de voorbede zelf, als zijnde van Hem, noodzakelijkerwijs volledig in overeenstemming is met Zijn gedachte en karakter. Wij moeten echter niet veronderstellen, dat het gebed van de Geest slechts gekerm is. Het kreunen vergezelt het gebed en maakt deel uit van het gebed. ‘Met kreunen dat niet kan worden uitgesproken.’ Niettemin drukken deze kreunen als het ware toch datgene uit, wat hoger van karakter is dan de gebeden zelf, hoe intelligent ook. Onze intelligentie faalt om ze te begeleiden. Ze gaan verder dan dat. Maar als ze verder gaan, drukken ze des te meer de kracht van de Geest erin uit - van Hem die gekomen is om zijn hulp te voegen bij onze zwakheden, en ons te voeren langs de verlichte weg die naar God leidt.

Onderverdeling 5. (Rom. 8:28-39)

De zwakken met de sterken

De apostel besluit hier met de verzekering van het resultaat voor ons van zo met God te zijn, de zwakken met de sterken. Zijn doel wordt uitgevoerd in ons en met ons, en wie zal het weerleggen? Zo kan hij met de vrijmoedigheid die eenvoudig die van het geloof is, alles, het hele universum, uitdagen om dit doel te ontcrachten.

1. Het doel zelf wordt ons duidelijk voorgehouden. Christus staat er noodzakelijkerwijs voor, en dus de rechtvaardiging ervan, en de volle zekerheid dat het zal worden uitgevoerd. 'Wij weten dat voor hen die God liefhebben alle dingen medewerken ten goede, voor hen die geroepen zijn naar het doel.' Het heden is op de meest absolute wijze verbonden met de toekomst. Van Gods voorkennis van ons in de voorbije eeuwigheid tot de verwezenlijkte heerlijkheid van de toekomst is er een perfect verbonden keten van zegening, waarvan geen enkele schakel ooit kan worden verbroken. Het is Gods bedoeling dat Christus, Zijn Zoon, een Eerstgeborene zal zijn onder vele broeders. Hoe zalig om de genade te zien die noodzakelijkerwijs wordt geopenbaard wanneer Christus aldus op de voorgrond treedt! Het is hier dus niet de 'eniggeborene' waarover de apostel spreekt. De Zoon is dat; maar Hij is hier in menselijke gedaante, een 'Eerstgeborene', wat anderen impliceert, en dat wordt duidelijk uitgedrukt. Zo wordt Hij gevonden bij hen die Hij niet schaamt Zijn broeders te noemen. Gods doel omvat dus noodzakelijkerwijs deze. Als het zou falen wat betreft de broeders, zou het falen wat

betreft de Zoon van Zijn liefde. Zij zijn in Zijn gedachten met elkaar verbonden.

We hebben hier dus sterke woorden, woorden die vaak iets te sterk zijn voor het geloof van Zijn volk. ‘Wie Hij heeft gekend, heeft Hij ook voorbestemd om gelijkvormig te worden aan het beeld van zijn Zoon.’ Als Christus aan de ene kant het beeld van God zelf is, (en Hij alleen kan dat zijn in de werkelijkheid van alles wat er in besloten ligt), dan moeten wij gelijkvormig worden aan Zijn beeld. Dat is Gods doel met betrekking tot ons. Hij kan zeker niet zonder doel zijn, en als Hij het doel heeft, kan Hij niet zonder de kracht zijn om het uit te voeren. Welke troost zou er voor ons in het midden van zo’n wereld als deze zijn, als dat niet zo was? Als God geen doel had, of als Hij een doel had dat door de eigen wil van de mens opzij gezet kon worden? Hoe gezegend, als we Hemzelf kennen, als we beseffen dat Zijn wil slechts de uitdrukking is van Zijn volmaakte natuur, hoe gezegend dan om Zijn wil te zien in al zijn soevereiniteit!

We kunnen er ook zeker van zijn dat Hij alle krachten zal respecteren waarmee Hij zijn schepselen heeft toegerust. Hij zal niets geweld aandoen, maar terwijl dit zeker zo is, zal Hij elk deel van Zijn doel op de meest absolute wijze uitvoeren. Dit wordt hier duidelijk beweed. ‘Wie Hij voorbestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen; wie Hij geroepen heeft, die heeft Hij gerechtvaardigd; wie Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij verheerlijkt.’ Het is opmerkelijk dat hier één ding wordt weggelaten waarvan we misschien zouden verwachten dat het een voorname plaats zou hebben. Na de rechtvaardiging, zijn we gewend te zeggen, komt de heiliging, maar waar is de heiliging hier? We moeten inderdaad gelijkvormig worden aan het beeld van Zijn

Zoon, en dat, mag men zeggen, houdt het volledig in; maar in de keten van zegeningen die we nu bekijken, lijkt de heiliging, zeker met opzet, te zijn weggelaten; want juist hier verwarren we onszelf helaas met allerlei vragen. Wij maken van een voorwaarde, een twijfel; en de wetmatigheid die ons van nature eigen is, zal op elk mogelijk punt proberen binnen te dringen; maar tussen rechtvaardiging en heerlijkheid is hier absoluut geen ruimte voor haar om binnen te komen.

Merk op dat we beginnen met voorkennis. Niemand kan Hem dit ontzeggen. Hij kon niet scheppen, duidelijk, zonder de toekomst te kennen van wat Hij aan het scheppen was. Als Hij voorkennis had, dan kon Hij onmogelijk zonder wil zijn met betrekking tot de toekomst van wat Hij geschapen had. Voorbestemming volgt dus op voorkennis. Hij zal de dingen laten zijn volgens zijn eigen gedachten. Hieruit volgt onze roeping, die hier natuurlijk niet de algemene oproep van het evangelie is, geen oproep die überhaupt geweigerd kan worden, maar anderzijds de scheppende oproep, zoals God door de profeet zegt: 'Ik roep hen, zij staan tezamen op'; en, zoals we hier zien, degenen die geroepen zijn, worden gerechtvaardigd. Niemand valt af. De rechtvaardiging volgt op de oproep. Geïdentificeerd als ze is, en zoals we gezien hebben, met het leven dat daarop volgt, als men op deze manier geroepen is tot geestelijk leven, kan de rechtvaardiging daar nooit los van staan. Wij worden gerechtvaardigd vanaf het eerste ogenblik, met de eerste adem die wij uit het ware leven van God putten.

Merk dan op dat 'verheerlijkt' evenzeer in het verleden lijkt te worden geplaatst als 'gerechtvaardigd'. Het is de stijl van de profeten, - alles

beschouwd van Gods kant, en daarom, hoewel in feite te volbrengen, toch gezien alsof het al zo was. Als God datgene wat niet is, noemt alsof het zo is, is het bestaan ervan daardoor absoluut verzekerd. Dit is dan het doel, en Hij heeft al gezegd: 'Alle dingen werken samen ten goede', laten we dat niet vergeten, volgens dat doel. Als wij iets anders voor ogen hebben, is het geen wonder dat wij ons sterk afvragen hoe de dingen voor ons ten goede werken. Als wij niet in gedachten houden wat voor God aanwezig is, begrijpen wij niet wat Hij doet; voor de vervulling van Zijn doel kan geen enkel noodzakelijk ding ontbreken.

2. Als dit zo is, is de uitdaging waarmee de apostel afsluit natuurlijk toch eenvoudig: 'Wat zullen wij dan op deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?'. Wat Hij reeds gedaan heeft, is de verzekering dat Hij niets ongedaan zal laten. Hij heeft zijn Zoon niet gespaard, maar Hem overgeleverd voor ons allen. Gods heiligheid is volledig bevredigd en Gods liefde is niet teruggeschrokken voor datgene wat nodig is om haar bevrediging te geven. Als Hij Zijn Zoon niet gespaard heeft, 'hoe zal Hij dan niet ook met Hem ons alle dingen vrijelijk geven?' Een grenzeloze zegen daar, maar wat anders zou de liefde kunnen meten die Zijn Zoon heeft gegeven? Wat kan daar dan tegenop? 'Wie zal iets ten laste leggen van Gods uitverkorenen?' Zoals wij in de profeet zien, als Satan aan de rechterhand van Jozua staat, bekleed met vuile kleren, zijn zonden op hem, om hem te weerstaan, is het woord dat alles beslecht: God heeft verkozen een brandmerk uit het vuur te rukken.

Het is zeker een merk. Het was zeker iets om te verbranden. Als God verkiest het uit te trekken, wie zal hem dan afwijzen? Hoe volledig

wordt onze zondige toestand hierin gepasseerd, of liever, het wordt alleen maar meer het middel om de genade die voor ons binnenkomt te verheerlijken! Als God Zijn uitverkorenen heeft, wie zal hun dan iets ten laste leggen? Het is God zelf die rechtvaardigt. Wie zal dan veroordelen? Dat is het juiste verband tussen deze uitdrukkingen. God is de enige die het recht heeft om te rechtvaardigen. Hij zal het natuurlijk doen volgens de absolute gerechtigheid, ja, zoals deze brief ons heeft laten zien, Zijn eigenlijke gerechtigheid wordt getoond door het te doen, en in de hemel zullen zij die in Christus zijn zo worden gemaakt 'tot gerechtigheid van God in Hem'. Maar juist daarom is de zaak zeker. 'Wie zal veroordelen als God het is die rechtvaardigt?' Dan 'is het Christus die gestorven is, ja, liever nog, die is opgewekt en die aan de rechterhand van God is, die ook voor ons pleit.'

Wie zal ons dan scheiden van de liefde van Christus? De vraag spreekt voor zichzelf. Als vraag gesteld, is zij in de sterkste vorm gesteld. Het is een uitdaging, zoals reeds gezegd, dat wie of wat dan ook dit kan voortbrengen. Toch zijn er veel dingen die tegen ons schijnen te zijn. Zo dan, 'verdrukking of angst of vervolging of hongersnood of naaktheid of gevaar of zwaard?' kunnen deze het? Neen, dat is geschreven en waar van Gods heiligen van vroeger, over hen is geschreven: 'Om Uwentwil zijn wij de ganse dag ter dood gebracht, wij zijn gerekend als slachtschapen.' Kunnen wij deze lijdenden scheiden van Hem om wiens wil zij lijden? Neen, in al deze dingen overwinnen wij meer dan door Hem die ons heeft liefgehad. 'Overwinnen' op zichzelf is te weinig om het uit te drukken. Wij overwinnen meer dan; overwinnen in resultaat, overwinnen in het verdragen van het lijden zelf, dat niet kan zegevieren, tenzij om ons te zegenen en te verlichten. Christus, hoewel Hij afwezig lijkt, houdt

toezicht op alles in een liefde die de hele beker voor ons mengt, en elk ingrediënt is zegenrijk.

‘Want ik ben ervan overtuigd dat noch de dood, noch het leven, noch de engelen, noch de overheden, noch de tegenwoordige, noch de toekomstige dingen, noch de machten, noch de hoogte, noch de diepte, noch enig ander schepsel,’ - al deze dingen zijn schepselen. Het mag een veelzijdig ogende verzameling zijn, maar hij wil alles samenvatten wat maar denkbaar is. Niets zal ons dus kunnen scheiden van de liefde van God, die in Christus Jezus, onze Heer, een volmaakte titel heeft gevonden voor haar uitdrukking, en die in Hem, zoals wij naar Hem kijken, reeds een volmaakte uitdrukking heeft gevonden. Christus Jezus, onze Heer, de Mens Christus Jezus, toont ons reeds God met de mens in de volstrekt mogelijke en absoluut onveranderlijke zegen.

Afdeling 3. (Rom. 9 - 11)

Israëls bijzondere beloften, hoe en wanneer ze vervuld worden

De genade van het evangelie is nu gedragen tot haar uitkomst in heerlijkheid. Het leerstellige van de brief is tot zover afgesloten; maar we moeten nog zien wat dit alles betekent voor Israël en de speciale beloften die God aan haar gegeven heeft. De zonde van de mens in het algemeen en van Israël, mogen we in het bijzonder zeggen, is volledig bewezen. 'Er is geen verschil, allen hebben gezondigd en komen te kort voor de heerlijkheid van God;' maar dat heeft geen enkele invloed op de kwestie van de trouw van God aan Zijn eigen Woord. Laat de mens zijn wat hij wil; als God gesproken heeft, zal Hij zeker vervullen wat Hij beloofd heeft, en hier moeten we bedenken dat de belofte aan Abraham een heel andere was dan de voorwaardelijke van de wet.

De belofte aan Abraham was inderdaad helemaal niet rechtstreeks aan de natie gericht, en daarom kon de stand of de val van de natie er geen invloed op hebben. Het was absolute genade in zijn aard, en zoals we zien in het vijftiende hoofdstuk van Genesis, als beproeving en lijden, als de oven zowel als de lamp nodig waren, omvatte het verbond beide, om het doel van God uit te werken. Toen de wet binnenkwam, was dat bij wijze van uitzondering, zoals de apostel zegt: 'Zij kwam langs de weg binnen', en met het doel, niet om Israëls aanspraak op de erfenis op een nieuw fundament te plaatsen, maar werkelijk om aan te tonen dat niets anders dan absolute genade

het fundament kon zijn van zulke beloften als de hare. De wet was de bediening van dood en veroordeling, zoals we ten volle hebben gezien, en als de erfenis van de wet was, zoals de apostel ons daarna vertelt, was zij niet meer van de belofte. Wet en belofte staan in absolute tegenstelling, in tegenspraak, kan men zeggen, met elkaar. Israël koos voor de wet, en gaf daarom, voor zover zij dat kon, de genade op waarin God in feite tot nu toe met haar had gehandeld, om de beloning van haar eigen woestijn aan te nemen.

Zij vond dit in resultaat; en het was vanaf het begin te zien dat het vreselijk tegen haar zou zijn. Het nieuwe verbond, dat nog vervuld moet worden, voorziet in de vervulling van het Abrahamitische verbond, maar aan een volk dat gezondigd heeft, en uitdrukkelijk met het oog op hun zonden; maar het is opnieuw absolute genade. Het is allemaal Gods 'Ik wil', niet het wettige 'Gij zult'. Deze onvoorwaardelijke beloften moeten dus vervuld worden. De profeten vullen ze in en tonen ons Israël bij hun bekering als een natie die niet verloren is te midden van de heidenen, maar integendeel het centrum van de goddelijke heerschappij over de aarde en in bijzondere nabijheid van de goddelijke Koning. De beloften van het Oude Testament hebben niets te maken met de hemel, geen gedachte dat iemand daarheen gaat. Zij hebben betrekking op de aarde; en hier impliceert de zegen voor de aarde noodzakelijkerwijs de zegen voor Israël. Jesaja bevestigt de eeuwigheid van hun zaad en naam, niet alleen voor het millennium, maar 'zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde,' zegt God 'die Ik zal maken, voor Mijn aangezicht zullen blijven, zo zal haar zaad en haar naam blijven.'

Israëls aparte bestaan, en zoals het impliciet is, aparte voorrecht, blijft dus eeuwig. Er is geen ontkomen aan, behalve in de uiterste verwarring waarin zovelen verkeren, tussen het aardse volk en het hemelse, Israël en de Gemeente. Als we de Schrift alleen maar lezen met de eenvoud die daarbij hoort, als we alleen maar toestaan dat God precies meent wat Hij zegt, zal het geen enkele moeite kosten om te ontdekken dat Israëls beloften blijven bestaan, ondanks alles wat er schijnbaar is gekomen om ze opzij te zetten, en dat (voor een tijd,) in feite ook heeft gedaan.

Onderverdeling 1. (Rom. 9)

De verkiezing van genade

Het eerste deel van wat we hier vinden toont ons Israël als de uitverkorenen van God, maar uitverkiezing betekent noodzakelijkerwijs genade. Het is God die uit zichzelf en zonder aanspraak van de mens in genade handelt. Zo kunnen we er zeker van zijn dat we, juist in de manier waarop het wordt uitgevoerd, de manifestatie hiervan zullen hebben. De mens zal nooit het feit van Gods verkiezing kunnen gebruiken om zichzelf de eer toe te kennen of om een vleselijke aanspraak te maken.

1. Maar, in de eerste plaats, voordat de apostel hiertoe overgaat, bevestigt hij op de sterkste manier zijn verdriet over en toegewijde liefde voor Israël. Hij had niet achter Mozes gestaan in zijn verlangen, als het mogelijk was, zich op te offeren voor de zegen van het volk. ‘Hij had gewenst’ (het is niet alsof het inderdaad iets was dat bewust

kon worden vermaakt of iets dat op zichzelf mogelijk werd geacht om te worden gerealiseerd) dat hijzelf 'van Christus vervloekt was vanwege zijn broeders, zijn bloedverwanten naar het vlees.' Hij zegt niet: 'Ik zou kunnen wensen.' Het was gewoon een onberekenbaar, onredelijk verlangen, zo u wilt, naar hun zegen. Het was de kwelling van een ziel die buiten zichzelf stond bij de gedachte aan hun verlies van alles wat God hen eigen had gemaakt. Hij toont ons daarop de grond van hun genegenheid voor hem, een volk dat verbonden is met de hele geschiedenis van Gods handelen met de mens tot nu toe. Aan hen, zo zegt hij, behoren de aanneming en de heerlijkheid en de verbonden en het geven van de wet en de dienst van God en de beloften. Tot hen behoren de vaders, en ook Christus, wat het vlees betreft, maar Hij is veel meer dan wat dit inhoudt: Hij is 'boven alles, God gezegend in eeuwigheid'.

Laten we deze afzonderlijk bekijken. Allereerst moeten wij de aanneming van Israël niet verwarren met wat wij in het christendom kennen. Het is het bijzondere voorrecht van de christelijke bedeling, zoals wij die noemen, dat wij beiden de aanneming hebben, de openlijke erkenning dat wij zonen van God zijn, en de Geest der aanneming om dit te bezegelen en te openbaren. Israël had niets van dit alles. Nationaal kon Israël inderdaad Gods zoon worden genoemd, en, in relatie tot de volken op aarde, Zijn eerstgeborene, want de zegen van Israël impliceert ook de zegen van de volken op aarde, - de eerstgeborene impliceert de later geboren. Het karakter hiervan is echter geheel anders dan dat van de christelijke adoptie. 'U alleen heb Ik gekend,' zegt de Heer, 'van alle geslachten der aarde.' Zij waren nog steeds een familie van de aarde en zijn dat nooit meer geweest.

Hun aanneming bevestigt in het geheel niet de zaligheid van één enkele ziel onder hen, noch de geestelijke relatie tot God van iemand. Nationaal mogen zij God Vader noemen, en Hij zegt: 'Ik ben een Vader voor Israël', maar het feit zelf dat Hij dat zegt, impliceert, zoals de apostel ons zegt, dat op het moment dat Hij het zegt, de ware kinderen van God in het buitenland verspreid zijn. God bezit zijn kinderen niet als zodanig. Het bezitten van de natie staat hiermee in duidelijke tegenstelling. In de komende tijd, zoals wij weten, zal Israël een geheel heilige natie zijn, maar tot de tijd waarin de apostel schrijft, tot de tijd waarin wij ons nu bevinden, is de toestand van de natie een heel andere geweest dan deze. De aanneming, zoals we gezien hebben, is een aanneming van een familie van aarde en voor aardse voorrechten en zegeningen.

Vervolgens hebben we de heerlijkheid; en hier is het duidelijk dat we moeten denken aan datgene wat in het midden van hen woonde, hun bijzondere voorrecht, de tegenwoordigheid van God, hetzij in de tabernakel of in de tempel, een tegenwoordigheid die onder geen ander volk werd geopenbaard.

Ten derde, de verbonden behoorden alle toe aan Israël. Er was geen verbond met de heidenen, behalve dat Abraham uiteindelijk een zegen zou zijn voor alle geslachten op aarde. Indirect komen zij daarin voor; maar, zoals uitdrukkelijk aan hen gemaakt, was er geen verbond, en ook met betrekking tot onszelf, christenen als wij zijn, en in de volheid van een zegen waarvan Israël niets kon weten, is het nieuwe verbond nog steeds niet met ons gemaakt, maar aan ons bediend, - een heel andere zaak. Het fundament is gelegd, zoals de Heer het noemt wanneer Hij zijn herdenkingsfeest instelt. De beker

was de beker van het nieuwe verbond in Zijn bloed. De grondslag van alle zegen ligt, zoals wij weten, in het kruis, en dus kunnen de bepalingen van het verbond, als Israël voor de tijd, of, wat de massa betreft, Gods genade heeft verworpen, niettemin ver en wijd worden bediend, en dat is wat wij duidelijk hebben in het Nieuwe Testament. De verbonden behoorden toen alleen toe aan Israël.

Dan hebben we het geven van de wet; en hier worden de ‘tien woorden’, zoals ze worden genoemd, de tien geboden, uitdrukkelijk verklaard als een verbond met Israël. De les van de wet was voor allen, de overtuiging van menselijke ongerechtigheid was de overtuiging van de hele wereld; maar de wet zelf, die in feite een van Israëls verbonden was, was uitdrukkelijk en uitsluitend van henzelf.

Vervolgens hebben we de dienst, de rituele dienst die God in Israël heeft ingesteld. Hij heeft nog nooit een andere ingesteld. Hij heeft ons weliswaar in de plaats van aanbidders gebracht en ons de Geest gegeven, opdat wij op een aanvaardbare wijze en in de nabijheid die de goddelijke genade ons heeft geschonken, zouden aanbidden; maar juist daarom is een ritueel niet datgene wat God voor ons heeft ingesteld. Wij hebben niets dat ook maar in de buurt komt van het boek der Psalmen. De vreugde waarmee God ons hart heeft vervuld en de waarheid die Hij ons eigen heeft gemaakt, stellen ons in staat alle zegeningen te gebruiken die we daar of elders vinden. Wij zijn ‘gezegend met alle geestelijke zegeningen’ in Christus, en daarom kunnen wij alles wat een ‘geestelijke zegen’ genoemd kan worden, vrijelijk als de onze opeisen. Als God tegen Jozua zegt: ‘Ik zal u nooit verlaten, noch u in de steek laten’, verzekert de apostel ons, dat wij daarop aanspraak kunnen maken; hoewel, als er al een belofte

zou zijn die misschien als speciaal voor het individu kan worden beschouwd, dan zou het die zijn. Maar alle geestelijke zegeningen zijn van ons. Dat ontnemt ze niet in het minst aan hen aan wie ze gedaan zijn. Het ontnemt Israël geen deel van haar erfenis of van haar voorrechten. God is gewoon dezelfde God voor ons, alleen meer volledig gekend, en daarom in grotere volheid van zegen voor ons. Het grotere omvat het mindere, en de zegeningen waarover in het hele Oude Testament gesproken wordt, voor zover het geestelijke zegeningen zijn, zijn daarom volledig de onze.

Wij zouden een groot dienstboek nodig hebben om ze goed te kunnen verwoorden, maar in feite zou iets dergelijks in strijd zijn met wat wij als onze bijzondere zegen hebben, namelijk de aanwezigheid van de Geest van God onder ons. Moeten wij Hem woorden in de mond leggen? Hij is bij ons, zoals we gezien hebben, om zelfs die gebeden volledig tot uitdrukking te brengen, die misschien alleen door een kreun worden uitgedrukt, maar het is een intelligente kreun in de oren van God; maar de dienst van God, de rituele dienst, was alleen van Israël.

Dan hebben we de beloften; en deze worden op dezelfde absolute manier opgeëist voor Israël. Het is natuurlijk duidelijk dat de beloften van het Oude Testament worden bedoeld, die welke iedereen in de tijd van de apostel zou herkennen als de beloften. De christelijke waren nog een mysterie, - en de apostel laat ons zien wat daarmee wordt bedoeld, namelijk dat het dingen waren die voor eeuwen en generaties verborgen waren en nu aan de heiligen openbaar zijn gemaakt. Dus het nieuwe verbond zelf, zoals het duidelijkst zou moeten zijn, als we de voorwaarden ervan beschouwen, omvat niet

en kan niet de volheid van onze zegen omvatten. De dienaren van Christus zijn ‘rentmeesters van de verborgenheden Gods’ (1 Kor. 4:1). Wat kenmerkend is voor het christendom is juist datgene wat zelfs het nieuwe verbond zelf te boven gaat, - het geopende heiligdom zelfs niet, maar het is hier niet de plaats om verder te kijken.

‘De vaderen’ stellen ons de eerbiedwaardige vormen voor die wij in de oudtestamentische geschiedenis kennen; maar Christus behoort, wat het vlees betreft, ook tot Israël; dat wil zeggen, Hij kwam uit hen; terwijl tegelijkertijd hier zorgvuldig wordt bewaakt dat er in Hem datgene was wat noodzakelijkerwijs Zijn mannelijkheid van veel diepere betekenis maakte dan kon worden geïmpliceerd in het feit van Zijn komst uit Israël. De titel die Hij in dit verband voortdurend met betrekking tot Zichzelf gebruikt is die van Zoon des mensen. Israël kon in deze zin geen exclusieve titel voor Hem hebben, en in feite zelfs geen speciale titel. Hij is natuurlijk veel meer dan Mens, Eén over allen, ‘God gezegend tot in eeuwigheid’. De uitgesproken kracht hiervan is door velen en op verschillende manieren terzijde geschoven, wat hier niet behandeld hoeft te worden. De woorden zoals wij ze in onze versie hebben, drukken het origineel perfect uit, en bevestigen op de sterkste manier dat Christus God is in de hoogste betekenis, de God die over allen is. Dat is niet in het minst in strijd met de hoogste titel van de Vader, maar verzekert ons dat Christus één is met de Vader zelf, op dezelfde wijze, oppermachtig.

Dit alles behoort, zegt de apostel, tot dat Israël, zijn bloedverwanten naar het vlees; daarmee wordt uitdrukkelijk elke geestelijke toepassing, zogenaamd, op de christelijke Gemeente afgesneden. Het behoort nog steeds tot, en kan niet van hen worden afgenomen,

niettegenstaande hun huidige toestand, die zo lang bestaat. God is sterk en geduldig.

Dit is dus het volk waarover de apostel rouwt, en geen wonder. Hoe is het mogelijk dat wij Israëls aanspraak op de meest liefdevolle herinnering vergeten? Maar als zij hebben gefaald en, wat de massa betreft, voor het ogenblik terzijde zijn geschoven, dan heeft het woord van God daardoor niet gefaald. 'Allen die van Israël zijn', zegt de apostel, 'zijn daarom niet' Israël. Een volk in het vlees, er waren onder hen (verstrooid door het systeem, zoals reeds gezegd,) de ware kinderen van God; maar ook buiten Israël waren kinderen van God, zoals wij weten. Het behoren tot de natie kon niemand die God zocht, van de zegen daarvan beroven; en anderzijds kon het behoren tot Israël geen zegen geven aan hen wier rug werkelijk naar Hem toe was. Maar God had er uitdrukkelijk voor gezorgd om in de geschiedenis die zij in handen hadden, te laten zien dat het zaad van Abraham niet, zoals zij voortdurend veronderstelden, louter het zaad naar het vlees was.

Zij waren niet noodzakelijkerwijs de kinderen van Abraham in de eigenlijke zin van het woord. Zo wijst de geschiedenis zelf uit, en vanaf het begin, dat in Isaak het zaad genoemd zal worden. Ismaël was wat dat betreft evenzeer een kind van Abraham als Izaäk, maar Ismaël wordt niet gerekend tot het zaad, zoals Izaäk. Dat hij het kind van de slavin was, lijkt misschien een verklaring daarvoor; daarom is er een ander geval, en een duidelijker, dat God overvloedig heeft getracht ons duidelijk te maken. Jacob, de jongste, was in dit geval de uitverkorene van God, en niet Ezau. Toch waren zij beiden kinderen van Rebecca; naar het vlees hadden zij beiden een gelijke titel, zo niet

die van Ezaü, maar hier spreekt God Zelf zich op de meest volledige wijze uit. Voordat de kinderen waren geboren, voordat een van hen iets had gedaan, goed of slecht, zegt God: 'De oudste zal de jongste dienen.'

Hij baseert dit niet op hun gedrag. Hij bevestigt eenvoudig dat het Zijn wil is, en dus als Israëel wil volhouden dat het zaad van Abraham naar het vlees rechten heeft die op het vlees zijn gebaseerd, moeten zij de Ismaëlieten enerzijds en de Edomieten anderzijds tot deze rechten toelaten; dat de verkiezing uit genade is, dat wil zeggen uit Gods wil alleen, staat vast door de geschiedenis. Maar laten we hier bedenken dat op het moment dat we spreken van Gods wil, het niet slechts, zoals we zeggen, een willekeurig iets is. In Gods wil spreekt Zijn hele natuur. U kunt nergens de wil van God uitgedrukt vinden waarin u niet ook Zijn karakter uitgedrukt vindt. In feite, waar dit op de meest volledige manier tot uiting komt, juist daar mogen we de volste en heerlijkste manifestatie verwachten van wat God is. Wij mogen dit nooit uit het oog verliezen wanneer wij spreken over de absolute wil van God.

Gods liefde is vrij: wanneer Hij zijn volk in Maleachi de liefde bepleit die Hij aan Jakob had betoond, gebruikt Hij de naam die hen herinnert aan het natuurlijke karakter van hun vader, dat ook op zijn nakomelingen rustte, voordat de goddelijke genade hem tot Israëel had gemaakt. Deze namen worden gebruikt overeenkomstig hun verschillende betekenis, in toepassing op zijn zaad, zoals men opvallend kan zien in de profetie van Balaam. Hier wordt er op passende wijze op gewezen hoe weinig de 'worm Jakob' de goddelijke liefde had verdiend. Als Hij daarentegen moet zeggen: 'Ik haatte

Ezau', dan geeft Hij zorgvuldig de slechtheid van hun kant aan die Zijn toorn tegen hen had opgeroepen. 'Zij zullen hen de grens van de goddeloosheid noemen, en het volk tegen wie de Heer eeuwig verontwaardigd is.' Dit was niet, zoals in het vorige geval, voordat de kinderen waren geboren, of goed of kwaad hadden gedaan; en de vrije liefde van goddelijke genade heeft geen overeenkomstige vrije haat, maar lankmoedig geduld jegens de schepselen die Hij had gemaakt. 'Ezau heb ik gehaat' werd gezegd aan het einde van het Oude Testament, na een lange beproeving die zich over vele eeuwen uitstreckte.

2. Maar hier wordt onmiddellijk een vraag opgeworpen door de mensen. Is dit gerechtigheid? Het was juist de vraag die de wet die zij hadden voor hen moest oplossen en die zij ook daadwerkelijk oplost, namelijk dat de mens er geen heeft; dat hij daarom op dat punt niets van God kan eisen. Als God hem geheel van de zegen heeft afgezonderd, is er geen sprake van gerechtigheid in God. Als we zo over gerechtigheid spreken, gaan we voorbij aan onze eigen toestand. De apostel beroept zich hiervoor op de geschiedenis. Toen zij bij Horeb het gouden kalf maakten, was alles voorbij wat die generatie betrof. God trekt zich terug in zichzelf. Hij zegt: 'Ik zal Mij ontfermen over wie Mij ontfermen wil en Ik zal Mij ontfermen over wie Mij ontfermen wil.' Alleen op deze grond kan Hij hen weer opnemen. Het Israël van Paulus' tijd had dus in feite zijn bestaan te danken aan deze barmhartige wil van God.

Het geval van Farao is een ander waar de mensen veel over spreken. God zegt over Farao: 'Met ditzelfde doel heb Ik u verheven, opdat Ik in u Mijn macht zou tonen en Mijn Naam op de gehele aarde

zou worden verklaard.’ Maar wat bedoelt Hij daarmee? Als God Zijn Naam gaat verklaren, met welk doel is dat dan? Toen God aldus Farao deed opstaan, was de hele wereld verzonken in afgoderij. Farao was het hoofd van waarschijnlijk de meest afgodische natie op aarde. Hij bevond zich ook op een plaats waar datgene wat hem werd aangedaan, de openbaring van Gods soevereine macht in zijn geval, zich wijd en zijd onder de volkeren zou verspreiden. Was er geen goedheid zichtbaar in dat feit zelf, dat ‘tegen alle goden van Egypte’ Hij het oordeel uitvoerde? Wij vinden dat het inderdaad sprak, en het lied van Israëel bij de Rode. Zee laat zien wat het effect was onder de naties. Niet dat zij daardoor tot God werden gebracht; niet noodzakelijk dat iemand dat deed. Daar hebben we geen kennis van. Maar in het geval van Rachab, ongetwijfeld aangevuld met andere getuigenissen, zien we hoeveel het teweegbracht.

Dus, als God Farao oprichtte en hem tot een monument van Zijn oordeel maakte, was het toch barmhartigheid die hem zo maakte, en die barmhartigheid was getoond met betrekking tot Farao zelf, zoals het heel gemakkelijk te zien is. Nee, de verharding van Farao’s hart werd grotendeels veroorzaakt door de barmhartigheid die hem werd getoond. ‘Omdat het oordeel niet snel wordt uitgevoerd tegen een slecht werk, daarom is het hart van de mensenkinderen in hen vastberaden om kwaad te doen.’ Maar zal God dan geen barmhartigheid tonen? Hij toont het, telkens weer, door het dreigende of teweeggebrachte oordeel in het gemak van Farao weg te nemen, en wanneer de koning verlichting vindt van datgene wat hem op dat moment angst aanjoeg, verhardt zijn hart zich tegen God. Men zou kunnen zeggen, dat ons gezegd wordt, dat het God was, die het verhardde; zeker niet door een gebruik van zijn macht om dit

te doen. Het was veeleer de barmhartigheid zelf die werd getoond, waardoor de verharding tot stand kwam, en zo blijft Gods goedheid doorlopend bestaan, wat ook het effect mag zijn op een menselijk hart dat zich tegen Hem verzet.¹³ De zon die het ijs smelt, kan de klei verharden. Het is dezelfde zon die beide doet. Dus, hoewel het waar is dat ‘aan wie Hij wil toont Hij barmhartigheid, en wie Hij wil verhardt Hij’, en hoewel wij misschien weinig in staat zijn om het mysterie van Gods wegen hierin tot in detail te volgen, zijn wij in het geheel niet geroepen om Hem te rechtvaardigen. De dag zal komen waarop alles ten volle zal blijken; en dan zal Hij ‘gerechtvaardigd zijn in het oordeel en duidelijk wanneer Hij geoordeeld wordt.’

3. Vervolgens wordt ons gezegd dat God zich in al deze dingen, zowel in het oordeel als in de genade, openbaart. De apostel berispt inderdaad allereerst de gedachte dat een mens tegen God zou antwoorden, wat God ook moge behagen. Zo’n antwoord moet noodzakelijkerwijs tevergeefs zijn. Als iemand erin zou slagen zijn zaak tegen Hem op te zetten, wat zou dat dan zijn? Het zou de ondergang van alles zijn. Stel je voor dat je zou kunnen aantonen dat God niet de rechtvaardige, heilige, genadige God is die Hij is! Denk aan de ramp die dat overal zou veroorzaken. Zodra wij over God spreken, moeten wij stil zijn

13 Er worden drie uitdrukkingen gebruikt om de verharding van Farao’s hart te beschrijven: ‘Farao verhardde zijn hart’; ‘God verhardde Farao’s hart’; ‘Farao’s hart was verhard.’ We hebben in deze de verantwoordelijke persoon, Farao, die zijn hart verhardt tegen de barmhartigheid en het oordeel van God; vervolgens waren Gods daden van barmhartigheid en oordeel de Zijne, en door deze, in goddelijke verdraagzaamheid, werd het hart van de koppige koning volledig geopenbaard. Het was de rechterlijke verharding die dus als een goddelijke toebrenging kan worden beschouwd, zoals bij Israël in Jes. 6. Tenslotte wordt gekeken naar de omstandigheden die het effect hadden; het resultaat wordt eenvoudigweg genoemd. - S.R.

en weten dat Hij God is. Als Hij de pottenbakker is, heeft Hij macht over de vaten om het ene vat tot eer en het andere tot oneer te maken. Wie zal Hem dat ontzeggen?

Hoe Hij Zijn macht zal gebruiken is een andere zaak. Hij zegt nooit dat Hij vaten maakt om te onteren. Als de apostel namelijk komt tot het verschillende karakter van vaten, laat hij ons zien dat als God van plan was Zijn toorn te tonen en Zijn macht bekend te maken, Hij dat deed, zoals in het geval van Farao, terwijl Hij ‘met veel lang lijden de vaten des toorns, geschikt tot verderf, verdroeg’. Dat was precies Farao’s geval; maar hij zegt nooit dat God de vaten maakte tot vernietiging. Aan de andere kant, als Hij de rijkdom van Zijn heerlijkheid over de vaten van barmhartigheid bekend wil maken, voegt Hij er zorgvuldig aan toe: ‘Die Hij tevoren tot heerlijkheid bereid had.’¹⁴ Gods ingrijpen in het ene geval wordt even zorgvuldig opgemerkt als het in het andere geval positief afwezig is, en dit is het karakter van al Zijn wegen; Zijn toorn moet bekend gemaakt worden, en Zijn macht. De noodzaak daarvan in een wereld als de onze zou duidelijk moeten zijn.

Gods oordelen hebben dus een karakter van barmhartigheid dat we nooit mogen vergeten in verband daarmee, maar als Hij naar buiten komt in datgene wat Zijn wil het meest volledig uitdrukt, zoals bijvoorbeeld de verkiezing, dan vinden we daarin heel Zijn hart

14 Evenzo spreekt onze Heer bij het oordeel over de volkeren in Matt. 25 tot degenen aan de rechterzijde van ‘het Koninkrijk dat voor u bereid is vanaf de grondlegging der wereld’, maar degenen aan de linkerzijde stuurt Hij naar ‘het eeuwige vuur dat bereid is’ - niet voor hen, maar ‘voor de duivel en zijn engelen’. Dat iemand gered wordt is alleen te danken aan genade, maar de mens kan God niet de schuld geven van degenen die verloren gaan. - S.R.

overgebracht. Als verkiezing uit genade is, dan is genade datgene wat wij op de meest volledige wijze aan God moeten toeschrijven. ‘Wij,’ zegt de apostel, zijn daar een voorbeeld van: ‘Wij, die Hij niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen heeft geroepen.’ Wij staan op dezelfde grond, en zo komt het dat de apostel hier Hosea aanhaalt in twee passages die duidelijk alleen op Israël van toepassing zijn: ‘Ik zal hen Mijn volk noemen dat Mijn volk niet was, en haar geliefde die niet geliefd was;’ en nogmaals: ‘Het zal geschieden dat in de plaats waar tot hen gezegd is: Gij zijt Mijn volk niet, daar zullen zij de zonen van de levende God genoemd worden.’ Beide passages verwijzen, zoals ik al zei, naar Gods bedoelingen met betrekking tot Israël in de komende tijd, maar als principe laten zij evenzeer zien hoe Hij handelt en hoe Hij een titel heeft om te handelen in Zijn huidige genade. De mensen uit de heidenen, die niet Zijn volk waren, roept Hij Zijn volk; en waar Hij tot hen gezegd had: ‘Gij zijt niet Mijn volk,’ daar worden zij nu van Hem Zijn kinderen genoemd. De apostel zegt niet dat dit een exacte vervulling is van Hosea’s woorden. Het is een vervulling in principe, en dat is alles wat zijn citaat impliceert.

4. Genade is dan in feite Israëls enige hoop, en hier is alles al verklaard en haar eigen zonden door de profeten. Jesaja roept over Israël: ‘Al is het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, een overblijfsel zal gered worden.’ Het zal slechts een overblijfsel zijn uit velen, en dit geldt voor de nog niet gekomen tijd, wanneer ‘Hij het werk zal voleindigen en afsnijden in gerechtigheid,’ wanneer Hij een kort werk maakt op de aarde. In het vierde hoofdstuk van zijn profetie heeft Jesaja ons laten zien hoe dit zal worden uitgevoerd en hoe de natie eindelijk een heilige natie zal worden, wanneer ‘het

zal geschieden dat wie in Sion overblijft, en wie in Jeruzalem blijft, heilig zal worden genoemd, ja, een ieder die geschreven staat onder de levenden in Jeruzalem; wanneer de Here het vuil van de dochters van Sion zal hebben afgewassen, en het bloed van Jeruzalem uit het midden daarvan zal hebben gezuiverd door de geest van het oordeel en door de geest van het branden.’

Het is de tijd waarvan Hij opnieuw zegt: ‘Wanneer Gods oordelen op de aarde zijn, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren’; en dit beginsel geldt ook voor Israël. Het oordeel moet zijn werk doen, maar opdat eindelijk de genade zich kan openbaren. Maar zo zal, in tegenstelling tot de trotse verwachting van zegen van God als geheel, slechts een overblijfsel overblijven om ervan te genieten. Het overblijfsel van die tijd zal de natie voor God worden. Hij citeert een ander getuigenis van dezelfde profeet, dat ‘tenzij de Here der heerscharen ons een zaad had nagelaten, wij als Sodom waren geweest en als Gomorra waren geworden.’ Het oordeel over de steden van de vlakte zou hun oordeel zijn, tenzij goddelijke genade een verschil had gemaakt.

5. Maar als er geen ontsnapping was, behalve in Gods loutere barmhartigheid, van zulk een uitkomst wat Israël betreft, kan er een duidelijke reden gegeven worden voor de verwerping van de velen die nu plaatsvond, hoewel het juist in die tijd was dat Israël, zoals wij weten, hun ijver voor de wet, in zekere zin dus voor de gerechtigheid, manifesteerde. Hoe vreemd is het dat terwijl de heidenen, grotendeels mensen die nooit naar gerechtigheid hadden gestreefd, die louter zondaars van de heidenen waren, de gerechtigheid bereikten als gelovigen in Christus, Israël, dat de wet van de gerechtigheid

nastreefde, die niet bereikte; maar waarom? Omdat zij het door de wet zochten, op de wijze waarop het volstrekt onmogelijk was ooit te vinden wat zij zochten.

Dit is ons reeds getoond, telkens weer. Zij verwierpen duidelijk Gods beginsel van geloof, en zo struikelden zij over de Steen des aanstoets, - Christus is in Zijn genade laag genoeg gekomen om over te struikelen, in die vernedering die de uitdrukking was van Zijn volmaakte genade, evenals van de behoefte waarin die genade moest voorzien. Het was precies datgene wat in hun toestand een struikelblok voor hen werd, en God had verklaard dat dit zo zou zijn. Hij zou in Sion een 'steen des aanstoets en rots der ergenis' plaatsen. De volheid van Gods liefde, in Hem tentoongesteld, kon niet anders zijn voor mensen die vervuld waren van de farizeïsche eigengerechtigheid die de natie kenmerkte. Zij kenden hun behoefte niet en daarom werd juist de goedheid die in die behoefte voorzag - genade - verworpen, omdat het genade was: hoe lager zij was gekomen om de mensen te dienen, hoe meer grond zij in hun denken hadden om haar te verwerpen.

Onderverdeling 2. (Rom. 10)

De tegenstelling tussen de wet en het geloof van het evangelie

De tegenstelling wordt nu getrokken tussen de wet en het geloof van het evangelie. Dit schijnt voldoende besproken te zijn; maar de wet is zo grondig naar de geest van de mens, dat het inderdaad moeilijk is om daarvan te scheiden. Na alle behandeling ervan in deze brief zullen we in die aan de Galaten ontdekken hoe de ziel, zelfs die geleerd heeft

zich te verheugen in de genade van het evangelie, nog steeds kan terugvallen op wat het volledige tegendeel daarvan is, en we zullen de kwestie van deze tegenstelling daar opnieuw moeten behandelen, zij het vanuit een ander gezichtspunt dan dat wat we nu hebben. Maar het woord 'redding', in de zin waarin het evangelie ons dat heeft doen kennen, wordt niet gevonden in verband met de wet, die in het beste geval de goddeloze mens opdraagt zichzelf te redden, en dat door zich af te keren van zijn goddeloosheid en te doen wat wettig en goed is, iets wat in heel zijn verleden onuitvoerbaar is gebleken.

1. Hier is het voor de redding van Israël dat de apostel verlangt en bidt. Hij getuigt dat zij een ijver voor God hebben, iets wat ons herinnert aan het verschrikkelijke feit dat er een weg is die een mens recht schijnt, terwijl het einde toch de weg van de dood kan zijn. Dit is iets wat de mensen graag zouden vergeten. De open wegen des doods zijn er genoeg, en iedereen erkent dat men niet in de hemel komt door dronkenschap of geweld; maar dat er een weg is die een mens recht schijnt en waarin hij dus volkomen oprecht kan zijn, maar waarvan het resultaat toch de weg des doods blijkt te zijn, dat is inderdaad een schokkende zaak om onder ogen te zien. Laat iedereen daarom bedenken dat de 'brede weg die naar het verderf leidt, en velen zijn het die die weg inslaan', niet noodzakelijkerwijs een weg van openlijke slechtheid is; integendeel, hoewel het zondige zelf inderdaad en noodzakelijkerwijs tegen God is, is het rechtvaardige zelf een algemenere en ergere tegenstander.

De tollenaars en zondaars volgden Christus. De Farizeeën en godsdienstige mensen konden niet in Hem geloven. De apostel herinnert ons er hier aan, dat de hele inspanning van het hart,

die kenmerkend is voor Israël, was om hun eigen gerechtigheid te vestigen, en dus werd de gerechtigheid van God genegeerd. De inspanning bewijst dat de mensen zich niet gemeten hebben in de tegenwoordigheid van God. Christus wordt nu verkondigd tot gerechtigheid 'voor een ieder die gelooft', en dat is het tegenovergestelde van de wet. De wet zegt: 'Die doet'; het evangelie zegt: 'Die hoort'. 'Christus is het einde van de wet,' vervangt en stelt haar terzijde, en brengt een totaal contrasterend principe in.

2. Het contrast met leven door te doen is duidelijk. Dat is geen geloof, noch is het verlossing. Voor de rechtvaardigheid van het geloof citeert de apostel echter, op wat velen een zeer vreemde manier lijken, ook Mozes. Hij zet duidelijk in zijn woorden wat niet in Mozes staat; en de taal van Deuteronomium 30, die hij gebruikt, spreekt zonder twijfel over de wet zelf. 'Dit gebod dat ik u heden gebied' kan niets anders zijn dan dit. Van dit gebod zegt Mozes: 'Het is voor u niet verborgen, noch is het ver weg; het is niet in de hemel, opdat gij zoudt zeggen: Wie zal voor ons naar de hemel opstijgen om het tot ons te brengen, opdat wij het horen en doen; noch is het voorbij de zee, opdat gij zoudt zeggen: Wie zal voor ons over de zee gaan om het tot ons te brengen, opdat wij het horen en doen; maar het woord is u zeer nabij, in uw mond en in uw hart, opdat gij het doet.' Toch lijkt de apostel in principe het evangelie hierin te vinden.

Kan het impliciet zijn, maar niet uitgedrukt? Uit het begin van het hoofdstuk blijkt dat Mozes heeft gesproken over de tijd waarin de voorspelde zegen en de vloek gelijkelijk zullen zijn vervuld, en wanneer Israël, verstrooid in elk land, in het hart zal terugkeren naar wat hun toen was geboden. Dit verklaart de woorden 'niet in

de hemelen'. De wet was hun in de eerste plaats vanuit de hemel gegeven, omdat God vandaar tot hen sprak; en nogmaals, 'niet voorbij de zee' verwijst naar hun verstrooide toestand, ver weg van hun land, en toch met het woord in hun handen, en nu door genade ook in hun hart, want door genade is het. Wanneer zij dan in hun hart tot God terugkeren, zal God medelijden met hen hebben. Zij zullen niet meer in staat zijn om de onmogelijke voorwaarden van de wet te houden dan zij ooit geweest zijn, en als God hen aan het einde van hun omzwervingen opneemt, kan dat toch alleen in genade zijn, hoewel door die genade zelf de wet nu in hun hart geschreven is.

Dit herinnert ons meteen aan het nieuwe verbond, want de voorwaarden van het nieuwe verbond zijn: 'Ik zal Mijn wetten in hun harten schrijven'; maar hoe anders is dit 'Ik zal schrijven' dan het wettelijke contract, 'gij zult doen' zo en zo! Zo wordt het licht ons duidelijk. De apostel maakt werkelijk expliciet wat in Mozes' woorden besloten ligt; maar daarvoor moet Christus binnenkomen. Bij Mozes is dat nog een geheime zaak die in ieder geval niet in de geciteerde passage voorkomt, maar de apostel zet het erin als in feite onmisbaar. Er kan geen genade zijn zonder Christus. Er kan geen redding zijn zonder genade, en wij zijn bekend met het nieuwe verbond als datgene dat, noodzakelijkerwijs, Christus moet hebben voor zijn vervulling. Wanneer wij dit eenmaal zien, hoeven wij geen moeite te hebben met wat hier gezegd wordt; en voor ons kan 'Wie zal ten hemel opstijgen en wie zal neerdalen naar de afgrond?' alleen naar Hem verwijzen. Het lijkt op het eerste gezicht vreemd dat hij zegt: 'Zegt gij niet in uw hart, wie ten hemel zal opstijgen', en met het genoemde doel; wie heeft dat ooit gezegd?

Niemand, zeker, heeft er ooit aan gedacht Christus uit de hemel te halen, zoals niemand er ooit aan gedacht heeft Hem uit de dood op te wekken. Dit zijn dingen die buiten het bereik liggen van de natuurlijke verwachting van de mens, veel meer nog van enige verwezenlijking van zijn kant; maar dit is niettemin wat absoluut nodig was, en daarmee wordt meteen de hopeloosheid van enige inspanning van de kant van de mens beleden. Als we zelfs niet kunnen vragen: Wie zal dit doen? Dit is immers wat ons de verlossing heeft verzekerd en niets anders zou die kunnen verzekeren. God zij dank is het een volbrachte zaak; en daarom nog zou niemand de vraag hoeven te stellen. Alleen het woord ervan blijft over, het verslag dat het geloof opwekt en waaraan het geloof zich vastklampt. Er is alleen het woord in de mond en in het hart, een woord van belijdenis voor de mond en van geloof voor het hart. De apostel aarzelt niet deze samen te voegen. Hij denkt niet aan de mogelijkheid van een geloof zonder belijdenis. Hij bezit zoiets niet als geloof. ‘Het geloof zonder werken is dood, omdat het alleen is.’

Het is natuurlijk de basis van alles, noodzakelijkerwijs. Men moet geloven dat God Christus uit de dood heeft opgewekt, anders is er geen belijdenis van Hem als de Heer van allen, en de apostel verbindt belijdenis en verlossing zeker, omdat hij uitziet naar die tijd waarin Christus op zijn beurt degenen zal belijden die Hem op aarde hebben beleden. Dat is de tijd waarin de verlossing volledig zal zijn. Het aanroepen van Hem waarover hij uit Joël citeert, op dezelfde wijze als Petrus met Pinksteren, impliceert noodzakelijkerwijs dit. ‘Wie de naam van de Heer aanroept, zal behouden worden.’ Merk op hoe volledig de godheid van Christus hier wordt erkend, want ‘de Heer’ in Joël is Jehovah; en merk ook op dat door de woorden van Joël zelf

de niet-Jood niet kan worden uitgesloten. Als het is 'wie gelooft' en 'wie belijdt', kan de niet-Jood hier noodzakelijkerwijs op dezelfde voet komen als de Israëlieten zelf.

3. Hier is dan het evangelie. Om zijn doel te vervullen, moet het worden gepubliceerd, uitgezonden. Hier is de wijdverspreide zendingsroep van het christendom, en van zo'n oproep wist de wet niets. Zij had een speciaal priesterschap, maar geen erkend ambt buiten de grenzen van Israël zelf. Dat speciale priesterschap bewees in feite dat degenen die uitwendig nabij waren, nog steeds, wat de massa betreft, ver weg waren, en het priesterschap zelf kon, zoals wij weten, niet werkelijk tot God naderen. Hoe weinig was er dus voor een evangelie naar de wereld! De exclusieve positie van Israël, waarop het farizeïsme zo prat ging, was in feite de bekentenis dat de tijd nog niet gekomen was voor de eigenlijke openbaring van God.

God was nog niet in het licht, de weg naar het heilige was nog niet geopenbaard. Wanneer dit gebeurt, wordt onmiddellijk de vraag opgeworpen die de apostel in deze brief stelt: 'Is Hij alleen de God van de Joden? Is Hij niet ook van de heidenen?' Zou Hij Zichzelf kunnen openbaren en die openbaring toch voor een van Zijn schepselen verbergen? Integendeel, het moet nu overal worden benadrukt dat God tot de mens is genaderd, en de eis tot antwoord moet daarmee gepaard gaan. Er is nog steeds een gehoorzaamheid vereist, een geloofsgehoorzaamheid, zonder welke er geen zegen kan zijn; en dit komt dichterbij ieder mens thuis dan enige oproep onder de wet mogelijk zou kunnen doen; want laat een mens de wet horen zoals hij wil, het was niet de man die hoorde, maar de man die deed, die werd aangenomen. Welnu, als iemand hoort, werkelijk

hoort, wordt hij terstond aangenomen, en dus wordt de kwestie van gehoorzaamheid aan zulk een oproep terstond aan de orde gesteld. Er is geen voorbehoud ervan tot een mogelijke toekomst, wanneer hij aan onuitvoerbare voorwaarden zal hebben voldaan.

4. De apostel gaat nu over tot Israëls verwerping. De oproep was haar gegeven. De apostel citeert hiervoor de woorden van de negentiende psalm. De stem van de hemelen in de schepping, waarvan zij spreekt, is die welke overeenkomt met de wereldwijde oproep, nu de hemelen inderdaad spreken; maar de profeten hadden voorzeggd wat nu in feite heeft plaatsgevonden. God had gezegd dat Hij Israël boos zou maken door een dwaas volk, dat wil zeggen door een afgodsvolk, want dat is de gedachte aan 'dwaas' voortdurend in het Oude Testament. 'De dwaas heeft in zijn hart gezegd: er is geen God', of is in ieder geval afgedwaald van de juiste. De verwerping van Israël was dus niet alleen een huidig feit, maar een feit dat lang tevoren was aangekondigd. Als er al een overblijfsel was, dan was het een overblijfsel volgens de verkiezing der genade.

Onderverdeling 3. (Rom. 11)

Hoe Israëls deel hen ten goede zal komen

We moeten nu zien hoe Israëls deel nog aan hen zal worden vergoed. We hebben al gezien dat de beloften van God in feite vervuld moeten worden. Ze zijn niet, als we denken aan die aan Abraham, afhankelijk van een antwoord van de mens. God alleen is de Spreker daarin, en zoals de apostel ons in de volgende brief (Galaten) vertelt, kon de wet

die 430 jaar later kwam, niet worden toegevoegd, als voorwaarde aan wat God al onvoorwaardelijk had verklaard. Het deel van Israël moet dan nog aan hen worden goedgeemaakt; maar dit houdt iets anders in. Als de bijzondere plaats en de voorrechten van de natie hersteld moeten worden, bestaat de Gemeente alleen door het afbreken van deze onderscheidingen. Daarin is noch Jood noch heiden, maar zij bestaat uit beiden, door één Geest verenigd in het lichaam van Christus. De Gemeente moet dus van de aarde verdwenen zijn voordat de beloften van Israël vervuld kunnen worden. De twee konden niet tegelijk bestaan, en zo staat het ook in dit hoofdstuk; wat het evangelie betreft, wat dat betreft wordt Israël, hoewel altijd geliefd voor de vaderen, toch nationaal als een vijand behandeld, en het is dus niet door het evangelie zoals het nu uitgaat, dat Israël als geheel tot God kan worden teruggebracht.

1. De apostel staat in de eerste plaats stil bij het feit van deze huidige verkiezing van genade als verklaring van Gods onveranderlijke gunst jegens hen. 'God,' zegt hij, 'heeft zijn volk, dat Hij voorbestemd heeft, niet verstoten.' Die voorkennis omvatte zeker de hele geschiedenis van het volk van Zijn keuze. Hij kon tenminste niet teleurgesteld worden, noch kon het kwaad in hen verandering in Hem teweegbrengen. Hij kon zeker nooit bedrogen worden. Het hart van de mens, dat de mens inderdaad niet kan doorgronden, beweert Hij zelf volmaakt te kennen. Als er al een overblijfsel onder hen behouden is, dan is dat een verkiezing uit genade, en dus onafhankelijk van werken, zoals de apostel hier zegt. Genade, voegt hij eraan toe, wordt geen genade meer als er werken mee vermengd worden.

Gedurende hun hele geschiedenis, zelfs ten tijde van de meest complete nationale afval, was er, zoals hij ons hier herinnert, altijd een overblijfsel. Zelfs Elias kon voorbede doen bij God, helaas, tegen Israël. ‘Heer,’ zegt hij, ‘zij hebben Uw profeten gedood en Uw altaren neergehaald, en ik ben alleen overgebleven, en zij zoeken mijn leven’; maar het was in alle opzichten een vergissing. God had nog 7.000 mannen voor Zich gereserveerd, zoals Hij zegt, die niet de knie hadden gebogen voor het beeld van Baäl. Dat was Zijn werk, en daarom kon geen macht van de vijand het omverwerpen. Het overblijfsel in Israël is, volgens de profet, het sap van de boom, dat, hoewel de boom wordt omgehakt, toch laat zien dat er leven in zit. Als er geen sap was, zou er geen leven zijn; maar zolang er dus een overblijfsel is volgens de verkiezing der genade, leeft Israël in die zin nog voor God.

2. Blindheid is hen echter ten dele overkomen. Wat Israël zocht, hebben zij niet verkregen. We hebben al gezien dat de ijverigste zoekers blijkbaar degenen waren die het verst verwijderd waren van het vervullen van de voorwaarden voor succesvol zoeken. ‘De uitverkiezing heeft het verkregen,’ zegt de apostel, ‘en de rest was verblind.’ Zij zijn gevallen onder het rechterlijk vonnis van God, zoals opnieuw hun profeten getuigden. God had hun ogen gegeven die niet zagen, en oren die niet hoorden.

3. Zij waren belijdend gestruikeld over de Steen des aanstoets. Zij hadden geen ogen voor Christus. Zij zagen ‘geen schoonheid in Hem, dat zij Hem zouden begeren.’ Zij waren gestruikeld, maar niet opdat zij volledig zouden vallen, zoals duidelijk blijkt uit het feit dat de redding van de heidenen bedoeld was om hen tot jaloersheid te

prikkelen. God verwachtte toen nog van hen wat Zijn eigen genade alleen kon voortbrengen. Maar als zulke gevolgen en zegeningen het gevolg waren van hun val, zou hun volheid, wanneer die plaatsvindt, dan niet tot nog grotere zegen zijn voor de mensen in het algemeen? Als hun wegwerping nationaal resulteerde in de boodschap van verzoening die uitging naar de wereld, zal hun terugontvangst dan niet het leven uit de dood zijn? Dit is, zoals we weten, in feite overvloedig beloofd. Er is geen zegen voor de aarde zonder de zegen van Israël. Er kan geen vervulling zijn van de profetieën van die tijd over de zegening van de aarde zonder dat Israël in het centrum daarvan staat, zoals elk beeld laat zien. Natuurlijk, als we voor Israël in de profetie genoeg nemen met de Gemeente, dan zal alles inderdaad veranderd worden, maar Gods woord, gelezen in de eenvoud van zijn ruime verklaring, kan dit onmogelijk toestaan.

4. De huidige genade aan de heidenen is echter (en dat noodzakelijkerwijs) de beproeving van deze ook. Het getuigenis van wat de mens is, moet zeker doorgaan door de eeuwen heen, zoals de mens zelf ze doorloopt. Het is plechtig dit te beseffen in het geval van het christendom, met al zijn volheid van zegen. Mensen zijn bereid genoeg om te vergeten wat de Schrift ons echter zo grondig verzekert. In Paulus' tijd was het mysterie van de ongerechtigheid aan het werk; en dit zou tot zijn einde komen in een afval waaruit de mens der zonde, die bij de komst van Christus zelf zal worden vernietigd, zal opstaan. Genade heerst inderdaad in het evangelie; maar als wij stellen dat dit betekent dat het de wereld moet veroveren, wordt dit door de Schrift zelf rechtstreeks ontkend. 'Laat gunst (of genade) worden betoond aan de goddeloze,' zegt Jesaja, 'maar hij zal geen oprechtheid leren.' 'Wanneer Uw oordelen op de aarde zijn, zullen de bewoners van de

wereld gerechtigheid leren.’ Het is dat wat we vinden in Rechters met betrekking tot Israël, de Koning moet komen. Niets zal volstaan dan de komst van de Koning; en dit niet alleen vanwege de macht van de vijand, want de macht van God is met Zijn volk en daar kan geen falen zijn, maar vanwege de goddeloosheid en het falen van Gods volk zelf.

De apostel negeert in het type van de olijf alles wat kenmerkend is voor het christendom en spreekt over de heidenen als eenvoudigweg geënt op de plaats van Israëls afgebroken takken. Deze gelijkenissen uit de natuur zijn nooit beelden van de genade in haar volheid. Bij de boom hebben we altijd gedacht aan de verantwoordelijkheid voor de vrucht; zo ook bij de wijnstok, of we nu terugkijken naar de toepassing van de profeet hierop op Israël zelf, of naar de toepassing ervan door de Heer op de christelijke belijdenis nu. De wijnstok spreekt misschien vooral van de noodzaak van vrucht; hij is van geen nut tenzij voor vrucht; maar hier vinden we dat er ook takken zijn die worden afgebroken, en in de profeet van het Oude Testament wordt de wijnstok zelf verwoest en vertrapt.

De vijgenboom geplant in de wijngaard die nu als zodanig verlaten is, verwijst naar het overblijfsel dat in de tijd van Ezra en Nehemia uit Babylon is teruggekeerd; maar hier neemt de Heer dat beeld weer op, om Gods verwachting van vrucht daaruit aan te tonen, en hoe, toen Christus Zelf kwam, er nog steeds geen was. Het vonnis was klaar om uit te gaan: ‘Hak het af, waarom komt het op de grond?’ Toch zorgt Zijn eigen voorspraak ervoor dat het nog een tijdje gespaard blijft. Hij wordt omgespit en ondergedompeld; en nu, als hij vrucht zal voortbrengen, wel; maar, zoals wij weten, werd dit vervuld toen de

Geest van God met Pinksteren onder de mensen neerdaalde, en nog steeds was er geen antwoord van de mensen van die dag.

De olijf spreekt natuurlijk weer van datgene waarin de Geest gevonden wordt, want de olie is, zoals wij weten, het type van de Geest; maar hetzelfde element van verantwoordelijkheid wordt erin gevonden. Wat men zoekt is er misschien niet. De takken worden afgebroken bij gebrek aan een geloof dat zij nooit hebben gehad, en men kan deel hebben aan het vet van de olijfboom en dit toch niet hebben. Het werk van de Geest wordt in zekere zin geïmpliceerd, maar niet, zoals wij zien, noodzakelijkerwijs enig innerlijk werk. Als de apostel spreekt over de kluit die heilig was zoals de eersteling, verwijst hij naar Abraham als apart gezet voor God, en Israël had dezelfde apartzetting, maar het was niet noodzakelijkerwijs meer dan uitwendig. De takken en de wortel zijn vergelijkbaar.

De wortel was weer Abraham, en het is duidelijk dat je in Abraham in feite de eerste afzondering tot God hebt uit de wereld die de geschiedenis biedt. De naties waren nu afgeleden tot afgoderij, volledig weg van God, hoewel we bij uitzondering een Melchisedek onder hen zouden kunnen vinden. Uit die algemene verdorvenheid scheidt God Abraham tot Zich, en zo begint een nieuw principe op de aarde. Israël is nog steeds Gods beginsel, hoe weinig zij het geestelijke karakter ervan in Zijn gedachte ook beseffen; hoe weinig zij ook afgezonderd zijn van de massa van de volkeren rondom hen.

Zo heeft God in Zijn genade Israël als het ware tot de boom zelf gemaakt, waarin de heidenen nu zijn geënt. Hier spreekt het Nieuwe Testament met het Oude. Wie kan de bijzondere plaats van Israël als vat van de Geest ontkennen? Paulus zelf, de apostel van de

heideneu, was niettemin geen heiden, zoals hij het hier uitdrukt, in de zin waarin hij spreekt. De niet-Jood is een wilde ent, die daarom, als geënt op de olijf, 'in strijd met de natuur' is. Het is, zoals we weten, in strijd met de natuur om dat wat wild is te enten op het goede. Geloof is nu vereist, en de takken worden daarom afgebroken, omdat zij hiearaan niet beantwoorden. Zij zijn niet bekwaam om te voldoen aan de eis die het christendom aan hen stelt, en zij worden afgebroken van hun eigen olijfboom. Als het God behaagt Israël weer te enten, hoeven we dus niet verbaasd te zijn. De niet-Jood kan onmogelijk beweren, volgens dit, enig noodzakelijk recht daarop te hebben, veel minder het geheel te zijn, zoals hij geneigd is te beweren. Israël is slechts gedeeltelijk verblind, totdat de volheid der heideneu is binnengekomen.

5. Er is een grens aan de huidige verblindings; er is een grens aan de tijd van totale verblindings. Wanneer, in Gods gedachten, het volledige aantal heideneu is binnengebracht, zal Israël, als geheel, gered worden; niet, zoals de apostel hier zegt, door het evangelie, maar door de verlosser die komt, niet nu uit Bethlehem, zoals Hij eens kwam, om verworpen te worden, maar uit Sion. Hij komt niet meer als de baby die voor het volk geboren is, maar als de Koning en Overwinnaar, en dan is het wanneer 'elk oog' Hem ziet. 'Ook zij die Hem doorstoken hebben' zullen Hem zien, en de uitbarsting van belijdenis van de kant van het volk zal het begin zijn van hun nationale zegen. Vijanden zijn zij nu, dat wil zeggen, door God als vijanden behandeld; wat natuurlijk niet alleen verwijst naar de vijandschap in hun hart, maar dat God hen behandelt voor wat zij zijn, vijanden, wat betreft het evangelie, - terwijl het uitgaat, hoewel de gaven en de roeping van God voor hen onveranderlijk blijven.

Voor ons ligt hier een plechtige overweging. Hoe volledig datgene wat kenmerkend is voor het heidense christendom in de gedachten van het grote aantal als het geheel wordt beschouwd, behoeft nauwelijks te worden benadrukt. Israël moet ongetwijfeld gered worden, maar alleen door de uitbreiding van de zegeningen van het evangelie tot hen. Christenen zijn dat geestelijke Israël, dat moet ontluiken en bloeien, en het aanschijn der aarde met vruchten moet vervullen. Zo zijn de heidenen, ondanks de waarschuwing van de apostel, 'wijs geworden in hun eigen gedachten'. Zij hebben inderdaad gedacht dat zij de wortel droegen, in plaats van de wortel hen, en de voorwaardelijke grondslag genegeerd waarop wij, samen met Israël, als het belijdende volk van God staan. Maar de apostel brengt het hier volledig naar voren. 'Zie dan,' zegt hij, 'de goedheid en strengheid van God: over hen die vielen, strengheid, maar jegens u goedheid, indien gij in Zijn goedheid blijft, anders zult ook gij worden afgesneden.' Zijn wij - kunnen wij dat zeggen - in Gods goedheid gebleven? Wie zal dat zeggen?

Waarom horen we dan zoveel over opwekking en de noodzaak van opwekking, behalve vanwege de voortdurende neiging tot verval? Maar is het alleen maar een tendens? Wat getuigt juist de Reformatie, waarover wij ons zo verheugen, van de algemene toestand van het christendom in de tijd waarin deze plaatsvond? Wat was dat van het Romanisme waaruit de protestantse kerken door Gods barmhartigheid zijn voortgekomen? Wat zouden we kunnen zeggen van de Griekse en oosterse kerken, die God toestond met de roede van het Mohammedanisme geslagen te worden vanwege hun afgodische gruwelen? Om dichter bij huis te komen, wat zullen we zeggen van de toestand van de protestantse Gemeenten zelf, sinds God de

pauselijke keten brak en hen bevrijdde? Wat met het Unitarisme, het Rationalisme en de honderden sekten en ketterijen, die het onweerlegbare verwijt en getuigenis tegen hen zijn? Waar glijden we nu in af, waardoor het Romanisme zich tegenwoordig, hoe dwaas en vals ook, kan beroemen als de bewaarder van de Schrift? Helaas, wij zijn niet in Gods goedheid gebleven, en daarom is het vonnis van uitroeiing duidelijk over ons uitgesproken: ‘Gij zult ook worden afgesneden.’

Wanneer dus, volgens Jesaja, het licht weer over Israël zal opgaan, zal dat niet slechts zijn om nieuwe luister toe te voegen aan een dag die reeds met zijn helderheid de volken der aarde baadt, maar integendeel, zoals hij - hoogst onverklaarbaar volgens de dromen waaraan de mensen zich overgeven - heel duidelijk zegt, wanneer ‘duisternis de aarde zal bedekken, grove duisternis de volken’ (Jes. 60:1-3). De heidense Gemeente is afvallig geworden, zoals Paulus elders aantoot (2 Thess. 2:3-12), omdat de ware heiligen naar de hemel zijn overgebracht. Hoe belangrijk om te beseffen in welke tijd wij ons bevinden, en wat voor ons ligt, dat wij niet meegaan met de massa in de gladde wegen waarin zij zichzelf vrede voorspiegelen, maar wandelen in afzondering tot God van alles wat het einde in oordeel brengt!

6. Maar de overwinning op de zonde is dus toch alleen van God. Israëls ongelof is juist op deze wijze de aanleiding geweest voor Zijn barmhartigheid jegens de heidenen; doordat zij geen aanspraak meer kunnen maken op de voorrechten die hun toekwamen, worden zij louter voorwerpen van barmhartigheid. Zij hadden Gods barmhartigheid geweigerd toen die uitging naar de heidenen.

Zij moeten uiteindelijk gezegend worden als louter heidenen, die verder geen aanspraak kunnen maken. Zo worden zij op de gemeenschappelijke grond gebracht waarin alleen zegen kan worden gevonden voor ieder mens. Het is duidelijk dat God hen niet kan zegenen in eigengerechtigheid; en Hij moet in al zijn wegen laten zien dat de mens in zijn geheel alleen schuld heeft aan barmhartigheid. Dit is de aanleiding voor de apostel's aanbiddende erkenning van de 'rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis Gods'. Het plan is duidelijk van Hem; de mens had het nooit zo kunnen uitdenken. Natuurlijk zou hij zichzelf nooit in de positie brengen waarin de goddelijke genade hem niettemin aantreft. Hij heeft niet eens 'de gedachten van de Heer gekend', laat staan 'zijn raadsman geweest'. 'Van God en door God en tot God zijn alle dingen, aan wie de heerlijkheid in eeuwigheid toekomt!'

Afdeling 4. (Rom. 12-16)

Manieren die passen bij deze barmhartigheden

Wij komen nu tot de praktische resultaten, de wegen die passen bij deze barmhartigheden waarover de apostel heeft gesproken. De plaats waar de praktijk komt hebben we ver terug gezien, in het boek Numeri. We hebben in Genesis, het leven, de primaire noodzaak; in Exodus, de kennis van de verlossing; in Leviticus worden we geïntroduceerd in het heiligdom, in de tegenwoordigheid van God, en leren we de heiligheid die bij Hem past - wijzelf nu, wat toen niet gezegd kon worden, in nabijheid van Hem; dan hebben we in Numeri de praktische wandeling door de wereld. Hier moeten we dus eerst de waarheid kennen, zoals de Heer zegt, 'opdat de waarheid ons vrijmaakt', gevestigd in de positie die de goddelijke genade ons heeft gegeven. Het is in dat wat christelijk is in ons dat de Geest van God alleen werkt, in de nieuwe natuur, niet in de natuurlijke mens. 'Het geloof werkt door de liefde,' en dan is het weer de liefde die de liefde aanspreekt, en 'de volmaakte liefde,' die Gods liefde jegens ons is, 'drijft de vrees uit, want de vrees is een kwelling,' zodat 'wie vreest, is niet volmaakt in de liefde,' hij heeft zijn les nog niet goed begrepen. Zo zijn wij van meet af aan ingesteld op de zegen. We hoeven er niet in te werken om ze te winnen, en dit alles getuigt van de waarheid van het evangelie, dat niet uit werken bestaat, maar uit Gods genade. Wij leven en doen, niet doen en leven.

Onderverdeling 1. (Rom. 12)

De geest van harmonieuze, universele gehoorzaamheid

1. De harmonie en universaliteit van de geëiste gehoorzaamheid worden ons eerst voorgehouden. Het principe waarmee we beginnen laat ons dit zien. Het lichaam moet 'een levend offer' aan God worden gegeven. Het lichaam is het instrument van de geest; en dit zo volledig dat, als het voor Hem wordt aangewend, er geen deel van het praktische leven is dat niet noodzakelijkerwijs van Hem moet zijn. De voeten worden gebruikt om op Zijn bevel te lopen, de handen om zich met Zijn dingen bezig te houden, de tong om voor Hem en niets anders te spreken, het oor om Zijn woorden te horen; het oog ook, zodat alles waar het naar kijkt, het zal zien als zijnde onder Zijn controle. Het is duidelijk dat het hele leven zo zijn regering vindt. Het lichaam is inderdaad, zoals de apostel ons heeft laten zien, dood; maar als dood kan het toch worden gebruikt in de kracht van de Geest van God, die, zoals we hebben gezien, er uitdrukkelijk voor dit doel in is, om het tot een tempel voor Zijn lof te maken.

Mensen zetten de citadel van het praktische leven te ver naar binnen, en lijken soms zelfs te denken dat zij de geest verheffen door het lichaam te negeren; wat het oor ook hoort of het oog ook ziet, de geest mag er niet door beïnvloed worden, wat natuurlijk in één opzicht waar is; maar het oog beïnvloedt het hart, en als wij het oog laten afdwalen van Zijn controle, hebben wij de vijand zo ver toegelaten en heeft hij al een overwinning behaald. Hier is, zoals we kunnen begrijpen, inderdaad de oproep tot opoffering. Wij moeten onszelf verloochenen als degenen die een Ander toebehoren, 'een

levend offer' inderdaad, in tegenstelling tot de offers van de wet, die offers in de dood waren. Dit is in het leven, maar een zeer reëel offer, en een dergelijk offer houdt het juk van Christus al voor ons in; hoe gemakkelijk zijn juk ook is, en hoe licht zijn last ook is, het is toch een juk, een beperking van de louter natuurlijke neigingen. Er was maar Eén die volledig beantwoordde aan het type van de rode vaars, waarop nooit een juk kwam, Hij die met het hele hart kon zeggen: 'Ik kom om Uw wil te doen', bij wie er niets anders was dan dit; voor Hem kon er geen juk zijn.

Maar hoe een juk er ook mag zijn, en hoe iets in ons, zoals wij allen zullen bekennen, moet worden ingetoomd, toch bewegen de barmhartigheden van God, zoals wij die reeds in het evangelie hebben gezien, ons tot deze volledige overgave van onszelf, niet als een harde, maar als een vreugdevolle onderwerping. Wat is er inderdaad aan vrijheid te vergelijken met die van het wandelen in wegen die wegen zijn van volmaakte heiligheid, maar ook van volmaakte liefde, waar de goddelijke wijsheid ons voortdurend leidt en waar goddelijke kracht ons omvat en bewaakt? Het is dus 'door de barmhartigheden Gods' dat de apostel de christenen oproept hun lichamen op te offeren 'tot een levend, heilig en voor God aangenaam offer, tot een redelijke dienst'.

Maar om ons heen is een tafereel in oppositie met ons en met God. 'Het tijdperk', niet 'de wereld', is datgene waaraan wij niet gelijkvormig moeten zijn. In zekere zin is het de wereld, maar dit gezien in haar beheersing van het hele toneel waarin wij ons bewegen. Het tijdperk is nooit christelijk, ook al is het christendom volledig gekomen, en leven we nu misschien in landen die christelijk genoemd worden;

toch is de god van 'het tijdperk', zoals het woord werkelijk is (2 Kor. 4:4), Satan. De sterkst mogelijke uitdrukking wordt gebruikt. Hij is niet slechts de vorst, maar de god van deze tijd, en wij kunnen begrijpen hoe moeilijk dit alles voor ons is en hoezeer wij behoefte hebben aan een kracht die met en door ons werkt, groter dan de onze. Nog iets anders. - In dit tijdperk hadden wij van nature ons deel, en wij moeten eigenlijk veranderd worden door de vernieuwing van ons verstand, dat wil zeggen, door ons verstand geheel opnieuw te maken, om daaraan te ontkomen. 'Vernieuwing' is hier niet datgene wat wij nodig hebben als het realiseren van de slijtage der dingen, de loutere verfrissing en opwekking van kracht, maar de daadwerkelijke voortbrenging van een geheel andere geest en stemming.

Daarom hebben wij, zoals duidelijk is, het woord van God nodig als datgene wat alleen de subtiële invloeden om ons heen kan ontmaskeren en ons kan bevrijden van de aannemelijke misleidingen die in omloop zijn. 'Het woord van God is scherper dan enig tweesnijdend zwaard, dat doordringt tot de scheiding van ziel en geest', een 'kenner van de gedachten en bedoelingen van het hart'. Wij hebben de dubbele kant ervan nodig, de ene voor onszelf, zodat onze gedachten en bedoelingen erdoor kunnen worden doorzocht; de andere voor wat objectief voor ons ligt. Hoe zalig te weten dat de beproeving van de wil van God die zo tot stand komt, zal beseffen hoe goed, aanvaardbaar en volmaakt die wil is! Er is hier een ervaring die elke ziel in het minst goddelijk onderwezen goed kent, een ervaring die de heerlijkste bemoediging in zich draagt. Hoe kunnen wij met recht zeggen wat de goddelijke weg is, behalve als wij erin wandelen? Wie heeft erin gewandeld, wat ook de schijnbare strengheid van haar eisen is, maar kent de zaligheid ervan?

2. Nu hebben we, in de volgende plaats, dienstbaarheid. Dienst aan God is wat, natuurlijk, geïmpliceerd is in wat we al gehad hebben. Nu wordt dit praktisch gemaakt als dienst aan onze broeder. 'Indien wij onze broeder, die wij gezien hebben, niet liefhebben, hoe kunnen wij dan God liefhebben, die wij niet gezien hebben?' Onze broeder is dus de vertegenwoordiger van God, van Hem die Vader is voor ons allen; en de Gemeente, als lichaam van Christus, betekent noodzakelijkerwijs een dergelijk terrein van dienstbaarheid. De apostel heeft niet over de Gemeente gesproken, de brief aan de Romeinen gaat er niet op in; maar als we tot de praktijk komen, bestaat de Gemeente in feite, en zij is het dichtst bij ons dat bestaat. Daarover spreekt de apostel dus helemaal aan het begin, alleen zegt hij ons dat er iets is wat wij moeten doen om geschikt te zijn voor de dienst op zo'n gebied als dit. We moeten leren onszelf goed te achten, 'onzelf niet hoger in te schatten dan nodig is, maar nuchter te denken, zoals God aan ieder de maat van het geloof heeft gegeven'.

Het geloof wordt niet gemeten in de zin dat het zo beperkt is dat het ons mogelijk tekort zou doen voor welk werk dan ook. De grens ervan wordt alleen gevonden wanneer wij buiten onze eigen sfeer treden en misschien het werk van een ander op ons nemen. Daarvoor zullen we geen geloof vinden. We moeten dus onze capaciteit leren; maar ook hier kunnen we dit niet leren door alleen maar naar onszelf te kijken. Wij kunnen onze bekwaamheid niet schatten totdat wij die in zekere mate hebben bewezen, en zo leidt God ons verder, door ons niet alleen de kwalificatie te laten kennen voor de dienst die Hij ons heeft gegeven, maar ook de gave die Hij ons heeft gegeven in ons te ontwikkelen. De liefde zet ons noodzakelijkerwijs aan het werk: het is de geest van dienstbaarheid. Alleen liefde zal ons ertoe aanzetten

om, gezien de behoeften die wij aantreffen, te doen wat wij kunnen om hen te dienen. Hier, als het liefde is, zijn we ook beschermd, want liefde is het laagste wat er kan zijn. Zij 'zoekt niet het hare', en dus zijn trots en ambitie noodzakelijkerwijs vreemd aan haar; zij zijn haar tegenstrijdigheid, haar tegendeel. Maar als wij in contact worden gebracht met de nood om ons heen, en in liefde trachten te doen wat voor nederige dienst God ons geeft, vinden wij in de praktijk datgene waarvoor God ons inderdaad heeft toegerust, en alleen op die manier wordt werkelijk kennis verworven.

Het valt op, als we bij de heidenen komen, hoe de apostel hier dingen samenvoegt die duidelijk 'gaven' zijn op de manier waarop wij gewoonlijk spreken, - openbare gaven voor de Gemeente, - en dingen die het meest particuliere karakter hebben. Eerst komt de profetie, dan het ambt, een grote en algemene term die daarvoor wordt gebruikt en die Gemeentelijk is vernauwd tot 'diakenambt', dan het onderwijs, de vermaning, maar vervolgens het geven, en daarna het regeren en het tonen van barmhartigheid. Het is alsof de apostel de verschillen voorzigtig die in feite zijn ontstaan, en dat de christenen zich op deze punten in verschillende klassen zouden verdelen. In het eerste geval zelfs, is er een karakter van profeteren dat voor de hele Gemeente geldt. 'Gij kunt allen profeteren,' zegt de apostel elders, 'één voor één;' en hij voegt eraan toe: 'Begeert te profeteren.'

Nogmaals, als wij niet allen leraren zijn, mogen wij allen naar vermogen onderwijzen. Vermaning is noodzakelijkerwijs een zaak met een breed karakter en allen moeten ook hier hun plaats vinden. In feite is er nooit een grens aan het gebruik van wat wij hebben,

behalve dat wij niet verder gaan dan de maat van onze geestelijke bekwaamheid. De openbaring van de Geest is aan ieder mens gegeven om er zijn voordeel mee te doen'. Zoals reeds gezegd, zullen liefde en nederigheid, - en die twee gaan samen, - zonder moeite overal hun weg vinden. Stilstaan bij onszelf is niet de goddelijke voorbereiding. De liefde leidt ons uit onszelf en houdt ons bezig met anderen, terwijl wij inderdaad, zoals reeds gezegd, praktisch leren waartoe God ons gekwalificeerd heeft, maar wij leren het in aanwezigheid van anderen en met de noodzakelijke waarborgen die de praktische ervaring ons biedt.

Maar laten we nu opmerken dat in de volgorde hier profetie op de eerste plaats komt. Ongetwijfeld heeft de apostel vooral de gave in gedachten die in die tijd zo nodig was, en die de goddelijke openbaring aanvulde tot haar huidige volheid; maar we moeten het zeker niet daartoe beperken. De eerste plaats waar we het vinden moet ons de gezegende positie doen inzien die we in het christendom hebben als zo dicht bij God gebracht, en met de meest ruime gelegenheid en aanmoediging in het leren van Zijn gedachten. Zoals de oude profeet zei: 'God zal niets doen, maar Hij zal het bekend maken aan zijn dienaren, de profeten.' En nu Zijn volle verstand aan ons bekend is gemaakt in Christus, ligt het praktische bezit daarvan voor ons allen open, en wel zodanig dat wij een woord hebben voor elke nood situatie die zich kan voordoen. De vermaning hier is dat de mensen profeteren 'naar de verhouding van het geloof', woorden die verschillend zijn opgevat; maar wij kunnen begrijpen dat het geloof hier de hele zaak is, en dat voor ons het woord van God voorziet in alles waarmee het geloof te maken heeft. Het zal altijd in volledige

afhankelijkheid daarvan zijn, wat dus noodzakelijkerwijs alles toetst wat zo genoemd kan worden.

In de drie volgende gevallen is het grote punt om ons bezig te houden met datgene wat God ons werkelijk heeft toevertrouwd. Wij kunnen het praktische bezit van onze gave in bijna elke mate verliezen, door ze niet te gebruiken, en, in feite, hoeveel bediening gaat er zo verloren voor de Gemeente! Timiditeit, gebrek aan vertrouwen in God, dat noodzakelijkerwijs gepaard gaat met een gebrek, min of meer, aan die goddelijke liefde die ons onszelf zou doen vergeten en alle barrières zou doen doorbreken die niet van God zelf zijn, - deze dingen kunnen ons werkelijk onbewust maken van datgene waarmee God ons begiftigd heeft, veel meer, van datgene waartoe Hij ons wil leiden. Want 'aan wie heeft, zal meer gegeven worden.' Laat hij die lesgeeft zich daarom bezighouden met zijn onderwijs, een gave die bijzonder geneigd is te worden aangetast door eisen van een ander karakter. Onderwijzen is van nature langzamer ontwikkeld dan bijvoorbeeld evangeliseren.

We moeten de kennis verwerven die we op deze manier moeten gebruiken; maar hoeveel dingen komen hier om zelfs de juiste voorziening met deze kennis te belemmeren! De volgorde van verwerving die Petrus ons geeft is: 'Voeg bij uw geloof, deugd, en bij de deugd, kennis.' 'Deugd' is daar de deugd van de soldaat, - moed. Het is die geest van beslissing die ons tegen elke prijs voortdrijft. Als alle verschillende kennis van God voor ons open ligt, wie zou er dan niet naar verlangen zich die toe te eigenen? Maar het moet wel praktisch zijn, want God wil niet geven wat je moet oppotten. Hij geeft om te gebruiken, en wij moeten de moed hebben om het

te gebruiken. Het lijkt misschien moeilijker te beseffen hoe ‘hij die vermaant’ zich moet bezighouden met vermaning. Vermaning, zeggen wij, kan alleen als de nood aan de man komt, maar hoeveel nood is er niet. Hoeveel is er in feite voor onze ogen dat we ons misschien verontschuldigen om er niets mee te doen? Vermaning is, zoals we weten, niet altijd aanvaardbaar, en dan nog moeten we onze eigen geesten er zorgvuldig mee bewaken.

Vervolgens hebben we: ‘Wie geeft, doet het in alle eenvoud.’ Dat is op verschillende manieren uitgelegd als vrijgevigheid, maar in feite lijken de twee dingen erg op elkaar. Een man die eenvoudig geeft, zal het vrijgevig doen. De nood zal hem aanspreken en de liefde die in hem is zal door de nood worden gewekt; en ware liefde is wijs; er is geen verblinding in. Goddelijke liefde is namelijk nooit gescheiden van goddelijke wijsheid.

Vervolgens hebben we ‘hij die regeert’ of ‘hij die leidt’. De leider is noodzakelijkerwijs in hoge mate ook de heerser, maar er is geen absolute heerschappij, behalve die van de Geest in de gemeente van God; maar wie beseft dat hij anderen leidt, heeft daar noodzakelijkerwijs veel verantwoordelijkheid aan verbonden. Als zijn woord gewichtig is, moet hij des te voorzichtiger zijn. De apostel zegt hier dat hij moet regeren of leiden ‘met ijver’, dat wil zeggen, niet achteloos over wat hij doet, niet in het wilde weg, maar met aandacht en zorg voor datgene wat effect heeft op de gedachten van anderen. De apostel sluit hier

af met: 'wie barmhartigheid betoont, met opgewektheid.'¹⁵ Dit zijn natuurlijk slechts voorbeelden van hoe wij de gaven die ons gegeven zijn, moeten gebruiken, en de gelegenheid om barmhartigheid te betonen is zelf in zekere zin een gave.

3. Vervolgens komt wat wij meer zullen beseffen als vrucht in heiligheid. Dat woord 'vrucht', dat wij hier niet vinden, zullen wij in Galaten in een opvallend verband aantreffen (Gal. 5:22, vergelijk vers 19). Hier staat de vrucht van de Geest tegenover de werken van het vlees. Werken is niet noodzakelijkerwijs vrucht, zoals we gemakkelijk moeten beseffen. Vrucht is een groei, het product van het leven, die gevoed en gerijpt moet worden om goed en rijp te zijn. Er zit een eenheid in die er bij werk niet is. In hoeveel richtingen kan het vlees werken, zelfs godsdienstig; maar vrucht in heiligheid kan daarmee niet worden verward. Hier is het eerste woord van de apostel dat ons tot de kern van de zaak brengt. Liefde is de goddelijke natuur. Het is in zekere zin het geheel, maar dan vergissen we ons er zo vaak in, dat we dit zorgvuldig moeten laten bewaken.

De liefde zelf verafschuwt het kwade, hecht zich aan het goede. Je kunt je namelijk niet hechten aan het goede zonder het kwade te verafschuwen dat er tegenover staat. Dan, hoeveel is er in de wereld

15 Barmhartigheid tonen is weliswaar een algemene term, maar voldoende duidelijk om de betekenis ervan te begrijpen. Het betekent niet vergeving of barmhartigheid in die zin, maar alle daden van vriendelijkheid en naastenliefde - zoals geïllustreerd door de barmhartige Samaritaan. Deze barmhartigheid moet worden getoond, niet met tegenzin, maar 'met vrolijkheid', 'hilariteit' zoals het woord letterlijk betekent - een soort tentoonstelling van dat 'vrolijke hart dat goed doet als een medicijn.' Het hoeft nauwelijks gezegd dat dit het verst verwijderd is van een wereldse lichtzinnigheid die de Geest van God zou bedreeven. - S.R.

aanstellerij van liefde, een uiterlijk vertoon ervan dat zelfs, niet alleen anderen, maar ook zichzelf kan bedriegen. Hoe vaak vergissen wij ons in onze inschatting van de werkelijkheid van onze liefde voor anderen. Mensen zijn noodzakelijk voor ons, ze dienen ons plezier. Wij waarderen dat, waarderen hen in zekere zin, en noemen dit liefde, maar 'de liefde zoekt niet het hare'. Zij eist niet, maar dient. De liefde, ook hier, is broederlijke liefde. De apostel gaat op dit moment niet verder dan dat; en opnieuw zien we hoe zelfverloochenend het is, misschien des te meer omdat het niet droomt dat het zelfverloochening is. 'Elkaar in eer binnend', bereid om datgene te geven waarvan anderen denken dat het ons toekomt. Dit alles hangt duidelijk samen.

De volgende zin is veel misbruikt, en er is misverstand ontstaan door de manier waarop woorden in de loop van de tijd hun betekenis veranderen. 'Zaken' verwijzen wij zo natuurlijk naar onze tijdelijke bezigheden; dat zijn in feite de dingen waarin de mensen gewoonlijk en noodzakelijkerwijs, zoals zij geloven, het meest ' bezig ' zijn, maar het woord betekent eenvoudigweg 'ijver': 'In ijver niet lui.' Er is een manier waarop wij bezig kunnen zijn met dingen zonder echte ijver. Bij ons moet alles ernstig zijn, wij moeten ' vurig van geest zijn, de Heer dienend '. Het karakter van Hem die wij dienen moet voldoende zijn om dat af te dwingen. Geen enkel detail van plicht aan Hem kan een lichte zaak zijn.

Vervolgens hebben we ' zich verheugen in hoop. ' Helaas, hoe het heden, met zijn oproepen en verplichtingen, dat kan verstoren! We moeten voortdurend ons hoofd omhoog houden en nadenken over de ongeziene werkelijkheid die de onze is. Hier hebben we een stof

tot vreugde die ons nooit in de steek zal laten, en die ons, zoals de apostel ons hier herinnert, door de beproeving zelf zal dragen. 'In beproeving volhardend'; nog steeds niet zonder de noodzaak om onze afhankelijkheid te beseffen van Hem die ons draagt, en daarom 'in gebed volhardend'. We moeten beseffen dat het gebed dat misschien weinig effectief lijkt, toch altijd zijn antwoord van God heeft. Het kan natuurlijk niet zijn op de manier die wij ons voorstellen, maar een antwoord zal het zeker krijgen.

Vervolgens hebben we, 'mededelen in de behoeften van de heiligen, gastvrijheid nastreven.' We krijgen nu een blik op de externe, vijandige wereld, maar mag de vermaning daar altijd toe beperkt blijven? 'Zegen hen die u vervolgen, zegen en vervloek hen niet.' Helaas zijn er ook hier vormen van vervolging die zelfs in de gelederen van de heiligen hun plaats kunnen vinden. Bij dit alles moeten we ons niet in onszelf opsluiten. Wij moeten 'ons verheugen met hen die zich verheugen en wenen met hen die wenen.' Hoeveel vreugde ligt hier voor ons open, waarvan wij in feite geen gebruik maken, en hoeveel verdriet sluiten wij buiten, terwijl het juist de leerschool is die God voor ons vruchtbaar wil maken! Dan moeten we 'dezelfde gezindheid hebben tegenover elkaar', een gelijke gezindheid, zonder aanzien des persoons. 'Geen hoge dingen aantasten, maar omgaan met de laagsten.' Dat hoort er natuurlijk bij, die gelijke gezindheid tegenover allen: iemand die hoge dingen voor zichzelf zoekt, kan dat niet in praktijk brengen. 'Wees niet wijs,' voegt hij eraan toe, 'in uw eigen ogen.'

Ten slotte, als we ons bewust zijn van de strijd die gaande is tussen goed en kwaad, moeten we in het goede blijven, in de zekerheid dat

hier datgene is wat het alleen kan overwinnen. ‘Kwaad om kwaad’ kan het kwaad nooit overwinnen. Wij moeten voorzichtig zijn om ‘de dingen goed te hebben voor alle mensen’, zoals het woord hier betekent, om de tegenstander geen gelegenheid te geven. Wat betreft de eigen geest, voor zover het van ons afhangt, (zoals we gewoonlijk zeggen: ‘Er zijn twee mensen nodig om ruzie te maken’) moeten we ‘in vrede zijn met alle mensen’. Niets kan dit heiligdom van ons binnendringen, tenzij wij het openstellen voor de invasie. De geest van wraak zal dit zeker doen. Integendeel, wij moeten plaats geven aan de toorn, niet deze met toorn tegemoet treden, want er staat geschreven: ‘De wraak is aan Mij, Ik zal vergelden, zegt de Heer.’¹⁶ Wij moeten niet de plaats van de rechter innemen, en wij moeten niet verlangen dat te doen. Liefde is nog steeds datgene wat hier overwint. ‘Indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken; want daardoor zult gij kolen van vuur op zijn hoofd stapelen.’ ‘Wees niet overwonnen door het kwade, maar overwin het kwade met het goede.’

Onderverdeling 2. (Rom. 13)

Als vreemdelingen en pelgrims in de wereld

- 16 Het bovenstaande is niet de gebruikelijke interpretatie van deze bepaling, hoewel het de ware lijkt te zijn. De meeste commentatoren interpreteren het door wat volgt: ‘Geef plaats aan (Gods) toorn, want de wraak is van Mij.’ Dat wil zeggen, wacht op God die te zijner tijd de wraak zal uitvoeren. Maar dit is nauwelijks in overeenstemming met een christelijke geest, die noch zijn eigen, noch de goddelijke wraak verlangt. De eenvoudige en natuurlijke gedachte zou zijn dat men zich overgeeft, de andere wang toekeert aan de slachter. - S.R.

1. Nu hebben we de christelijke houding ten opzichte van de buitenwereld, waaraan we niet gelijkvormig moeten zijn. 'Vreemdelingen en pelgrims' in de wereld, maar wij erkennen toch zeker alles wat van God is. De regering is van God, niet deze of gene vorm ervan; er is geen besluit over wat het beste is of over welke vorm het beste is. De wereld is buiten ons en alles wat erbij hoort, maar Gods hand is erin en erover, en met een beperkende macht over het kwaad, wat een immense genade is voor iedereen. Het bestuur is van God, wat er ook bestaat, wat wij praktisch aantreffen op de plaats waar wij ons bevinden. Wij zijn slechts op doorreis, en het is niet aan ons om ons ermee te bemoeien of het te maken. Elke regeringsvorm is relatief gunstig: denk aan wat anarchie zou betekenen. Terwijl alle vormen falen, zoals Daniël ons laat zien, omdat Degene die als enige in staat is een volmaakt rechtvaardige heerschappij uit te oefenen, niet is gekomen. Gods barmhartigheid komt overal binnen om de dingen te temperen; maar de wereld staat tegenover God en dus tegenover ons. Zolang wij hier zijn, zal er nooit een andere toestand van de wereld zijn.

Onze plaats is in de toekomstige wereld. Daar zullen wij met Christus regeren, maar als de apostel nu tegen de christenen zegt: 'Gij hebt geregeerd als koningen,' is dat duidelijk een verwijt op zijn lippen, en hij voegt eraan toe 'zonder ons.' Als zij regeerden, waren zij duidelijk buiten gemeenschap met de apostelen; zij zaten eerder in een gevangenis dan op een troon. Als wij zeggen dat de tijden veranderd zijn en ons gedrag daarom mee moet veranderen, dan is de wereld nog steeds de wereld, als zij zonder God is. Als zij met God is, is zij niet in de kwade zin 'de wereld'; maar wie zal beweren dat de massa, hoe gekerstend ook, niet meer echt de wereld is? Als dit voor

ons verschuift, als de wereld geleidelijk beter wordt en onze positie daarin daardoor wordt beïnvloed, dan zitten we zonder praktische leiding in het woord van God. De veranderde tijden vragen om een nieuwe Bijbel. De profetische woorden van de Heer spreken erover dat Zijn discipelen voor heersers en koningen worden gebracht tot een getuigenis tegen hen en de volken, niets anders.

De apostel van de heidenen wordt aan het einde van de Handelingen achtergelaten in de heidense gevangenis; en terwijl we in zijn brieven zorgvuldige aanwijzingen vinden voor christenen als onderdanen, zijn er duidelijk geen voor christelijke koningen of magistraten. Wij kunnen misschien zeggen, dat er in die tijd geen waren, maar dat betekent niet, dat er geen zouden komen; de komende koning was in het Jodendom voorzien, lang voordat hij kwam, evenals het absoluut noodzakelijke wetboek, waarin hij de goddelijke wetten zou vinden, die hij moest uitvoeren. Denk aan christelijke magistraten en koningen die andere dan goddelijke wetten moeten uitvoeren! Van dit alles is ons duidelijk niets gegeven; en toch aanvaarden wij de autoriteiten die er zijn als ‘van God verordend’, en ‘wie zich tegen het gezag keert, verzet zich tegen de verordening van God’.

Dus, duidelijk, ‘hij zal het oordeel over zichzelf ontvangen.’ Niets dat van God is kan terecht worden weerstaan, en over het geheel genomen zijn de dingen door Zijn barmhartigheid zo geordend dat heersers nog steeds Zijn dienaren ten goede zijn, geen schrik voor het goede werk, maar voor het kwade. Gezegend is het te mogen beseffen hoe, door alles wat Hem het meest tegen lijkt te staan, God toch werkt, en zo moeten wij omwille van ons geweten onderworpen zijn. Hoe goed is het te weten dat in elke omstandigheid van deze

wereld waar we doorheen gaan, terwijl we er toch vreemdelingen in zijn, de wereld niet zo vreemd is, maar dat we overal God zullen vinden, en dingen die het meest tegengesteld lijken, toch door Hem geordend worden. Als inderdaad de overheden van de wereld van ons eisen wat duidelijk in strijd is met het woord van God, moeten wij Hem gehoorzamen in plaats van de mensen, maar in lijden, niet in verzet. Dit voert de apostel uit tot in het kleinste detail. We moeten aan iedereen hun rechten geven: 'Hulde aan wie hulde, gewoonte aan wie gewoonte, vrees aan wie vrees, en eer' ook 'aan wie eer.' Het is ons zelfs niet toegestaan vrijheid van meningsuiting te hebben tegen hetgeen van Gods instelling is.

2. Nu komt de schuld aan alle mensen. Hier is het geen kwestie van alleen de broeders liefhebben. Wij zijn niemand iets schuldig behalve dat wij elkaar liefhebben, en hier wordt erop gewezen dat wij de vervulling hebben van datgene wat de wet zocht, maar nooit kon verkrijgen. De liefde is datgene wat de vervulling van de wet is, of het geheel daarvan, want als wij onze naaste liefhebben als onszelf, doet de liefde geen kwaad aan de naaste. De geboden geven ons alleen het verbod op deze verschillende vormen van kwaad. De liefde bezit de schuld aan alle mensen en betaalt die. 'De gerechtigheid der wet is vervuld in ons, die niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen.'

3. Wij hebben nu nog iets anders. Wij zijn 'kinderen van het licht en van de dag.' Wij wandelen in de nacht en in de duisternis, maar de duisternis gaat voorbij. Het uur van de dageraad nadert. Het is al tijd om uit de slaap gewekt te worden. Onze verlossing, definitieve verlossing natuurlijk, komt steeds dichterbij, maar voor ons schijnt het licht al op ons. Als het niet voor de wereld is gekomen, is het voor

ons gekomen. Wij zitten er zo in dat wij het moeten weerspiegelen. De hemel staat voor ons open, en de heerlijkheid in het gezicht van Christus schijnt al op ons. In de praktijk is dit genieten het manifesteren ervan en het manifesteren van wat we zijn. Het is de wapenrusting van het licht aantrekken. Wie weet niet wat een verdedigingslicht op zichzelf is temidden van de duisternis? De slechte daden van mensen worden gedaan in de duisternis. Het licht berispt ze. Hoe zalig om te wandelen in de vreugde van datgene wat ons openbaart voor wat we zijn, en dat, door zijn aanwezigheid in ons, het kwaad berispt en als het ware de macht van de verzoeking breekt; maar we moeten dus op een praktische manier de Heer Jezus Christus aantrekken. Het is in feite niet meer dan in de zon zitten en de zon zal zijn stempel op ons drukken; maar dat betekent dat het hart wordt vastgehouden en dat er dus niet wordt gedacht aan een voorziening voor het vlees, dat met zijn begeerten tot de duisternis behoort.

Onderverdeling 3. (Rom. 14 - 15:7)

Het geweten dat in ieder moet zijn voor het aangezicht van de Heer.

We hebben nu de regeling van vragen die niet slechts, zoals we kunnen zeggen, vragen zijn, maar waarvan de regeling een beginsel aankondigt dat van het grootste belang is voor ons en voor allen met wie we omgaan. In onze relatie tot de Gemeente (want dat is alles waar hier over gesproken wordt) is de kwestie van het geweten er een die zorgvuldig overwogen moet worden. Het geweten is voor ieder van ons persoonlijk, maar dat betekent dat er buiten het onze ook andere gewetens zijn, die wij in acht moeten nemen. Hoe belangrijk

is het dat wij zowel voor onszelf weten hoe wij een goed geweten kunnen behouden, als hoe wij tegelijkertijd kunnen helpen om dat wat wij voor onszelf als eerste noodzaak zien, bij anderen in stand te houden!

1. Daarom stelt de apostel hier voorop, dat het geweten voor de Heer moet zijn. Hij is de Regeerder van het geweten en Hij alleen, maar dat betekent natuurlijk dat wij andere gewetens voor het aangezicht van de Heer moeten toelaten. We moeten dus ieder zijn vrijheid hierin laten. Neen, wij moeten vrezen voor iemand een geweten te zijn, en dus, met welke goede bedoeling ook, iemand van het zijn voor God af te nemen. Wat men hier dus eerst tracht vast te stellen, is juist dat het enige gezag voor de christen dat van de Heer is. Een ernstige vraag voor ons allen is in hoeverre dit bij ons reëel is. Hoezeer komen menselijke relaties binnen en belemmeren deze! Er is de relatie van kinderen met hun ouders; zij moeten hun ouders in alles gehoorzamen. Ook de vrouw met haar man.

Wat moet zij doen als er een meningsverschil is over iets? Helaas is de valstrik die ons hier kan belagen een zeer reële. 'Onderwerping in alle dingen', zo wordt soms gesteld, is onbeperkt, maar zodra we God erbij halen, zijn er noodzakelijkerwijs voorwaarden geïmpliceerd door het feit dat Hij God is; en zo noodzakelijk geïmpliceerd dat ze niet eens genoemd hoeven te worden. We hoeven er nauwelijks aan herinnerd te worden. Als een ouder zijn kind leert stelen, moet het kind dan 'in alles onderworpen zijn'? Er is ergens een grens, dat is duidelijk. Waar is de grens? Die is nergens te vinden, behalve hier, dat de duidelijke wil van de Heer regeert, welke menselijke wil er ook mee botst. We mogen daar niet van afwijken omwille van gezelschap met anderen,

of onder welk argument dan ook van relatie tot anderen. Dat wat alle relaties reëel maakt, wat hun waarde geeft aan alle relaties, staat boven alles. De relatie met God is de eerste relatie van allemaal, en onverschillig staan tegenover deze relatie maakt al het andere waardeloos. In feite is dat het ongedaan maken van alle banden van de samenleving; alle menselijke relaties worden geschonden als die met God worden geschonden. Zo is het dat als wij tegen onze naaste gezondigd hebben, het een zonde tegen God is, en als wij tegen God zondigen, is het noodzakelijkerwijs tegen onze naaste.

Noodzakelijkerwijs zijn de dingen, waarin men hier moet zwichten, dus onverschillige dingen. Daarover spreekt de apostel, over spijzen en dranken en dagen. Men veronderstelt dat men aan beide zijden het gezag van de Heer bezit. Men kan niet echt vrijzinnig zijn in dingen die niet het zijne zijn. Men kan zijn eigen vrijheid opgeven als het er eenvoudigweg om gaat, en dat kunnen we niet alleen, maar dat moeten we ook. De veronderstelling hier is die van religieuze scrupules, niet van mensen zonder geweten, maar van een geweten dat in feite star geregeerd wordt door datgene wat voor hen, wat er ook van waar is, de wil van de Heer is. Als iemand eet, eet hij voor de Heer, of als hij niet eet, is het nog steeds voor de Heer; als hij de dag in acht neemt, neemt hij die in acht voor de Heer, of voor de Heer neemt hij die niet in acht. Hier kan een vraag worden gesteld met betrekking tot de dag des Heren.

Hoe raakt het principe hier dat? Het lijkt erop dat het niet ter sprake komt; alleen omdat de dag des Heren ons niet wordt gegeven als een wettelijk gebod, maar als een voorrecht dat als voorrecht moet worden aanvaard, wil de inachtneming ervan voor God werkelijk

aanvaardbaar zijn, - niet dat men veronderstelt dat een christen in dit geval of op deze grond godsdienstige bezwaren zou kunnen hebben tegen de inachtneming van de dag. Religieuze scrupules zijn hier de hele zaak en wie zou zich kunnen schromen om gebruik te maken van het voorrecht om een dag aan de Heer te geven, een dag die voor hem vrij is om met zijn eigen dingen bezig te zijn, en op zo'n manier als wij de Schrift voor ons vinden? Hier kan dus nauwelijks een vraag worden gesteld. Wat de apostel voor zich heeft, is natuurlijk, zoals uit de spijzen en dranken blijkt, het Joodse onderscheid van spijzen en dagen, dat voorbijgegaan is, maar dat niettemin een werkelijke macht kan hebben over de geest van sommigen, die beseffen dat deze dingen eens van God gegeven zijn, en die niet zien hoe Hij ons daaruit heeft gehaald.

Hier geldt het beginsel dat de apostel elders heeft verklaard, dat hij voor hen die onder de wet waren, werd als onder de wet, 'niet zijnde mijzelf onder de wet', zoals hij er voorzichtig aan toevoegt; 'opdat ik hen die onder de wet zijn, zou winnen.' Dit zijn de vragen, maar het principe, zoals wij gezegd hebben, het eerste principe hier, is dat het geweten alleen voor de Heer moet staan; en dat wij iedere christen vrij moeten laten om voor God te handelen. We moeten niet oordelen. Dat zal de Heer doen. 'Elke knie zal zich voor Hem buigen en elke tong zal God belijden.' Het is van het grootste belang dat dit in elke gewetenskwestie wordt gehandhaafd.

2. Maar er is nog een ander motief naast, dat van plicht aan onze broeder. Onze liefde voor onze broeder moet een motief zijn. Wij moeten overwegen wat het betekent om een struikelblok of een gelegenheid tot vallen in de weg van een broeder te leggen. Laat het

de lichtst denkbare zaak zijn, het gebruik van slechts vlees voor hem die onrein is, toch kan ons gebruik ervan hem in datgene brengen waarvoor hij geen geloof heeft, en hoe zou liefde dit kunnen doen? Het is een verschrikkelijke zaak om iemand ertoe te brengen zonder geweten te handelen; dat is dus zondigen tegen God. Het is een zaak die, als er geen zelfoordeel komt, noodzakelijkerwijs invloed heeft op het hele karakter van zijn leven en zijn wegen. Wij kunnen voor onszelf doen wat voor ons volkomen wettig is (op zichzelf wettig), en toch kan de kwestie van het geweten van een broeder met betrekking daartoe niet worden genegeerd. Wij worden niet gedwongen te eten of te drinken, omdat het ons voorrecht is dat te doen.

Het Koninkrijk Gods bestaat in zijn karakter niet uit eten en drinken en dergelijke, maar in 'gerechtigheid en vrede en vreugde in de Heilige Geest'. Hier is degene die, hoewel vrij in zijn diepste ziel, een dienstknecht van Christus is, - (de apostel gebruikt de sterkste term) - niet toestaat dat de vrijheid die hij werkelijk heeft, hem verhindert te vergeten dat hij in elk opzicht verplicht is zijn vrijheid te gebruiken om Christus ermee te verheerlijken; deze man is 'Gode welgevallig en door mensen goedgekeurd'. Daarom moeten wij de dingen nastreven die tot vrede en tot opbouw van anderen dienen. Denk aan het vernietigen van Gods werk in een ander omwille van een stuk vlees; want hoewel de dingen zelf schoon mogen zijn, is het toch kwaad voor de man die eet terwijl hij erover struikelt. 'Het is goed geen vlees te eten, noch wijn te drinken, noch iets te doen waardoor uw broeder struikelt of beledigd of zwak wordt.' Je zult zeggen, je hebt geloof.

Wel, zegt hij, maar geloof is tenslotte het laagste van alle dingen. Geloof is gerealiseerde afhankelijkheid, is het niet? Handel erin in

nederigheid, 'Heb het voor uzelf voor God;' en bedenk dat, 'Gelukkig is hij die geen oordeel over zichzelf brengt in hetgeen hij goedkeurt;' maar dit is precies wat de twijfelaar doet. Hij wordt veroordeeld als hij eet, omdat hij niet uit geloof eet; 'want wat niet uit geloof is, is zonde.' Hoe belangrijk is dit beginsel, en hoe breed! Hoe belangrijk is het dat wij in elk geval zo handelen dat wij de zwaksten of degenen die het dichtst bij ons staan - waar ons gedrag het meeste gewicht in de schaal legt - er niet toe brengen zonder God te wandelen! Het zal voor hen geen excuus zijn om voor Hem te zeggen dat zij ons gevolgd zijn. De wil van God is niet zo ver te zoeken en niet zo moeilijk te begrijpen, dat iemand zich hier kan verontschuldigen, maar het punt is duidelijk in het bijzonder voor de sterken, dat zij door hun kracht anderen niet werkelijk in paden mogen dwingen, die, omdat zij twijfelen, noodzakelijkerwijs verkeerd zijn, ook al is de op zichzelf bezien de weg goed is.

3. Er is nog een ander beginsel dat hier binnenkomt, hoewel het, zoals we kunnen zeggen, helemaal begrepen wordt. Wij zijn hier voor de glorie van God. 'Wij die sterk zijn, moeten de zwakheden van de zwakken dragen en niet onszelf behagen. Laat ieder van ons zijn naaste behagen voor wat goed is voor de opbouw;' dus niet om hem alleen te behagen, maar met een zorgvuldige inschatting van wat hem tot zegen zal zijn. Wat betreft onszelf behagen in zulke dingen, 'Christus behaagt zichzelf niet.' Hij die altijd voor God in de wereld was, die Zichzelf geen marge gaf, er geen begeerde, omdat Zijn wet in Zijn hart was, - 'Christus behaagde Zichzelf niet,' maar 'de verwijten van hen die U verwijten,' zegt Hij, 'vielen op Mij.'

Deze dingen zijn, dat is duidelijk, principes van het hoogste belang voor de christen, en de Schrift leidt ons op wegen die niet alleen goed zijn, maar die de zegen en de vreugde in zich hebben die bij het goede horen, want op deze manier is God de God van volharding en van troost. De troost is om te kunnen verdragen, en daarvoor is hij overvloedig. Zo wil Hij ons ‘gelijkgezind maken tegenover elkaar naar Christus Jezus’, opdat wij ‘met één stem, met één mond, de God en Vader van onze Heer Jezus Christus verheerlijken’. Dit is dus wat uiteindelijk alles beheerst. Wij moeten ‘elkaar ontvangen (het is vanaf het begin duidelijk in welke zin hij dit bedoelt), zoals Christus ons ontvangen heeft, tot eer van God’. Het principe kunnen we natuurlijk zo ruim gebruiken als we willen, maar we moeten goed onthouden waar de apostel het over heeft als hij zo spreekt. Hij beveelt eenvoudig het ontvangen van elkaar zonder acht te slaan op deze op zichzelf onverschillige dingen. Hier kan hij aandringen op de eer van God als te handhaven door datgene wat in zulke gevallen dit verschil negeert.

Onderverdeling 4. (Rom. 15:8-33)

De menselijke oproep en verontschuldiging van de apostel der heidenen

Er volgt nu wat in zekere zin een aanvulling is op de hele brief, terwijl het ongetwijfeld in speciale relatie staat tot de vragen die we zojuist besproken hebben, en die duidelijk van dien aard zijn dat ze de harmonie van een gemengde vergadering van Joden en heidenen, zoals die te Rome misschien op een bijzondere manier was, het meest

zouden kunnen beïnvloeden. Het herinnert hen aan wat het Oude Testament had verklaard over de aanvaarding van de heidenen, een doel waartoe Christus, terwijl hij de besnijdenis bediende om de beloften aan de vaders te bevestigen, niet minder had gewerkt. En dit brengt de apostel tot een korte verwijzing naar zijn eigen werk voor hetzelfde doel, als apostel van de heidenen, en om nogmaals zijn ongeveer verlangende verklaring te verklaren om de heiligen in Rome te zien, waarover hij aan het begin van de brief had gesproken. Het is een menselijke oproep die van iemand als Paulus zijn morele uitwerking in dezelfde richting heeft als wat eraan voorafgaat. Tegelijkertijd beantwoordt de betrekkelijk geringe behandeling, vergeleken met bijvoorbeeld zijn verdediging van zijn ambt in de brief aan de Galaten, aan de aanvullende plaats die het hier inneemt ten opzichte van de voorname plaats in datgene wat duidelijk omstreden is.

1. Hij bezit de plaats die Christus primair innam als bedienaar van de besnijdenis voor de waarheid van God. Het was in dit karakter dat Israël Hem verwierp, hoewel het getuigenis daarover niet eindigde met het kruis, maar daarna werd voortgezet in dat van de Geest. Maar de beloften die Hij aldus bevestigde, hadden betrekking op de zegen van de volken, en de apostelen kregen duidelijk de opdracht om in de hele wereld van Hem te getuigen. De psalmist had zich aangesloten bij de profeten en bij Israëls eigen wetgever, zoals de citaten hier laten zien, bij het uitbreiden van deze beloften in vollediger en duidelijker verklaringen. Daarin kon natuurlijk geen sprake zijn van de Gemeente, het lichaam van Christus, dat een verborgenheid was in God, totdat Israël de genade weigerde die haar eerst was aangeboden; maar daarover spreekt de apostel hier niet, noch staat de leer ervan in de zendbrief.

De volken moesten zich verheugen met Zijn speciaal volk, en de wortel van Jesse moest hun Heerser en vertrouwen zijn. De takken van de wilde olijfboom werden in feite geënt in Israëls olijfboom, hoewel dit niet betekende dat God afstand deed van beloften die te zijner tijd aan de natie zouden worden vervuld. Het Oude Testament getuigde dat God de heidenen in gedachten had; Israëls blindheid zou het karakter van de dingen voor het ogenblik kunnen veranderen, omdat het onmogelijk was hen te herkennen in deze blindheid van ongelooft. Heidenen en Joden zouden dus noodzakelijkerwijs samengebracht worden op een manier die verder gaat dan wat de profeten voor ogen hadden; maar dit was bijna noodzakelijkerwijs het gevolg van de eigen uitzonderlijke positie van de Joden door hun zonde. Gods doel van zegen voor de heidenen kon hier niet op wachten.

De apostel gaat hier niet op in, maar het ligt in de strikte lijn van zijn betoog en is gemakkelijk te begrijpen. Het was misschien beter om het zelf uit te werken. Hij sluit dit af met een ernstig gebed namens de Romeinse heiligen. In de openbaring die God van Zichzelf had gedaan, hetzij aan de ontmoedigde aanhangers van het stervende heidendom, hetzij aan het overblijfsel van Israël dat teleurgesteld was in hun nationale verwachtingen, had Hij Zichzelf inderdaad goedgekeurd als de God van de hoop. In het besef van de zegeningen die nu de hunne werden, konden zij het zich veroorloven hun dood verleden te begraven en te vergeten. Hij bidt dat zij vervuld mogen worden met alle vreugde en vrede in het geloof, zodat zij door de kracht van de Heilige Geest overvloedig worden in de hoop. Hoe goed om de mogelijkheden die in onze handen zijn ten volle te

bewijzen! en hoe bezitten wij zelf wat ons bezit is! Dit is voor een klaagzang, en moet voor een klaagzang zijn.

2. Paulus spreekt het vertrouwen van zijn hart uit in deze Romeinse broeders, die hij nog niet had gezien. Hij geeft hun in de openhartigheid van de christelijke liefde de juiste morele uitwerking van hun geloof en de daaruit voortvloeiende verlichting. Maar hij had hen geschreven met de vrijmoedigheid die hoort bij zijn positie als apostel van de heidenen, een positie die alleen de gave is van Gods genade, om hen te wijzen op alles wat van henzelf was. De bediening van het evangelie van God was voor hem in de vrucht die God hem ervan gaf, een priesterlijke dienst die de heidenen in wie de Geest werkte, voorstelde als een geheiligd en aanvaardbaar offer voor Hem. De woorden, in hun perfecte eenvoud en verstaanbaarheid, geven geen dekking aan de rituele verwarring die ambt en priesterschap verwacht - toenadering tot God met de boodschap van vrede en verzoening voor de mensen.

Paulus staat niet tussen de heidenen en God, om Hem iets aan te bieden namens hen, die op de plaats die het christendom hun had gegeven zelf allen een heilig priesterschap waren (1 Petrus 2:5), allen in gelijke nabijheid tot Hem, door de genade die hen nabij had gebracht. Maar het waren zijzelf, als vrucht van het werk in hen waarvan God hem het instrument had gemaakt, die zo een offer werden - zijn offer - aan God. Zo had hij reden om door genade te roemen in wat God door hem had gedaan om de heidenen in geloof gehoorzaam te maken aan Christus, waarbij God ook zijn woord vergezelde van tekenen en wonderen, als bewijs van wiens werk dit werk van hem in feite was. Hij was ook niet lui of nalatig geweest in

dit vreugdevolle werk, maar had van Jeruzalem in een wijde omtrek tot Illyricum het evangelie van Christus ten volle gepredikt.

Hier legt hij hun uit wat hem, met al deze activiteit, had verhinderd naar een plaats te komen die zo centraal en belangrijk was als Rome. Het was, zegt hij, zijn ernstig verlangen geweest om het principe van de Schrift te volgen, om hen te doen zien die nog geen tijding hadden gehad, en hen te doen begrijpen die nog nooit hadden gehoord. Daarom kon Rome, met zijn reeds verzamelde vergadering, hem niet opeisen gezien de onbezette plaatsen rondom. Maar nu vond hij geen plaats meer, zoals hij rekende, in de streken waar hij was geweest, en daar was het verre westelijke land van Spanje dat hem wenkte door zijn behoefte. Hier zou zijn gelegenheid zijn om langs de weg diegenen te bezoeken die hij al zo lang wilde zien. Dit overwoog hij dus, maar niet onmiddellijk; want nu eiste Jeruzalem hem op, voor de bediening van de bijdrage van de heidenen aan de nood van hen aan wier geestelijke zegeningen zij deel hadden gekregen. Daarna zou Rome komen, op weg naar Spanje. Wij hebben elders geleerd hoe anders dit voor hem in vervulling zou gaan dan hij zich nu voorstelde. De vrees dat hem iets zou overkomen door toedoen van de ongehoorzamen in Judea, belijdt hij echter openhartig, terwijl hij hun gebeden vraagt om zijn bevrijding, en de vervulling van zijn doel zoals hij dat aan hen had verklaard.

Het is op zijn minst waarschijnlijk dat hij toch naar Spanje is gegaan; maar er is geen Schriftuurlijk verslag van, en geen echte zekerheid. Er was, zoals we weten, een lang en onwillig oponthoud, en jaren in een Romeinse gevangenis, hetzij in Judea of in Rome. Onze gebeden worden vaak verhoord op een manier waarvan we niet weten, en

zo was het ook in dit geval met betrekking tot de apostel zelf; maar wie zal zeggen dat ze niet werden verhoord, of dat ze niet werden verhoord op een manier die beter is in de ogen van God - beter voor het evangelie zelf, dan wanneer alles had plaatsgevonden volgens zijn gedachte? Dit zou ook niet onverenigbaar zijn met een zeker gevolg van zijn eigen falen in deze tijd om de gedachten van zijn Heer voor hem juist te interpreteren. We hoeven hier niet op in te gaan, maar de fouten van de meest serieuze en toegewijde mensen kunnen juist hieruit de belangrijkste lessen voor ons trekken. Wij moeten geen louter menselijke leider volgen zonder persoonlijke oefening, en een ernstige, wijze reserve die de apostel ons hier als eerste zou opdringen; 'Weest gij volgelingen van mij', kon hij weliswaar zeggen, maar niet zonder het impliciete voorbehoud, zo niet direct vermeld, 'zoals ook ik van Christus ben.' Hoe mooi is het gebed waarmee hij hier afsluit, des te meer als we denken aan de moeilijkheden van de weg voor hem die het gebed was, - 'de God van de vrede zij met u allen.'

Onderverdeling 5. (Rom. 16)

Het slot in groet en waarschuwing

Er is geen andere brief waarin zoveel begroetingen staan als in deze aan de Romeinen. Daarna komt de zendbrief van de reiziger, Kolossenzen, waarvan we de vanzelfsprekendheid schijnen te herkennen. In Galaten zijn er geen; de controversen snijdt de mogelijkheid van de vrije uitwisseling van menselijke genegenheid af, waar Christus zelf nu in het geding was. In Romeinen is nog geen controversen ontstaan, en de gemeenschap in Christus heeft geen beperking op haar uiting.

Er zijn natuurlijk ook verbanden die te verwachten zijn met de voortdurend wisselende bevolking van de keizerlijke stad. Als we het nader zouden onderzoeken, zouden we ongetwijfeld ontdekken dat dit geen lukrake verzameling is van namen en herinneringen, maar dat God alles zo heeft geordend dat hij ons onderricht geeft uit elk detail en elke geregistreerde naam. Thans kunnen wij dit niet doen; maar overvloed als bewijs hebben wij zeker tot de overtuiging moeten brengen, dat Hij, wiens werk de gehele Schrift is, geen deel heeft overgelaten zonder de volmaakte uitwerking, die elk ding heeft, waaraan Hij zijn hand heeft gelegd.

1. Ten eerste hebben we degenen opgesomd die de apostel een persoonlijke erkenning waardig acht, waarbij elke bijzondere dienst aan de Heer, zoals te verwachten was, zijn bijzondere aandacht heeft. De aanspraken van verwanten worden echter niet vergeten, waar de hogere band die door de Geest is geschapen, deze vernieuwt en verheft tot een eeuwige waarde. Maar er zijn anderen wier namen voor ons vooralsnog slechts namen zijn, - nummers waaraan hun verbinding met Christus alle belang geeft; weer anderen wier namen geheel onbekend zijn; eenvoudigweg behoorden zij tot zo'n of zo'n huishouden: al deze hebben ongetwijfeld hun juiste plaats en vermelding; maar wij kunnen het niet aantonen: hoeveel hebben wij nodig op elk gebied van het geloof, waar het onze taak is het beetje bij beetje om te zetten in experimentele kennis. Welke kostbare veroveringen van nu schier onvruchtbare gebieden wachten op hen die vrijmoedig, hoe nederig ook, aanspraak maken op hun grote en

goede land, dat het ongeloof hardnekkig kleineert, terwijl het het van verre bekijkt met zijn omgekeerde telescoop!¹⁷

2. De apostel moet deze Romeinse heiligen echter reeds waarschuwen tegen hen die, of zij nu in hun midden waren of niet, zeker bezig waren verdeeldheid en struikelblokken te veroorzaken onder hen die door de Geest verenigd waren in één gemeenschap van liefde en wederzijdse dienstbaarheid. De dingen waartegen gewaarschuwd werd waren in strijd met de leer die zij geleerd hadden, of zij nu wel of niet de invoering van dwaling inhielden. Maar dit zou wel het geval kunnen zijn; want er is niets dat eerder de aanneming van vleselijke wegen in de hand werkt dan verdraaiingen van de leer om ze te bedekken, zo niet te rechtvaardigen. Als een mens naar de wereld hunkert, zal hij dan de teksten die spreken over de christen in zijn relatie tot de wereld eerlijk opvatten? Zoals de brief aan de Efeziërs ons herinnert, zijn de ogen in het hart (Ef. 1:18, R.V.); en met een oog dat niet alleen is, komt er duisternis over de ziel; en wie zichzelf misleidt, wordt de misleider van anderen.

17 Febe betekent 'stralend'. 'Dienaar' is diaconos, 'diaken', maar dat woord wordt nu te beperkt gebruikt. Het is in feite een van de termen die op deze manier het breedst worden toegepast, zoals blijkt uit een vergelijking van enkele passages waarin het voorkomt: Rom. 13:4; Rom. 15:8; 1 Kor. 6; Ef. 3:7, enz. Prisca betekent 'oud, eerbiedwaardig'; Aquila, 'adelaar' (zie noten, p. 121); Epänetus, 'lofwaardig'; Maria, 'verheven'; Andronicus, 'overwinning van (of over?) mensen'; Junias (?); Ampliatius, 'uitgebreid'; Urbanus, 'man van de stad'; Stachys, 'korenaar, plant, telg'; Apelles, 'vlakte (?)'; Aristobulus, 'beste raadgever'; Herodion, (? Narcissus, 'bedwelmend'; Tryphaena, 'delicaat (?)'; Tryphosa, 'afgebroken (?)'; Persis, 'Perzisch' of 'vernietiging'; Rufus, 'rood'; Asyncritus, 'onvergelijkbaar'; Phlegon, 'brandend'; Hermes, Hermas, 'winst (?) Patrobas, 'stap van een vader'; Philologus, 'dol op leren' of 'argumenteren'; Julia, 'van het korenblad'; Nereus, Olympas, van twijfelachtige betekenis.

De heiligen wordt hier bevolen zich van zulke mensen af te wenden; dit kan betekenen dat de apostel hier spreekt over dingen die nog niet tot volle wasdom zijn gekomen, of wat nog niet nodig was of nog niet rijp was voor een gezamenlijke actie. Maar Christus werd niet gediend of geëerd in hun wegen, maar zichzelf, wiens begeerte hen voortdreef, en hen, voor onderscheidende ogen, kenmerkte door het bedelaarsinsigne dat zij droegen; niettemin hadden zij de bedelende toon en de gladde huichelarij van de bedelaar, berekend om te bedriegen, en die de onoplettende zou misleiden. Bij de Romeinse christenen was er inderdaad, zoals bekend was geworden, een bereidheid tot gehoorzaamheid die de apostel met vreugde herkende; maar hij wilde dat zij er wijs in waren met betrekking tot het goede, terwijl zij het kwade eenvoudig verwierpen, zonder zich te veel bezig te houden met datgene waarin de macht van de vijand werkt om de geest te verstrikken.

De verordening betreffende de reiniging door de as van de vaars heeft hier grote praktische waarde voor ons. Zelfs de reine mens, die een ander ermee reinigt, wordt zelf onrein tot de avond (Num. 19:21). Maar er is een gelukkige zekerheid voor ons: 'De God des vredes zal de satan weldra onder uw voeten kneuzen.' Vrede is wat in Gods hart is voor de mensen; hoewel Hij die kwam met de boodschap daarvan, vanwege wat de wereld was, ondertussen geen vrede, maar een zwaard moest brengen. Het werk dat het als voor God deed, verzekerde het uitwerpen van de vijand; wat, als het nog blijft hangen, zijn volledige voltooiing zal hebben. Zelfs nu zijn er anticipaties van, en overwinningen die het einde aankondigen.

3. Er volgen begroetingen van die met de apostel, waarin het christelijke hart, niet gedreven door bijzondere banden of herinneringen, maar slechts door de band van het gemeenschappelijke christendom, uitvloeit naar hen in wie het deze algenoegzame relatie herkent. De naam van Tertius als de schrijver van de brief laat de algemene gewoonte van de apostel zien, hoogstwaarschijnlijk vanwege een lichamelijke zwakte, zoals hij elders vermeldt (2 Kor. 12:7; Gal. 4:14-15), om iemand anders in te schakelen om voor hem in die hoedanigheid op te treden; terwijl een groet van zijn eigen hand (2 Thess. 3:17) het teken was van echtheid in elke brief.¹⁸

4. De brief eindigt met een lofzang op God als in staat om hen te vestigen volgens het evangelie van Paulus en de prediking van Jezus Christus, - volgens (dat is) de openbaring van het mysterie geboden door de bedelingen tot nu toe, nu bekend gemaakt, en door geschriften van profetische aard gepubliceerd aan alle naties voor de gehoorzaamheid van het geloof. Dit geeft de apostel niet in zijn volle omvang weer in Romeinen. De brief stelt dat de gedeeltelijke verblinding van Israël er deel van uitmaakt, en daarmee het enten van niet-Joodse takken op Israëls olijfboom, in volle gelijkheid met de Joden. Naar het lichaam wordt verwezen, maar niet noodzakelijkerwijs als het lichaam van Christus; maar in de eerste brief aan de Korintiërs hebben we de Gemeente zowel als dit, als de tempel van God; hoewel Efeziërs en Kolossenzen nodig zijn om de openbaring te voltooien. Met de volledig bewezen broosheid van de mens, zelfs van de heilige, kon echter alleen op God worden gerekend om Zijn volk op het

18 De namen hier zijn Timotheus, 'iemand die God eert,' Lucius, 'lichtgevend,' Jason, 'genezer,' Sosipater, 'bewaarder van zijn vader,' Tertius, 'derde,' Gaius, 'van de aarde,' Erastus, 'beminnelijk,' Quartus, 'vierde.'

hoogtepunt hiervan in stand te houden. De eeuwen van stilte waren dagen van voorbereiding op de volledige bekendmaking van datgene waarin Gods wijsheid zowel als genade zo wonderlijk wordt verklaard. De mens moest daarin getoond worden in zijn ware toestand, opdat die genade de enige hoop en roem van de mens zou blijven. Aan Hem alleen wijs zal de glorie zijn door Jezus Christus door de eeuwen der eeuwigheid. Amen.

Bijlagen

Bron

The New Testament; 3. The Pauline Epistles; 3-1a. Romans
Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).
Vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebréeën
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.